

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		projekt ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz o zmianie niektórych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”)			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red. dyr.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 1 (nowy akapit)	w art. 1 dodaje się akapit w brzmieniu: „W niniejszej dyrektywie ustanawia się również zasady dotyczące częściowego dostępu do zawodu regulowanego oraz uznawania praktyk zawodowych odbywanych w innym państwie członkowskim.”;	T	Art. 22 ust. 1	Art. 22. 1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie uznania kwalifikacji nie może być wydana decyzja w sprawie uznania kwalifikacji wnioskodawcy z powodu różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego nawet przez	

				przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, właściwy organ przyznaje częściowy dostęp do zawodu regulowanego.	
			Art. 1 pkt 4	Art. 1. Ustawa określa zasady: 4) uznawania praktyk zawodowych odbytych w państwach członkowskich.	
Art.2 ust. 1	w art. 2 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu: „Niniejszą dyrektywę stosuje się również wobec wszystkich obywateli państw członkowskich, którzy odbyli praktyki zawodowe poza rodzimym państwem członkowskim.”;	T	Art. 1 pkt 4	Jw.	
Art. 2 ust. 4	b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „4. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się wobec notariuszy powoływanych na mocy urzędowego aktu organów publicznych.”;	N			
Art. 3 ust. 1 lit. f)	3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany: (i) lit. f) i h) otrzymują brzmienie: „f) »doświadczenie zawodowe«: faktyczne i zgodne z prawem wykonywanie danego zawodu w państwie członkowskim w pełnym wymiarze czasu pracy lub w	T	Art. 4 pkt 12	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) 12) doświadczeniu zawodowym – oznacza to zgodne z prawem	

	równoważnym niepełnym wymiarze czasu pracy;			wykonywanie zawodu albo działalności przez dany okres w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłuższy okres w niepełnym wymiarze czasu pracy;	
Art. 3 ust. 1 lit. h)	<p>h) »test umiejętności«: test sprawdzający wiedzę zawodową, umiejętności i kompetencje wnioskodawcy, przeprowadzony lub uznany przez właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego w celu oceny zdolności wnioskodawcy do wykonywania zawodu regulowanego w tym państwie członkowskim.</p> <p>Aby umożliwić przeprowadzenie tego testu, właściwe organy sporządzają – na podstawie porównania kształcenia i szkoleń wymaganych w przyjmującym państwie członkowskim z kształceniem i szkoleniami odbytymi przez wnioskodawcę – listę zagadnień, których nie obejmuje posiadany przez wnioskodawcę dyplom lub inny dokument potwierdzający kwalifikacje.</p> <p>Test umiejętności musi uwzględniać fakt, że wnioskodawca jest wykwalifikowanym specjalistą w rodzimym państwie członkowskim lub w państwie członkowskim, z którego przybywa. Test umiejętności obejmuje zagadnienia wybrane z listy, których znajomość jest niezbędna do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim. Test może sprawdzać również znajomość zasad dotyczących wykonywania danego zawodu obowiązujących w przyjmującym państwie członkowskim.</p> <p>Szczegóły dotyczące przeprowadzania testu umiejętności oraz status przysługujący w przyjmującym</p>		<p>Art. 4 pkt 15</p> <p>Art. 19</p>	<p>wykonywanie zawodu albo działalności przez dany okres w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłuższy okres w niepełnym wymiarze czasu pracy;</p> <p>Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:</p> <p>(...)</p> <p>15) teście umiejętności – oznacza to czynności mające na celu sprawdzenie zakresu i poziomu wiedzy oraz umiejętności i kompetencji zawodowych niezbędnych do wykonywania zawodu regulowanego, z uwzględnieniem wymagań dla tego zawodu;</p> <p>Art. 19. 1. Właściwy organ może uzależnić wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub</p>	

	<p>państwie członkowskim wnioskodawcy, który pragnie przygotowywać się do testu umiejętności w tym państwie członkowskim, określone są przez właściwe organy tego państwa członkowskiego.”;</p>		<p>przystąpienia przez niego do testu umiejętności w przypadku, gdy zakres:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kształcenia lub szkolenia przygotowującego do wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i w państwie wnioskodawcy różnią się w sposób zasadniczy, 2) zawodu w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od zakresu tego zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej, a kształcenie lub szkolenie wymagane w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od kształcenia lub szkolenia wymaganego przepisami regulacyjnymi <p>– chyba że wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę podczas zdobywania</p>	
--	---	--	--	--

				<p>doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym lub potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, mogą wyrównać w całości albo w części te różnice.</p> <p>2. Właściwy organ zapewnia wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia nałożenia na niego tego obowiązku.</p> <p>3. Staż adaptacyjny nie może trwać dłużej niż trzy lata.</p> <p>4. Wnioskodawca ponosi koszty odbywania stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności.</p>	
			Art. 21	Art. 21. Ministrowie kierujący działami	

				<p>administracji rządowej właściwi w sprawach uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych lub działalnościach regulowanych należących do danego działu, określają, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none">1) warunki, sposób i tryb odbywania stażu adaptacyjnego, sposób i tryb wykonywania nadzoru nad jego odbywaniem oraz oceny nabytych w jego trakcie umiejętności, sposób ustalania kosztów odbywania stażu adaptacyjnego oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego odbycie,2) warunki, sposób i tryb przeprowadzania testu umiejętności oraz oceny posiadanych przez wnioskodawcę umiejętności, sposób ustalania kosztów przeprowadzania testu	
--	--	--	--	---	--

				<p>umiejętności oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego przeprowadzenie</p> <p>– uwzględniając odrębności w wykonywaniu zawodów regulowanych lub działalności regulowanych w państwach członkowskich oraz specyfikę i szczególne wymagania dotyczące wykonywania zawodów regulowanych lub działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	
Art. 3 ust. 1, lit. j)	(ii) dodaje się litery w brzmieniu: „j) »praktyki zawodowe«: bez uszczerbku dla art. 46 ust. 4, okres praktyk zawodowych prowadzonych pod nadzorem, który może mieć miejsce albo podczas nauki prowadzącej do uzyskania dyplomu, albo po jej zakończeniu, o ile stanowi to warunek dostępu do zawodu regulowanego;		Art. 7 ust. 1	<p>Art. 7. 1. Ilekroć przepisy regulacyjne uzależniają nabycie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od odbycia, pod nadzorem, równoległe z kształceniem albo po uzyskaniu dokumentu potwierdzającego jego ukończenie, praktyki zawodowej niezbędnej do uzyskania kwalifikacji do</p>	

				<p>wykonywania zawodu regulowanego, zwanej dalej „praktyką zawodową”, uprawniony organ:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uznaje praktykę zawodową odbytą w państwie członkowskim; 2) bierze pod uwagę praktykę zawodową odbytą w państwie niebędącym państwem członkowskim. 	
Art. 3 ust. 1, lit. k)	<p>k) »europejska legitymacja zawodowa«: elektroniczny dokument wykazujący albo, że specjalista spełnił wszystkie niezbędne warunki w celu tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim, albo uznanie kwalifikacji zawodowych na użytek stałego prowadzenia działalności zawodowej w przyjmującym państwie członkowskim</p>		Art. 42 ust. 1	<p>Art. 42. 1. Właściwy organ lub instytucja wskazana przez właściwego ministra wydają europejską legitymację zawodową w formie dokumentu elektronicznego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) osobom, o których mowa w art. 41 pkt 1 i 2 – po otrzymaniu w systemie IMI odpowiednio z państwa wnioskodawcy albo z państwa usługodawcy zweryfikowanych i zatwierdzonych dokumentów dołączonych 	

				do wniosku o wydanie legitymacji; 2) osobie, o której mowa w art. 41 pkt 4, której kwalifikacje nie podlegają uznaniu w państwie członkowskim.	
Art. 3 ust. 1, lit. l)	l) »uczenie się przez całe życie«: całość odbytego w ciągu całego życia kształcenia ogólnego, kształcenia i szkolenia zawodowego, kształcenia pozaformalnego i nieformalnego uczenia się, których rezultatem jest poprawa wiedzy, umiejętności i kompetencji, co może obejmować etykę zawodową;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 3 ust. 1, lit. m)	m) »nadrzędne względy interesu ogólnego«: względy uznane za takie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;		Art. 22 ust. 4	Art. 22. 4. Właściwy organ może, z zachowaniem proporcjonalności, odmówić przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, jeżeli odmowa jest uzasadniona względami nadrzędnego interesu publicznego określonymi w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.	
Art. 3 ust. 1, lit. n)	n) »Europejski system transferu i akumulacji punktów lub punkty ECTS«: system punktacji w szkolnictwie wyższym stosowany w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Punkty ECTS zostały zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 18d ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.	

				U. z 2012, poz. 572, z późn.zm.).	
Art. 3 pkt 3) lit. b)	<p>ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Za każdym razem, gdy państwo członkowskie uznaje stowarzyszenie lub organizację, o których mowa w akapicie pierwszym, powiadamia o tym Komisję. Komisja sprawdza, czy to stowarzyszenie lub ta organizacja spełniają warunki określone w akapicie drugim. Aby uwzględnić zmiany regulacyjne w państwach członkowskich, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu aktualizacji załącznika I, jeżeli spełnione są warunki określone w akapicie drugim.</p> <p>Jeżeli warunki określone w akapicie drugim nie są spełnione, Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu odrzucenia proponowanej aktualizacji załącznika I.”</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 4 ust. 1	<p>w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Uznanie kwalifikacji zawodowych przez przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentom na uzyskanie w tym państwie członkowskim dostępu do tego samego zawodu, w odniesieniu do którego posiadają kwalifikacje w rodzimym państwie członkowskim, oraz wykonywanie tego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim na tych samych</p> <p>☐ warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego.”</p>		Art. 1 pkt 1	<p>Art. 1. Ustawa określa zasady:</p> <p>1) uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych lub działalności regulowanych, nabytych w:</p> <p>a) innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej,</p> <p>b) państwach członkowskich Europejskiego</p>	

			<p>Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, c) Konfederacji Szwajcarskiej – zwanych dalej „państwami członkowskimi”;</p> <p>Art. 27</p> <p>Art. 27. Osobom, którym zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, zapewnia się prawo wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej tego zawodu albo tej działalności na takich samych zasadach jak osobom, które uzyskały kwalifikacje do ich wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	
Art. 4 ust. 3	b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „3. W drodze odstępstwa od ust. 1 częściowy dostęp do zawodu w przyjmującym państwie członkowskim jest przyznawany na warunkach określonych w art. 4f.”;		Art. 22 ust. 1	Art. 22. 1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie uznania kwalifikacji nie może być wydana decyzja

				w sprawie uznania kwalifikacji wnioskodawcy z powodu różnic w zakresie zawodu i niemożności wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego nawet przez przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, właściwy organ przyznaje częściowy dostęp do zawodu regulowanego.	
--	--	--	--	--	--

Art. 4a ust. 1	<p>„Artykuł 4a</p> <p>Europejska legitymacja zawodowa</p> <p>1. Państwa członkowskie wydają osobom posiadającym kwalifikacje zawodowe europejską legitymację zawodową na wniosek tych osób i pod warunkiem przyjęcia przez Komisję odpowiednich aktów wykonawczych określonych w ust. 7.</p>		Art. 1 pkt 3	Art. 1. Ustawa określa zasady:	
art. 4a ust. 2	<p>2. Jeżeli europejska legitymacja zawodowa została wprowadzona dla określonego zawodu w drodze odpowiednich aktów wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 7, osoba posiadająca dane kwalifikacje zawodowe może zdecydować się na wystąpienie o taką legitymację albo na skorzystanie z procedur przewidzianych w tytułach II i III.</p>		Art. 40-44	3) ubiegania się o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej;	
art. 4a ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie zapewniają posiadaczowi europejskiej legitymacji zawodowej korzystanie ze wszystkich praw przyznanych w art. 4b–4e.</p>			Art. 40. 1. Europejska legitymacja zawodowa zastępuje:	
art. 4a ust. 4	<p>4. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zawodowe zamierza świadczyć usługi, o których mowa w tytule II, inne niż usługi objęte art. 7 ust. 4, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego wydaje europejską legitymację zawodową zgodnie z art. 4b i 4c. Europejska legitymacja zawodowa stanowi, w stosownych przypadkach, oświadczenie zgodnie z art. 7.</p>			1) decyzję w sprawie uznania kwalifikacji albo decyzję w sprawie odstąpienia od uznania kwalifikacji, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2;	
art. 4a ust. 5	<p>5. Jeżeli osoba posiadająca kwalifikacje zawodowe zamierza prowadzić stałą działalność zawodową w innym państwie członkowskim zgodnie z tytułem III rozdziały I–IIIa lub świadczyć usługi zgodnie z art. 7 ust. 4, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego podejmuje wszelkie działania przygotowawcze w odniesieniu do indywidualnej dokumentacji wnioskodawcy utworzonej w systemie wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) (dokumentacji w systemie IMI), zgodnie z art. 4b i 4d. Właściwy organ przyjmującego państwa</p>			2) oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej.	
				2. Europejska legitymacja zawodowa zastępująca oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej zachowuje ważność przez 18 miesięcy. Usługodawca zamierzający świadczyć usługę transgraniczną po upływie tego okresu informuje o tym instytucję, która wydała europejską	

<p>art. 4a ust. 6</p> <p>art. 4a ust. 7</p>	<p>członkowskiego wydaje europejską legitymację zawodową zgodnie z art. 4b i 4d.</p> <p>Na użytek stałego prowadzenia działalności zawodowej wydanie europejskiej legitymacji zawodowej nie daje automatycznego prawa do wykonywania określonego zawodu, jeżeli w przyjmującym państwie członkowskim już obowiązują – przed wprowadzeniem europejskiej legitymacji zawodowej dla tego zawodu – wymogi rejestracyjne lub inne procedury kontrolne.</p> <p>6. Państwa członkowskie wyznaczają organy właściwe do zajmowania się dokumentacją w systemie IMI i wydawania europejskich legitymacji zawodowych. Organy te zapewniają bezstronne, obiektywne i terminowe rozpatrywanie wniosków o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej. Ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, również mogą pełnić funkcję właściwego organu. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy i ośrodki wsparcia informowały obywateli, w tym potencjalnych wnioskodawców, o funkcjonowaniu i wartości dodanej europejskiej legitymacji zawodowej w odniesieniu do zawodów, dla których jest ona dostępna.</p> <p>7. Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje środki konieczne do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów dotyczących europejskich legitymacji zawodowych dla tych zawodów, które spełniają warunki określone w akapicie drugim niniejszego ustępu, w tym</p>			<p>legitymację zawodową, w celu przedłużenia okresu jej ważności.</p> <p>3. W przypadku istotnej zmiany stanu potwierdzonego dokumentami dołączonymi do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej zastępującej oświadczenie o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej usługodawca przedkłada instytucji, która wydała legitymację, dokumenty, o których mowa w art. 34 ust. 4, w celu jej aktualizacji i przekazania wskazanym państwom członkowskim.</p> <p>4. W okresie ważności europejskiej legitymacji zawodowej usługodawca może wystąpić do</p>	
---	--	--	--	---	--

<p>art. 4a ust. 8</p>	<p>środki dotyczące formatu europejskiej legitymacji zawodowej, rozpatrywania wniosków pisemnych, tłumaczeń, jakie wnioskodawca musi dostarczyć w celu udokumentowania wniosku o europejską legitymację zawodową, szczegółowych informacji dotyczących dokumentów wymaganych zgodnie z art. 7 ust. 2 lub załącznikiem VII w celu złożenia kompletnego wniosku oraz procedur dotyczących dokonywania i inkasowania opłat za europejską legitymację zawodową, z uwzględnieniem specyfiki danego zawodu. Komisja określa również w drodze aktów wykonawczych, jak, kiedy i w przypadku których dokumentów właściwe organy mogą wymagać poświadczonych kopii zgodnie z art. 4b ust. 3 akapit drugi, art. 4d ust. 2 i 3 w odniesieniu do danego zawodu.</p> <p>Wprowadzenie europejskiej legitymacji zawodowej dla konkretnego zawodu w drodze przyjęcia odpowiednich aktów wykonawczych, o których mowa w akapicie pierwszym, podlega wszystkim następującym warunkom:</p> <p>a) w danym zawodzie istnieje znacząca mobilność lub potencjał znaczącej mobilności;</p> <p>b) odpowiednie zainteresowane strony wyraziły wystarczające zainteresowanie;</p> <p>c) zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania zawodu jest regulowane w znacznej liczbie państw członkowskich.</p> <p>Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.</p> <p>8. Wszystkie opłaty, które mogą zostać poniesione przez wnioskodawców w związku z procedurami administracyjnymi przeprowadzanymi w celu wydania europejskiej legitymacji zawodowej, muszą być racjonalne, proporcjonalne i współmierne do kosztów</p>			<p>instytucji, która ją wydała, o jej przekazanie do innych państw członkowskich, na terenie których zamierza świadczyć usługę transgraniczną.</p> <p>Art. 41. O europejską legitymację zawodową, za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, może ubiegać się w Rzeczypospolitej Polskiej:</p> <p>1) osoba zamierzająca wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną w Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>2) usługodawca zamierzający świadczyć usługę transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zawodach regulowanych albo działalnościach regulowanych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 8;</p>	
---------------------------	--	--	--	---	--

<p>art. 4b ust. 1</p> <p>art. 4b ust. 2</p> <p>art. 4b ust. 3</p>	<p>ponoszonych przez rodzime państwo członkowskie i przyjmujące państwo członkowskie, i nie mogą mieć charakteru zniechęcającego do ubiegania się o europejską legitymację zawodową. Wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej i utworzenie dokumentacji w systemie IMI</p> <p>1. Rodzime państwo członkowskie umożliwia osobom posiadającym kwalifikacje zawodowe złożenie wniosku o europejską legitymację zawodową za pomocą udostępnionego przez Komisję narzędzia internetowego, które automatycznie tworzy dokumentację w systemie IMI dla konkretnego wnioskodawcy. Jeśli rodzime państwo członkowskie zezwala również na składanie wniosków na piśmie, wprowadza ono wszelkie niezbędne ustalenia dotyczące utworzenia dokumentacji w systemie IMI, wszelkich informacji, jakie należy przesłać wnioskodawcy, oraz wydania europejskiej legitymacji zawodowej.</p> <p>2. Wraz z wnioskiem należy dostarczyć dokumenty wymagane w aktach wykonawczych, które mają zostać przyjęte zgodnie z art. 4a ust. 7.</p> <p>3. W terminie jednego tygodnia od otrzymania wniosku właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego potwierdza otrzymanie wniosku i informuje wnioskodawcę o wszelkich brakujących dokumentach.</p> <p>W stosownych przypadkach właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego wydaje wszelkie dodatkowe zaświadczenia wymagane na mocy niniejszej dyrektywy. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego sprawdza, czy wnioskodawca prowadzi zgodnie z prawem działalność w rodzimym państwie członkowskim oraz czy wszystkie niezbędne dokumenty wydane w rodzimym państwie członkowskim są ważne i</p>			<p>3) osoba zamierzająca wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną w państwie członkowskim, która:</p> <p>a) spełnia wymagania kwalifikacyjne lub warunki określone w przepisach regulacyjnych, albo</p> <p>b) wykonuje lub wykonywała przez co najmniej rok zawód albo działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo</p> <p>c) odbyła kształcenie regulowane;</p> <p>4) usługodawca zamierzający świadczyć w jednym albo więcej niż jednym państwie członkowskim usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej, który:</p> <p>a) spełnia wymagania kwalifikacyjne lub warunki określone w przepisach</p>	
---	--	--	--	--	--

art. 4b ust. 4	<p>autentyczne. W razie należyście uzasadnionych wątpliwości właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego konsultuje się z właściwą instytucją i może zwrócić się do wnioskodawcy o poświadczone kopie dokumentów. W przypadku złożenia przez tego samego wnioskodawcę kolejnych wniosków właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego oraz przyjmującego państwa członkowskiego nie mogą żądać ponownego złożenia dokumentów, które znajdują się już w dokumentacji w systemie IMI i są nadal ważne.</p> <p>4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć specyfikacje techniczne, środki niezbędne do zapewnienia integralności, poufności i dokładności informacji zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i znajdujących się w dokumentacji w systemie IMI, oraz wymogi i procedury w zakresie wydawania europejskiej legitymacji zawodowej jej posiadaczowi, w tym możliwości jej pobierania lub dostarczania aktualizacji dokumentacji w systemie IMI. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.</p> <p>Europejska legitymacja zawodowa w zakresie tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług innych niż usługi objęte art. 7 ust. 4</p>			<p>regulacyjnych, albo</p> <p>b) wykonuje lub wykonywał przez co najmniej rok zawód albo działalność, które nie są regulowane w Rzeczypospolitej Polskiej, albo</p> <p>c) odbył kształcenie regulowane.</p>	
art. 4c ust. 1	<p>1. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje wniosek i dołączone do wniosku dokumenty zawarte w dokumentacji w systemie IMI oraz wydaje europejską legitymację zawodową dla tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług innych niż usługi objęte art. 7 ust. 4 w terminie trzech tygodni. Termin ten zaczyna biec z chwilą otrzymania brakujących dokumentów, o których mowa w art. 4b ust. 3 akapit pierwszy, lub, jeśli nie zwrócono się o żadne inne dokumenty, po upływie jednodziesięciodniowego okresu, o którym mowa w tym akapicie. Organ ten bezzwłocznie</p>			<p>Art. 42. 1. Właściwy organ lub instytucja wskazana przez właściwego ministra wydają europejską legitymację zawodową w formie dokumentu elektronicznego:</p> <p>1) osobom, o których mowa w art. 41 pkt 1 i 2 – po otrzymaniu w systemie IMI odpowiednio z państwa wnioskodawcy albo z państwa usługodawcy zweryfikowanych i zatwierdzonych dokumentów dołączonych do wniosku o wydanie legitymacji;</p> <p>2) osobie, o której mowa w art. 41 pkt 4,</p>	

	<p>przekazuje europejską legitymację zawodową właściwemu organowi każdego zainteresowanego przyjmującego państwa członkowskiego i informuje o tym wnioskodawcę. W ciągu kolejnych 18 miesięcy przyjmujące państwo członkowskie nie może wymagać żadnego kolejnego oświadczenia na podstawie art. 7.</p>			<p>której kwalifikacje nie podlegają uznaniu w państwie członkowskim.</p>	
art. 4c ust. 2	<p>2. Decyzja właściwego organu rodzimego państwa członkowskiego lub brak decyzji w terminie trzech tygodni, o którym mowa w ust. 1, podlega środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego.</p>			<p>2. Za wydanie europejskiej legitymacji zawodowej pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego</p>	
art. 4c ust. 3	<p>3. Jeżeli posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej zamierza świadczyć usługi w innych państwach członkowskich niż państwa początkowo wspomniane we wniosku, o którym mowa w ust. 1, może zwrócić się o takie rozszerzenie. Jeśli posiadacz zamierza nadal świadczyć usługi po upływie okresu 18 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, informuje o tym właściwy organ. W każdym przypadku posiadacz legitymacji przekazuje również wszystkie informacje dotyczące istotnych zmian sytuacji stwierdzonej w dokumentacji w systemie IMI, o które zwrócić się może właściwy organ w rodzimym państwie członkowskim zgodnie z aktami wykonawczymi, które mają zostać przyjęte na mocy art. 4a ust. 7. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego przekazuje zaktualizowaną europejską legitymację zawodową zainteresowanym przyjmującym państwom członkowskim.</p>			<p>wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wydania legitymacji. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu lub instytucji wskazanej przez właściwego ministra.</p>	
art. 4c ust. 4	<p>4. Europejska legitymacja zawodowa zachowuje ważność na całym terytorium wszystkich zainteresowanych przyjmujących państw członkowskich, dopóki jej posiadacz posiada prawo do wykonywania zawodu na podstawie dokumentów i informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI. Europejska legitymacja zawodowa w zakresie stałego prowadzenia działalności zawodowej oraz</p>			<p>Art. 43. 1. W przypadku osób, o których mowa w art. 41 pkt 3 i 4, których kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu w państwach członkowskich, właściwy organ lub instytucja wskazana przez właściwego ministra dokonują weryfikacji i</p>	

art.4d ust. 1	<p>tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4</p> <p>1. Właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego weryfikuje w terminie jednego miesiąca autentyczność i ważność dołączonych do wniosku dokumentów zawartych w dokumentacji w systemie IMI w celu wydania europejskiej legitymacji zawodowej w zakresie stałego prowadzenia działalności zawodowej lub tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4. Termin ten zaczyna biec z chwilą otrzymania brakujących dokumentów, o których mowa w art. 4b ust. 3 akapit pierwszy, lub, jeśli nie zwrócono się o żadne inne dokumenty, po upływie jednotygodniowego okresu, o którym mowa w tym akapicie. Następnie organ ten bezzwłocznie przekazuje wniosek właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego. Rodzime państwo członkowskie informuje wnioskodawcę o statusie wniosku w momencie przekazania wniosku przyjmującemu państwu członkowskiemu.</p>			<p>zatwierdzenia dokumentów dołączonych do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej oraz przekazują je w systemie IMI do wskazanego przez te osoby państwa członkowskiego.</p> <p>2. Za dokonanie czynności, o których mowa w ust. 1, pobiera się opłatę w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku weryfikacji dokumentów. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu lub instytucji wskazanej przez właściwego ministra.</p> <p>Art. 44. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) zawody i</p>	
art.4d ust. 2	<p>2. W przypadkach, o których mowa w art. 16, 21, 49a i 49b, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję o tym, czy wydać europejską legitymację zawodową na podstawie ust. 1 w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku przekazanego przez rodzime państwo członkowskie. W przypadku wystąpienia należycie uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje lub o poświadczoną kopię dokumentu, które rodzime państwo członkowskiego przekazuje nie później niż dwa tygodnie po przedłożeniu wniosku. Z zastrzeżeniem ust. 5 akapit drugi, niezależnie od takiego wniosku, zastosowanie ma termin jednego miesiąca.</p>				

art.4d ust. 3	<p>3. W przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 4 i w art. 14, przyjmujące państwo członkowskie podejmuje decyzję o tym, czy wydać europejską legitymację zawodową, czy też zastosować wobec posiadacza kwalifikacji zawodowych środki wyrównawcze w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku przekazanego przez rodzime państwo członkowskie. W przypadku wystąpienia należycie uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może zwrócić się do rodzimego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje lub o poświadczoną kopię dokumentu, które rodzime państwo członkowskie przekazuje nie później niż w terminie dwóch tygodni po przedłożeniu wniosku. Z zastrzeżeniem ust. 5 akapit drugi, niezależnie od takiego wniosku, zastosowanie ma termin dwóch miesięcy.</p>			<p>działalności, w przypadku których można ubiegać się wydanie europejskiej legitymacji zawodowej,</p> <p>2) instytucje wskazane przez właściwych ministrów upoważnione do wydawania europejskiej legitymacji zawodowej oraz dokonywania czynności, o których mowa w art. 43,</p> <p>3) wykaz dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej osobom ubiegającym się w państwie członkowskim o uznanie uzyskanych w Rzeczypospolitej Polskiej kwalifikacji zawodowych, do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej albo świadczenia usługi transgranicznej w zawodzie związanym ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym w państwie członkowskim, a także</p>	
art.4d ust. 4	<p>4. W przypadku gdy przyjmujące państwo członkowskie nie otrzyma od rodzimego państwa członkowskiego lub od wnioskodawcy niezbędnych informacji, o które może wystąpić zgodnie z niniejszą dyrektywą w celu podjęcia decyzji o wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, może ono odmówić wydania legitymacji. Odmowę taką należycie się uzasadnia.</p>				
art.4d ust. 5	<p>5. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie nie podejmie decyzji w terminach określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu lub nie zorganizuje testu umiejętności zgodnie z art. 7 ust. 4, europejską legitymację zawodową uznaje się za wydaną i wysyła się ją automatycznie za pośrednictwem systemu IMI posiadaczowi kwalifikacji zawodowych.</p> <p>Przyjmujące państwo członkowskie ma możliwość przedłużenia o dwa tygodnie określonych w ust. 2 i 3 terminów automatycznego wydania europejskiej legitymacji zawodowej. Wyjaśnia ono przyczyny ich przedłużenia i informuje wnioskodawcę. Takie</p>				

art.4d ust. 6	<p>przedłużenie terminu można powtórzyć raz i jedynie jeśli jest to absolutnie niezbędne, w szczególności z powodów związanych ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców.</p> <p>6. Działania podjęte przez rodzime państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 zastępują wszelkie wnioski o uznanie kwalifikacji zawodowych na mocy prawa krajowego przyjmującego państwa członkowskiego.</p>			terminy i sposób weryfikacji, uzupełniania oraz zatwierdzania tych dokumentów,	
art.4d ust. 7	<p>7. Decyzje rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego przyjęte na podstawie ust. 1–5 lub brak decyzji rodzimego państwa członkowskiego podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.</p>			4) tryb wydawania europejskiej legitymacji zawodowej oraz wykaz dokumentów dołączanych do wniosku o jej wydanie przez usługodawców zamierzających świadczyć usługę transgraniczną w państwach członkowskich, a także terminy i sposób weryfikacji i uzupełniania tych dokumentów	
art. 4e ust. 1	<p>1. Bez uszczerbku dla zasady domniemania niewinności właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego dokonują terminowej aktualizacji odpowiedniej dokumentacji w systemie IMI, uzupełniając ją o informacje na temat postępowań dyscyplinarnych lub sankcji karnych, które wiążą się z zakazem lub ograniczeniem i które wpływają na wykonywanie czynności przez posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej na podstawie niniejszej dyrektywy. Czyniąc to, przestrzegają one zasad ochrony danych osobowych określonych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁵⁾ oraz w dyrektywie 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i</p>			– kierując się koniecznością zapewnienia sprawnego przebiegu postępowania o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej i jego przejrzystości w systemie IMI.	

	<p>łączności elektronicznej)⁽¹⁶⁾. Do takich aktualizacji zalicza się usuwanie informacji, które nie są już wymagane. Posiadaczka europejskiej legitymacji zawodowej i właściwe organy mające dostęp do właściwej dokumentacji w systemie IMI informuje się bezzwłocznie o wszystkich aktualizacjach. Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla spoczywających na państwach członkowskich obowiązków w zakresie ostrzegania na mocy art. 56a.</p>				
art. 4e ust. 2	<p>2. Treść aktualizowanych informacji, o których mowa w ust. 1, ogranicza się do następujących elementów:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) tożsamość specjalisty; b) zawód; c) dane organu lub sądu krajowego, który wydał decyzję o ograniczeniu lub zakazie; d) zakres ograniczenia lub zakazu; oraz e) okres, przez jaki obowiązuje ograniczenie lub zakaz. 				
art. 4e ust. 3	<p>3. Dostęp do informacji zawartych w dokumentacji w systemie IMI mają wyłącznie właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą 95/46/WE. Na wniosek posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej właściwe organy informują go o treści dokumentacji w systemie IMI</p>				
art. 4e ust. 4	<p>4. Informacje zawarte w europejskiej legitymacji zawodowej ograniczają się do informacji niezbędnych do ustalenia prawa jej posiadacza do wykonywania zawodu, w odniesieniu do którego została wydana, a mianowicie imienia posiadacza, jego nazwiska, daty i miejsca urodzenia, zawodu, kwalifikacji, mającego zastosowanie systemu, odpowiednich właściwych organów, numeru legitymacji, elementów zabezpieczających i odniesienia do ważnego dokumentu tożsamości. Informacje dotyczące nabytego przez</p>				

<p>art. 4e ust. 5</p> <p>art. 4e ust. 6</p>	<p>posiadacza europejskiej legitymacji zawodowej doświadczenia zawodowego lub zastosowanych wobec niego środków wyrównawczych zawarte są w dokumentacji w systemie IMI.</p> <p>5. Dane osobowe zawarte w dokumentacji w systemie IMI mogą być przetwarzane tak długo, jak długo jest to potrzebne na użytek procedury uznania oraz jako dowód uznania lub przekazania oświadczenia wymaganego na mocy art. 7. Państwa członkowskie zapewniają, aby posiadacz europejskiej legitymacji zawodowej posiadał prawo do nieodpłatnego wystąpienia w dowolnym czasie o poprawienie nieprawidłowych lub niekompletnych danych lub o usunięcie bądź zablokowanie dotyczącej go dokumentacji w systemie IMI. Posiadacza legitymacji informuje się o tym prawie w momencie wydania europejskiej legitymacji zawodowej, a następnie przypomina mu się o tym prawie co dwa lata. Przypomnienie wysyłane jest automatycznie za pośrednictwem systemu IMI, jeśli pierwotny wniosek o wydanie europejskiej legitymacji zawodowej został przedłożony online.</p> <p>W przypadku wniosku o usunięcie dokumentacji w systemie IMI związanej z europejską legitymacją zawodową wydaną do celów stałego prowadzenia działalności zawodowej lub tymczasowego i okazjonalnego świadczenia usług na podstawie art. 7 ust. 4 właściwe organy danego rodzimego państwa członkowskiego wydają posiadaczowi kwalifikacji zawodowych dokument poświadczający uznanie jego kwalifikacji zawodowych.</p> <p>6. W związku z przetwarzaniem danych osobowych zapisanych na europejskiej legitymacji zawodowej i zawartych we wszystkich dokumentacjach w systemie IMI odpowiednie właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE. W</p>				
---	--	--	--	--	--

	<p>związku z obowiązkami Komisji określonymi w ust. 1–4 niniejszego artykułu i związanym z nimi przetwarzaniem danych osobowych Komisję uznaje się za administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽¹⁷⁾.</p>				
<p>art. 4e ust. 7</p>	<p>7. Przyjmujące państwa członkowskie, nie naruszając przepisów ust. 3, umożliwiają pracodawcom, klientom, pacjentom, organom publicznym i innym zainteresowanym stronom weryfikację autentyczności i ważności europejskiej legitymacji zawodowej przedstawionej im przez posiadacza legitymacji.</p>				
<p>art. 4e) [ostatni akapit]</p>	<p>Komisja w drodze aktów wykonawczych określa przepisy dotyczące dostępu do dokumentacji w systemie IMI, oraz środki techniczne i procedury w zakresie weryfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.</p> <p>Komisja w drodze aktów wykonawczych określa przepisy dotyczące dostępu do dokumentacji w systemie IMI, oraz środki techniczne i procedury w zakresie weryfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.</p>				

<p>art. 4f ust. 1</p>	<p>Dostęp częściowy</p> <p>1. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego po indywidualnym rozpatrzeniu każdego wniosku przyznaje dostęp częściowy do działalności zawodowej na terytorium tego państwa wyłącznie wtedy, gdy są spełnione wszystkie następujące warunki:</p> <p>a) specjalista jest w pełni uprawniony do wykonywania w rodzimym państwie członkowskim działalności zawodowej, w odniesieniu do której ma mieć przyznany dostęp częściowy w przyjmującym państwie członkowskim;</p> <p>b ☐ różnice między daną działalnością zawodową legalnie wykonywaną w rodzimym państwie członkowskim i danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim są na tyle znaczne, że zastosowanie środków wyrównawczych oznaczałoby konieczność ukończenia przez wnioskodawcę pełnego programu kształcenia i szkolenia wymaganego w przyjmującym państwie członkowskim do posiadania pełnego dostępu do zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim;</p> <p>c) daną działalność zawodową można w sposób obiektywny oddzielić od innych rodzajów działalności ☐ objętych danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim.</p> <p>Na użytek lit. c) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego bierze pod uwagę, czy działalność zawodowa może być wykonywana niezależnie w rodzimym państwie członkowskim.</p> <p>2. Przyznania dostępu częściowego można odmówić, jeżeli taka odmowa jest uzasadniona nadrzędnymi</p>	<p>T</p>	<p>Art. 22</p>	<p>Art. 22. 1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie uznania kwalifikacji nie może być wydana decyzja w sprawie uznania kwalifikacji wnioskodawcy z powodu różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego nawet przez przystąpienie do testu umiejętności lub odbycie stażu adaptacyjnego, właściwy organ przyznaje częściowy dostęp do zawodu regulowanego.</p> <p>2. Częściowy dostęp do zawodu regulowanego polega na dostępie do wykonywania wskazanych w decyzji, możliwych do wyodrębnienia czynności zawodowych w ramach danego zawodu. Częściowy dostęp do zawodu regulowanego przyznaje się, jeżeli wnioskodawca</p>	
---------------------------	---	----------	-----------------------	--	--

art. 4f ust. 2	względami interesu ogólnego, odpowiednio służy zapewnieniu osiągnięcia realizowanego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.			jest uprawniony do wykonywania określonych czynności zawodowych w państwie wnioskodawcy.	
art. 4f ust. 3	3. Wnioski dotyczące stałego prowadzenia działalności zawodowej w przyjmującym państwie członkowskim są analizowane zgodnie z tytułem III rozdziały I i IV.			3. Wnioskodawca, któremu został przyznany częściowy dostęp do zawodu regulowanego, posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu w państwie wnioskodawcy w oryginalnym brzmieniu, ze wskazaniem czynności objętych częściowym dostępem.	
art. 4f ust. 4	4. Wnioski dotyczące tymczasowego i okazjonalnego świadczenie usług w przyjmującym państwie członkowskim odnoszące się rodzajów działalności zawodowej mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne są analizowane zgodnie z tytułem II.			4. Właściwy organ może, z zachowaniem proporcjonalności, odmówić przyznania częściowego dostępu do zawodu regulowanego, jeżeli odmowa jest uzasadniona względami nadrzędnego interesu publicznego określonymi w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.	
art. 4f ust. 5	5. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 ust. 4 akapit szósty i art. 52 ust. 1 po przyznaniu dostępu częściowego działalność zawodowa jest wykonywana w ramach tytułu zawodowego obowiązującego w rodzimym państwie członkowskim. Przyjmujące państwo członkowskie może wymagać używania tego tytułu zawodowego w językach przyjmującego państwa członkowskiego. Specjaliści mający dostęp częściowy wyraźnie wskazują usługobiorcom zakres swojej działalności zawodowej.			5. Nie przyznaje się częściowego dostępu:	
art. 4f ust. 6	6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do specjalistów korzystających z automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych na mocy tytułu III rozdziały II, III i IIIa.			1) do zawodów:	

art. 4f ust. 3				lekarza, lekarza dentyści, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii i architekta;	
				2) w przypadku kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 14 ust. 1; 3) do zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30.	
art. 5 ust. 1 lit. b)	art. 5 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) w przypadku przeniesienia się usługodawcy, jeżeli wykonywał zawód w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej jeden rok w okresie dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług, jeżeli dany zawód nie jest regulowany w państwie członkowskim siedziby. Wymóg wykonywania zawodu przez co najmniej jeden rok nie ma zastosowania, jeżeli zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania danego zawodu są regulowane.”		Art. 1 pkt 2 Art. 32	Art. 1. Ustawa określa zasady: (...) 2) tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, zwanego dalej „świadczeniem usług transgranicznych”;	Art. 32. Usługodawca uprawniony do zgodnego z prawem wykonywania

			<p>zawodu albo stałego i zgodnego z prawem prowadzenia działalności w państwie członkowskim może świadczyć usługę transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Art. 33 ust. 1</p> <p>Art. 33. 1. Usługę transgraniczną w zawodzie regulowanym albo działalności regulowanej może świadczyć usługodawca, który posiada kwalifikacje do wykonywania danego zawodu albo danej działalności w państwie członkowskim, zwanym dalej „państwem usługodawcy”, jeżeli zawód albo działalność:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) są regulowane w państwie usługodawcy, albo 2) nie są regulowane w państwie usługodawcy, a 	
--	--	--	--	--

			<p>usługodawca:</p> <p>a) wykonywał ten zawód albo tę działalność w co najmniej jednym państwie członkowskim w okresie ostatnich dziesięciu lat przez co najmniej jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy albo</p> <p>b) odbył kształcenie regulowane.</p> <p>Art. 39</p> <p>Art. 39. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do świadczenia usług transgranicznych stosuje się przepisy ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1368).</p>	
--	--	--	---	--

art. 7 ust. 2 lit. d)	w art. 7 wprowadza się następujące zmiany: lit. d) i e) otrzymują brzmienie: „d) w przypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b), dowolnego dowodu potwierdzającego wykonywanie przez usługodawcę danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat		Art. 34 ust. 4 pkt 4	4. W przypadku świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwy organ może wymagać od usługodawcy dołączenia do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1:	
art. 7 ust. 2 lit. e)	e) zaświadczenia potwierdzającego brak tymczasowego lub stałego zawieszenia prawa wykonywania danego zawodu lub o niekaralności, jeśli państwo członkowskie wymaga tego od własnych obywateli, przy prowadzeniu działalności w sektorze bezpieczeństwa, w służbie zdrowia i w zawodach związanych z edukacją osób małoletnich, w tym z opieką nad dziećmi i wczesną edukacją.”		Art. 34 ust. 4 pkt 5	4) dokumentu potwierdzającego wykonywanie przez usługodawcę danego zawodu albo działalności przez co najmniej jeden rok w okresie ostatnich dziesięciu lat albo odbycie kształcenia regulowanego, w przypadku o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 2; 5) zaświadczenia o braku zawieszenia prawa wykonywania działalności lub o niekaralności, jeżeli jest wymagane od obywateli polskich	

				zamierzających wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną związane z bezpieczeństwem publicznym, służbą zdrowia albo edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją;	
Art. 7 ust. 2 lit. f)	(ii) dodaje się litery w brzmieniu: „f) w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, oświadczenia wnioskodawcy o znajomości języka niezbędnej do wykonywania zawodu w przyjmującym państwie członkowskim,		Art. 34 ust. 4 pkt 6	4. W przypadku świadczenia usługi transgranicznej po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwy organ może wymagać od usługodawcy dołączenia do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1: (...)	
Art. 7 ust. 2 lit. g)	g) w przypadku zawodów obejmujących działalność, o której mowa w art. 16, zgłoszonych przez państwo członkowskie zgodnie z art. 59 ust. 2, zaświadczenia dotyczącego charakteru i okresu wykonywania			6) oświadczenia usługodawcy	

	działalności wydanego przez właściwy organ lub instytucję państwa członkowskiego, w którym usługodawca ma siedzibę.”		Art. 34 ust. 4 pkt 7	potwierdzającego posiadanie znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego – w przypadku zawodów mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów; 7) zaświadczenia określającego charakter i okres wykonywania zawodu, wydanego przez państwo usługodawcy – w przypadku zawodów związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym.	
Art. 7 ust. 2a	b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „2a. Przedstawienie wymaganego oświadczenia przez usługodawcę zgodnie z ust. 1 uprawnia tego usługodawcę do dostępu do działalności usługowej lub do wykonywania tej działalności na całym terytorium danego państwa członkowskiego. Państwo członkowskie może wystąpić o dodatkowe informacje wymienione w ust. 2 dotyczące kwalifikacji zawodowych usługodawcy, jeśli: a) zawód jest regulowany odmiennie w różnych częściach terytorium tego państwa członkowskiego;			Brak konieczności wdrożenia, gdyż w PL nie ma podstaw prawnych by uprawnienia zawodowe były ważne tylko na części terytorium.	

	<p>b) takie regulacje mają zastosowanie również do wszystkich obywateli tego państwa członkowskiego;</p> <p>c) różnice w tych regulacjach uzasadnione są nadrzędnymi względami interesu ogólnego związanymi ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców; oraz</p> <p>d) państwo członkowskie nie dysponuje innymi środkami uzyskania takich informacji.”;</p>				
Art. 7 ust. 4	<p>c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. W przypadku świadczenia po raz pierwszy usług w ramach zawodów regulowanych mających wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, co do których nie obowiązuje automatyczne uznawanie kwalifikacji na podstawie przepisów tytułu III rozdział II, III lub IIIa, właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może sprawdzić kwalifikacje zawodowe usługodawcy przed rozpoczęciem świadczenia przez niego usług po raz pierwszy. Takie wstępne sprawdzenie możliwe jest jedynie wtedy, gdy jej celem jest zapobieżenie poważnym szkodom dla zdrowia lub bezpieczeństwa usługobiorcy, które mogłyby powstać wskutek braku kwalifikacji zawodowych usługodawcy, i gdy nie wykracza poza zakres niezbędny dla osiągnięcia tego celu.</p> <p>Najpóźniej w terminie jednego miesiąca od otrzymania oświadczenia wraz z dokumentami uzupełniającymi, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwy organ informuje usługodawcę o swojej decyzji:</p>		Art. 35	<p>Art. 35. 1. W przypadku zawodów regulowanych i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem lub bezpieczeństwem publicznym, których niewłaściwe wykonywanie mogłoby narażać usługobiorców na poważne niebezpieczeństwo lub powstanie poważnej szkody dla zdrowia, właściwy organ, gdy jest to niezbędne, może wszcząć postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji, jeżeli usługodawca zamierza świadczyć daną usługę transgraniczną po raz pierwszy na terytorium</p>	

<p>a) o odstąpieniu od sprawdzenia jego kwalifikacji zawodowych;</p> <p>b) po sprawdzeniu jego kwalifikacji zawodowych:</p> <p>(i) wymagającej od usługodawcy przystąpienia do testu umiejętności; lub</p> <p>(ii) zezwalającej na świadczenie usług.</p> <p>W przypadku zaistnienia trudności mogących skutkować opóźnieniem w podjęciu decyzji na podstawie akapitu drugiego właściwy organ powiadamia usługodawcę w tym samym terminie o przyczynie opóźnienia. Trudności te rozwiązuje się w terminie jednego miesiąca od tego powiadomienia, natomiast decyzję wydaje się w terminie dwóch miesięcy od rozwiązania tych trudności.</p> <p>Jeżeli pomiędzy kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy i wykształceniem wymaganym w przyjmującym państwie członkowskim występują różnice na tyle istotne, że mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego i nie jest możliwe ich zrównoważenie doświadczeniem zawodowym usługodawcy lub wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi poprzez uczenie się przez całe życie, formalnie potwierdzonymi w tym celu przez właściwą instytucję, przyjmujące państwo członkowskie umożliwia temu usługodawcy wykazanie, poprzez poddanie się testowi umiejętności, o którym mowa w akapicie drugim lit. b), że uzyskał on brakującą wiedzę, umiejętności lub kompetencje. Przyjmujące państwo członkowskie podejmuje na tej podstawie decyzję w sprawie zezwolenia na świadczenie usług. W każdym przypadku musi istnieć możliwość świadczenia usługi w terminie jednego miesiąca od podjęcia decyzji zgodnie z</p>			<p>Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>2. Właściwy organ, w terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania oświadczenia, o którym mowa w art. 34, wraz z załączonymi dokumentami:</p> <p>1) wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji usługodawcy albo</p> <p>2) wydaje decyzję w sprawie odstąpienia od uznania kwalifikacji usługodawcy, albo</p> <p>3) zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności.</p> <p>3. W przypadku gdy termin, o którym mowa w ust. 2, nie może być dochowany, właściwy organ informuje usługodawcę przed upływem tego terminu o przyczynach opóźnienia, a następnie usuwa je w terminie jednego miesiąca. Właściwy organ podejmuje czynności, o których mowa</p>	
---	--	--	--	--

	<p>akapitem drugim.</p> <p>Jeżeli właściwy organ nie podejmie działań w terminach określonych w akapitach drugim i trzecim, usługi mogą być świadczone.</p> <p>W przypadkach gdy kwalifikacje zawodowe zostały sprawdzone zgodnie z niniejszym akapitem, usługi są świadczone przy użyciu tytułu zawodowego używanego w przyjmującym państwie członkowskim.”;</p>		<p>w ust. 2, w terminie dwóch miesięcy od dnia usunięcia przyczyn opóźnienia.</p> <p>4. W przypadku gdy występują zasadnicze różnice między kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy a kształceniem lub szkoleniem wymaganym w Rzeczypospolitej Polskiej, mające wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne, a wiedza, umiejętności lub kompetencje nabyte w ramach doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się lub potwierdzone efekty kształcenia nie mogą ich wyrównać, właściwy organ zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności i w terminie jednego miesiąca od nałożenia tego zobowiązania wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji.</p>	
--	---	--	---	--

			<p>5. Właściwy organ przekazuje organizacji zawodowej kopie decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 4.</p> <p>6. Wydanie decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 4, podlega opłacie zgodnie z art. 12.</p> <p>7. Usługodawca może rozpocząć świadczenie usługi transgranicznej także po bezskutecznym upływie terminu na wydanie decyzji przez właściwy organ.</p> <p>8. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów i działalności, o których mowa w ust. 1, mając na uwadze zapewnienie, aby obejmował on wyłącznie zawody i działalności, przy wykonywaniu których usługodawca posiada bezpośredni wpływ na zdrowie lub bezpieczeństwo publiczne.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>Art. 36</p>	<p>Art. 36. 1. W trakcie świadczenia usługi transgranicznej usługodawca posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu w państwie usługodawcy. Tytuł podaje się w oryginalnym brzmieniu, w sposób uniemożliwiający pomylenie go z tytułem ustalonym dla tego zawodu albo działalności w Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku braku takiego tytułu w państwie usługodawcy, podaje się informacje o uzyskanych kwalifikacjach oraz o nazwie i siedzibie uprawnionej instytucji w oryginalnym brzmieniu.</p> <p>2. W przypadku gdy kwalifikacje usługodawcy zostały uznane w trybie, o którym mowa w art. 35 ust. 1, w trakcie świadczenia usługi transgranicznej posługuje się on tytułem ustalonym dla danego zawodu albo działalności w</p>	
--	--	--	-----------------------	---	--

				Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 8 ust. 1	art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego w razie uzasadnionych wątpliwości mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o przedstawienie informacji dotyczących spełnienia warunków zgodnego z prawem prowadzenia działalności przez usługodawcę i jego należytego postępowania, jak również braku kar dyscyplinarnych lub sankcji karnych związanych z wykonywaniem przez niego działalności zawodowej. W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmą decyzję o sprawdzeniu kwalifikacji zawodowych usługodawcy, mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o informacje dotyczące odbytych przez usługodawcę kursów kształcenia, w stopniu niezbędnym do dokonania oceny istotnych różnic, które mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego. Właściwe organy państwa członkowskiego siedziby przekazują te informacje zgodnie z art. 56. W przypadku zawodów nieregulowanych w rodzimym państwie członkowskim również ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, mogą przekazywać takie informacje.”		Art. 37	Art. 37. 1. Właściwy organ może zwrócić się do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie, że usługodawca wykonuje zawód albo działalność zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu albo działalności. 2. W przypadku wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 35 ust. 1, właściwy organ może zwrócić się do właściwych organów lub do ośrodka wsparcia w państwie usługodawcy o przekazanie informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia odbytego przez usługodawcę.	

				<p>3. Właściwy organ:</p> <p>1) przekazuje, na wniosek właściwego organu państwa usługodawcy, informacje niezbędne do rozpatrywania skarg składanych na usługodawcę przez usługobiorców;</p> <p>2) może zwracać się do właściwych organów państwa usługodawcy o przekazanie informacji niezbędnych do rozpatrywania skarg składanych na usługodawcę przez usługobiorców;</p> <p>3) informuje usługobiorców, którzy złożyli skargi na usługodawcę, o sposobie ich rozpatrzenia.</p>	
Art. 11 lit. a) (i)	<p>w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>(i) zdanie wprowadzające otrzymuje następujące brzmienie</p>		Art. 16 ust. 1	Art. 16. 1. Wyróżnia się pięć poziomów kwalifikacji do wykonywania zawodu regulowanego.	

	„Do celów art. 13 i art. 14 ust. 6 kwalifikacje zawodowe są pogrupowane według następujących poziomów:”;				
Art. 11 lit. c) (ii)	(ii) lit. c) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie: „(ii) kształcenia i szkolenia regulowanego lub, w przypadku zawodów regulowanych, kształcenia zawodowego o specjalnym programie, z kompetencjami wykraczającymi poza kompetencje przewidziane na poziomie b, równoważnego z poziomem kształcenia, o którym mowa w ppkt (i), jeżeli zapewnia ono porównywalny poziom przygotowania zawodowego i przygotowuje do pełnienia porównywalnych obowiązków i funkcji, pod warunkiem że do tego dyplomu dołączone jest zaświadczenie z rodzimego państwa członkowskiego;”;		Art. 16 ust. 4	Art. 16. 4. Posiadanie kwalifikacji na poziomie trzecim potwierdzają: 1) dokumenty poświadczające posiadanie wykształcenia albo odbycie szkolenia, wydane przez uprawnioną instytucję po ukończeniu: a) nauki o okresie kształcenia co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, podejmowanej na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innej nauki uznanej w państwie wnioskodawcy za równorzędną, a także – o ile jest to wymagane – szkolenia zawodowego lub b) kursów o	

				<p>specjalnym programie na tym poziomie</p> <p>– stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji wymaganych do podjęcia i wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane</p> <p>w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo</p> <p>2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie nauki o okresie kształcenia co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze,</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>podejmowanej na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innej nauki uznanej w państwie wnioskodawcy za równorzędną, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie</p>	
--	--	--	--	---	--

				kształcenia regulowanego na tym poziomie.	
Art. 11 lit. d) (iii)	(iii) lit. d) i e) otrzymują brzmienie: „d) dyplom poświadczający ukończenie przez jego posiadacza szkolenia na poziomie ponadśrednim, trwającego od trzech do czterech lat lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze, co może być dodatkowo wyrażone odpowiednią liczbą punktów ECTS, w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w instytucji szkolnictwa wyższego lub w innej placówce na równorzędnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia ponadśredniego;		Art. 16 ust. 3	Art. 16. 3. Posiadanie kwalifikacji na poziomie czwartym potwierdzają: 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo	

				<p>szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo</p> <p>2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania</p>	
--	--	--	--	--	--

<p>Art. 11 lit. e) (iii)</p>	<p>e) dyplom poświadczający ukończenie przez jego posiadacza kształcenia na poziomie ponadśrednim, trwającego co najmniej cztery lata lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze, co może być dodatkowo wyrażone odpowiednią liczbą punktów ECTS, w ramach kształcenia uniwersyteckiego lub kształcenia w instytucji szkolnictwa wyższego lub w innej placówce na równorzędnym poziomie, jak również w odpowiednich przypadkach poświadczający</p>		<p>Art. 16 ust. 2</p>	<p>kwalfikacji do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>Art. 16. 2. Posiadanie kwalifikacji na poziomie piątym potwierdzają:</p> <p>1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające</p>	
--------------------------------------	---	--	------------------------------	---	--

	<p>ukończenie kształcenia zawodowego wymaganego jako uzupełnienie tego kształcenia ponadśredniego.”;</p>		<p>ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie</p>	
--	--	--	--	--

			<p>niebędącym państwem członkowskim, albo</p> <p>2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym</p>	
--	--	--	---	--

				wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.	
	b) skreśla się akapit drugi;				
art. 12	art. 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „Każdy dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji lub zestaw dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego, poświadczający ukończenie kształcenia w Unii, w pełnym lub niepełnym wymiarze, w ramach programów formalnych lub poza nimi, którego poziom został uznany przez to państwo członkowskie za równorzędny i który przyznaje jego posiadaczowi te same prawa w zakresie dostępu do zawodu lub jego wykonywania lub przygotowuje do wykonywania tego zawodu, jest traktowany jako dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 11, co dotyczy także odpowiedniego poziomu.”;		Art. 16 ust. 2-6	Art. 16. 2. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie piątym</u> potwierdzają: 1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane –	

				<p>ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo</p> <p>2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane –</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>3. Posiadanie kwalifikacji na poziomie czwartym</p> <p>potwierdzają:</p> <p>1) dyplom, świadectwo lub inny dokument, wydane przez uprawnioną instytucję, poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do</p>	
--	--	--	--	---	--

			<p>czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, gdy ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo</p> <p>2) dokumenty wydane</p>	
--	--	--	--	--

				<p>przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>4. Posiadanie kwalifikacji na poziomie trzecim potwierdzają:</p> <p>1) dokumenty poświadczające posiadanie wykształcenia albo odbycie szkolenia, wydane przez uprawnioną instytucję po ukończeniu:</p> <p>a) nauki o okresie kształcenia co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, podejmowanej na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innej nauki uznanej w państwie wnioskodawcy za równorzędną, a także – o ile jest to wymagane – szkolenia zawodowego lub</p> <p>b) kursów o</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>specjalnym programie na tym poziomie</p> <p>– stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji wymaganych do podjęcia i wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo</p> <p>2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie nauki o okresie kształcenia co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze,</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p> podejmowanej na podstawie świadectwa uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innej nauki uznanej w państwie wnioskodawcy za równorzędną, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument </p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>5. Posiadanie kwalifikacji na poziomie drugim potwierdzają:</p> <p>1) dokumenty poświadczające posiadanie wykształcenia albo odbycie szkolenia wydane przez uprawnioną instytucję po zakończeniu nauki w:</p> <p>a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 4 pkt 1 lit. a, uzupełnionego okresem próbnym albo praktyką zawodową,</p> <p>b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 4 pkt 1 lit. a, uzupełnionego – o ile jest to wymagane – okresem próbnym albo praktyką zawodową,</p> <p>c) innej szkole, której</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i b – stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy, jeżeli ponad połowę kształcenia albo szkolenia odbyto w państwie członkowskim albo gdy osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, uzyskała trzyletnie doświadczenie zawodowe poświadczone przez państwo członkowskie, które uznało dokumenty wydane w państwie niebędącym państwem członkowskim, albo</p> <p>2) dokumenty wydane po zakończeniu nauki w:</p> <p>a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego okresem</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>próbnym albo praktyką zawodową,</p> <p>b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego – o ile jest to wymagane – okresem próbnym albo praktyką zawodową,</p> <p>c) innej szkole, której ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i b – stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>6. Posiadanie kwalifikacji na poziomie pierwszym potwierdza dokument wydany przez uprawnioną lub upoważnioną w tym celu instytucję poświadczający:</p> <ol style="list-style-type: none">1) ukończenie istotnego dla wykonywania zawodu regulowanego kształcenia albo szkolenia innego niż wymienione w ust. 2-5 albo2) zdanie egzaminu specjalistycznego niepoprzedzonego kształceniem, albo3) wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez trzy lata w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu	
--	--	--	--	---	--

				pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, albo 4) ukończenie w państwie członkowskim ogólnego kształcenia podstawowego albo średniego, stanowiący poświadczenie posiadania przez osobę, o której mowa w art. 2 ust. 1, wiedzy ogólnej.	
--	--	--	--	--	--

<p>Art. 13 ust. 1</p>	<p>art. 13 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 13 Warunki uznania</p> <p>1. W przypadku gdy w przyjmującym państwie członkowskim dostęp do zawodu regulowanego lub jego wykonywanie uzależnione są od posiadania określonych kwalifikacji zawodowych, właściwy organ tego państwa członkowskiego zezwala wnioskodawcom na dostęp do tego zawodu i jego wykonywanie na tych samych warunkach, które stosuje się wobec własnych obywateli, jeśli posiadają oni poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 11, wymagany przez inne państwo członkowskie do celów dostępu do danego zawodu i jego wykonywania na terytorium tego państwa.</p> <p>Poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wydaje właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego.</p>		<p>Art. 17</p>	<p>Art. 17. 1. Właściwy organ uznaje formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej nabyte w państwie wnioskodawcy.</p> <p>2. Jeżeli do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej jest wymagane posiadanie formalnych kwalifikacji lub dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji na poziomie odpowiadającym poziomowi pierwszemu, wymóg uznaje się za spełniony, o ile wnioskodawca posiada kwalifikacje na którymkolwiek z poziomów, o których mowa w art. 16 ust. 2-6.</p> <p>3. Właściwy organ może odmówić uznania kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy, który posiada kwalifikacje na</p>	
---------------------------	--	--	-----------------------	--	--

				poziomie pierwszym, jeżeli do wykonywania danego zawodu regulowanego w Rzeczypospolitej Polskiej jest wymagane posiadanie dyplomu ukończenia studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich.	
Art.13 ust. 2	2. Dostęp do zawodu i umożliwienie jego wykonywania, określone w ust. 1, przyznaje się także wnioskodawcom, którzy wykonywali dany zawód w pełnym wymiarze czasu pracy przez jeden rok lub przez równoważny okres w niepełnym wymiarze czasu pracy w okresie ostatnich dziesięciu lat w innym państwie członkowskim, które nie reguluje tego zawodu, oraz		Art. 16 ust. 2 pkt 2	Art. 16. 2. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie piątym</u> potwierdzają: 2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające	

<p>posiadają przynajmniej jedno poświadczenie kompetencji lub dowód posiadania kwalifikacji wydane przez inne państwo członkowskie, które nie reguluje tego zawodu.</p> <p>Poświadczenie kompetencji i dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji muszą spełniać następujące warunki:</p> <p>a) są wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego wyznaczony zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi tego państwa członkowskiego;</p> <p>b) poświadczają, że ich posiadacz jest przygotowany do wykonywania danego zawodu.</p> <p>Jednakże nie można wymagać posiadania rocznego doświadczenia zawodowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy poświadczą ukończenie regulowanego kształcenia lub szkolenia.</p>		<p>ukończenie studiów wyższych o co najmniej czteroletnim okresie kształcenia albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że</p>	
---	--	--	--

			<p>Art. 16 ust. 3 pkt 2</p>	<p>osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>3. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie czwartym</u> potwierdzają:</p> <p>2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie studiów wyższych o okresie kształcenia od trzech do czterech lat albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, albo innego kształcenia uznanego w państwie wnioskodawcy za równorzędne, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu niebędącego w państwie wnioskodawcy zawodem regulowanym oraz</p>	
--	--	--	------------------------------------	--	--

			<p>dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>Art. 16 ust. 4 pkt 2</p> <p>4. Posiadanie kwalifikacji na poziomie trzecim potwierdzają:</p> <p>2) dokumenty wydane przez uprawnioną instytucję poświadczające ukończenie nauki o okresie kształcenia co najmniej rocznym lecz krótszym niż trzy lata albo odpowiednio dłuższym w przypadku nauki w niepełnym wymiarze, podejmowanej na podstawie świadectwa</p>	
--	--	--	--	--

				<p>uprawniającego do kształcenia w systemie szkolnictwa wyższego, albo innej nauki uznanej w państwie wnioskodawcy za równorzędną, a także – o ile jest to wymagane – ukończenie szkolenia zawodowego, stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania kwalifikacji do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego</p>	
--	--	--	--	---	--

			<p>Art. 16 ust. 5 pkt 2</p>	<p>na tym poziomie.</p> <p>5. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie drugim</u> potwierdzają:</p> <p>2) dokumenty wydane po zakończeniu nauki w:</p> <p>a) szkole średniej ogólnej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego okresem próbnym albo praktyką zawodową,</p> <p>b) szkole średniej technicznej lub zawodowej – poświadczające ukończenie kształcenia albo szkolenia uzupełnionego – o ile jest to wymagane – okresem próbnym albo praktyką zawodową,</p> <p>c) innej szkole, której ukończenie jest uznane w państwie wnioskodawcy za równorzędne z ukończeniem szkół, o których mowa w lit. a i b – stanowiące jednocześnie poświadczenie posiadania</p>	
--	--	--	------------------------------------	---	--

			<p>Art. 16 ust. 6 pkt 2</p>	<p>kwalifikacji do wykonywania zawodu, który w państwie wnioskodawcy nie jest zawodem regulowanym, oraz dodatkowo dokumenty poświadczające wykonywanie zawodu w państwie członkowskim przez jeden rok w pełnym wymiarze czasu pracy albo odpowiednio dłużej w niepełnym wymiarze czasu pracy, w okresie ostatnich dziesięciu lat, chyba że osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, posiada dokument poświadczający ukończenie kształcenia regulowanego na tym poziomie.</p> <p>6. Posiadanie kwalifikacji <u>na poziomie pierwszym</u> potwierdza dokument wydany przez uprawnioną lub upoważnioną w tym celu instytucję poświadczający:</p> <p>2) zdanie egzaminu specjalistycznego niepoprzedzonego</p>	
--	--	--	------------------------------------	---	--

				kształceniem, albo	
Art. 13 ust. 3	3. Przyjmujące państwo członkowskie akceptuje poziom potwierdzony na podstawie art. 11 przez rodzime państwo członkowskie, jak również zaświadczenie, w którym rodzime państwo członkowskie zaświadcza, że kształcenie i szkolenie regulowane lub kształcenie zawodowe o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii) jest równoważne poziomowi określonymu w art. 11 lit. c) ppkt (i).		Jw.		
Art. 13 ust. 4	4. Na zasadzie odstępstwa ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i od art. 14 właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może odmówić dostępu do zawodu i jego wykonywania posiadaczom poświadczenia kompetencji sklasyfikowanego w art. 11 lit. a), jeżeli krajowe kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania zawodu na terytorium tego państwa sklasyfikowano w art. 11 lit. e).”;		Art. 17 ust. 3	Art. 17. 3. Właściwy organ może odmówić uznania kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy, który posiada kwalifikacje na poziomie pierwszym, jeżeli do wykonywania danego zawodu regulowanego w Rzeczypospolitej Polskiej jest wymagane posiadanie dyplomu ukończenia studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich.	
Art. 14 ust. 1	w art. 14 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przepisy art. 13 nie stanowią przeszkody dla wymagania przez państwo członkowskie od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego trwającego nie dłużej niż trzy lata lub przystąpienia do testu umiejętności, jeżeli:		Art. 19-21	Art. 19. 1. Właściwy organ może uzależnić wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od odbycia przez wnioskodawcę stażu	

	<p>a) kształcenie, które wnioskodawca otrzymał, obejmuje materiał istotnie różniący się od tego, którego opanowanie jest podstawą uzyskania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji w przyjmującym państwie członkowskim;</p> <p>b) na zawód regulowany w przyjmującym państwie członkowskim składa się przynajmniej jedna regulowana działalność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w rodzimym państwie członkowskim wnioskodawcy, a szkolenie wymagane w przyjmującym państwie członkowskim obejmuje materiał istotnie różniący się od objętego kształceniem, którego ukończenie potwierdza poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy.”</p>			<p>adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności w przypadku, gdy zakres:</p> <p>1) kształcenia lub szkolenia przygotowującego do wykonywania zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej i w państwie wnioskodawcy różni się w sposób zasadniczy,</p> <p>2) zawodu w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od zakresu tego zawodu w Rzeczypospolitej Polskiej, a kształcenie lub szkolenie wymagane w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od kształcenia lub szkolenia wymaganego przepisami regulacyjnymi – chyba że wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty</p>	
Art. 14 ust. 2	<p>ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie: „Jeżeli Komisja uzna odstępstwo, o którym mowa w akapicie drugim, za niewłaściwe lub niezgodne z prawem Unii, przyjmuje w terminie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich niezbędnych informacji akt wykonawczy w sprawie wezwania państwa członkowskiego do zaniechania wprowadzenia planowanego środka. W przypadku braku odpowiedzi ze strony Komisji we wspomnianym terminie odstępstwo takie może zostać zastosowane.”</p>				
Art. 14 ust. 3	<p>w ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu: „W drodze odstępstwa od określonej w ust. 2 zasady umożliwienia wnioskodawcy wyboru, przyjmujące państwo członkowskie może przewidzieć staż adaptacyjny albo test umiejętności w przypadku: a) posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których</p>				

	<p>mowa w art. 11 lit. a), który stara się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. c); □ub</p> <p>b) posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. b), który stara się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe □są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. □d) lub e).</p> <p>W przypadku posiadacza kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 11 lit. a), który ubiega się o uznanie swoich kwalifikacji zawodowych, jeżeli wymagane krajowe kwalifikacje zawodowe są sklasyfikowane na poziomie określonym w art. 11 lit. d), przyjmujące państwo członkowskie może nałożyć oba środki – staż adaptacyjny i test umiejętności.”;</p>		<p>uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym lub potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, mogą wyrównać w całości albo w części te różnice.</p> <p>2. Właściwy organ zapewnia wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia nałożenia na niego tego obowiązku.</p> <p>3. Staż adaptacyjny nie może trwać dłużej niż trzy lata.</p> <p>4. Wnioskodawca ponosi koszty odbywania stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności.</p> <p>Art. 20. 1. Właściwy organ może zobowiązać wnioskodawcę do odbycia stażu adaptacyjnego albo do przystąpienia do testu umiejętności, zgodnie z wyborem wnioskodawcy.</p>	
--	--	--	---	--

			<p>2. Uprawnienie do dokonania wyboru między odbyciem stażu adaptacyjnego a przystąpieniem do testu umiejętności może zostać wyłączone:</p> <p>1) w przypadku zawodów regulowanych:</p> <p>a) których wykonywanie wymaga dokładnej znajomości prawa polskiego, a ich zasadniczą i trwałą cechą jest udzielanie porad i pomocy związanej z jego stosowaniem albo</p> <p>b) w stosunku do których Komisja Europejska pozytywnie rozpatrzyła wniosek Rzeczypospolitej Polskiej o wyłączenie tego uprawnienia wnioskodawcy, albo</p> <p>c) do wykonywania których są wymagane kwalifikacje na poziomie trzecim, a wnioskodawca posiada kwalifikacje na poziomie</p>	
--	--	--	---	--

Art. 14 ust. 4	ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie: „4. Na użytek ust. 1 i 5 »istotnie różniący się materiał« oznacza materiał obejmujący nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, które mają zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu i w odniesieniu do którego kształcenie odbyte przez migranta wykazuje istotne różnice pod względem treści w porównaniu z kształceniem wymaganym przez przyjmujące państwo członkowskie.		pierwszym, albo d) do wykonywania których są wymagane kwalifikacje na poziomie czwartym albo piątym, a wnioskodawca posiada kwalifikacje na poziomie drugim; 2) jeżeli wnioskodawca zamierza wykonywać działalność na własny rachunek albo w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, w przypadku gdy do wykonywania tej działalności jest wymagane posiadanie specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa polskiego.	
Art. 14 ust. 5	5. Przepisy ust. 1 stosuje się z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności. W szczególności jeżeli przyjmujące państwo członkowskie zamierza wymagać od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności, musi najpierw upewnić się, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę w trakcie jego doświadczenia zawodowego lub poprzez uczenie się przez całe życie, i oficjalnie poświadczone w tym celu przez właściwą instytucję, w którymkolwiek państwie członkowskim lub państwie trzecim mogą obejmować w całości lub częściowo istotnie różniący się materiał, o którym mowa w ust. 4.”;		3. Właściwy organ może zobowiązać wnioskodawcę zarówno do odbycia stażu adaptacyjnego jak i do przystąpienia do testu umiejętności w przypadku zawodów regulowanych, do wykonywania których są wymagane kwalifikacje na poziomie czwartym, a wnioskodawca posiada	
Art. 14 ust. 6	e) dodaje się ustępy w brzmieniu: „6. Decyzja nakładająca obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności musi być należycie uzasadniona. Wnioskodawcy przedstawia się w szczególności następujące informacje: a) poziom kwalifikacji zawodowych wymagany w przyjmującym państwie członkowskim i poziom			

	<p>kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę zgodnie z klasyfikacją określoną w art. 11; oraz</p> <p>b) istotne różnice, o których mowa w ust. 4, oraz powody, dla których tych różnic nie można zrównoważyć wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi w trakcie doświadczenia zawodowego i poprzez uczenie się przez całe życie, oficjalnie poświadczonymi w tym celu przez właściwą instytucję.</p>			<p>kwalifikacje na poziomie pierwszym.</p> <p>4. Wyłączenie uprawnienia do dokonania wyboru między odbyciem stażu adaptacyjnego a przystąpieniem do testu umiejętności wymaga uzasadnienia faktycznego i prawnego, a w szczególności:</p>	
<p>Art. 14 ust. 7</p>	<p>7. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności, o którym mowa w ust. 1, nie później niż sześć miesięcy po przyjęciu pierwotnej decyzji o nałożeniu na wnioskodawcę obowiązku przystąpienia do testu umiejętności.”</p>			<p>1) wskazania wymaganego poziomu kwalifikacji zawodowych oraz poziomu kwalifikacji zawodowych posiadanego przez wnioskodawcę;</p> <p>2) określenia różnic, o których mowa w art. 19 ust. 1, z uwzględnieniem możliwości ich wyrównania.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, zawody, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a, a także określi dla każdego z nich obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego albo</p>	

			<p>przystąpienia do testu umiejętności, mając na uwadze konieczność zapewnienia znajomości prawa polskiego na poziomie gwarantującym właściwą ochronę interesów korzystających z porad i pomocy prawnej świadczonych przez osoby, które ubiegają się o uznanie kwalifikacji w tych zawodach.</p> <p>6. Prezes Rady Ministrów ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” zawody, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. b.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje działalności, o których mowa w ust. 2 pkt 2, w przypadku których</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wyboru między odbyciem stażu adaptacyjnego a przystąpieniem do testu umiejętności dokonuje właściwy organ, mając na uwadze konieczność zapewnienia specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa polskiego na poziomie gwarantującym właściwą ochronę korzystających z usług świadczonych przez osoby wykonujące te rodzaje działalności.</p> <p>Art. 21. Ministrowie kierujący działami administracji rządowej właściwi w sprawach uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych lub działalnościach regulowanych należących do danego działu, określają, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) warunki, sposób i tryb odbywania stażu adaptacyjnego, sposób i tryb wykonywania nadzoru nad jego odbywaniem oraz oceny nabytych w jego</p>	
--	--	--	---	--

				<p>trakcie umiejętności, sposób ustalania kosztów odbywania stażu adaptacyjnego oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego odbycie,</p> <p>2) warunki, sposób i tryb przeprowadzania testu umiejętności oraz oceny posiadanych przez wnioskodawcę umiejętności, sposób ustalania kosztów przeprowadzania testu umiejętności oraz tryb pobierania i zwrotu opłaty za jego przeprowadzenie – uwzględniając odrębności w wykonywaniu zawodów regulowanych lub działalności regulowanych w państwach członkowskich oraz specyfikę i szczególne wymagania dotyczące wykonywania zawodów regulowanych lub działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	
--	--	--	--	--	--

			Art. 26	Art. 26. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w sprawie uznania kwalifikacji stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183 i 1195). art. 124 § 2 KPA - uzasadnienie faktyczne i prawne postanowienia	
	13) skreśla się art. 15;	N		Nie wymaga wdrożenia	
Art. 20	art. 20 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 20</i> Dostosowanie wykazów działalności zawartych w załączniku IV Zgodnie z art. 57c Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania wykazów działalności zawartych w załączniku IV, które podlegają systemowi uznawania doświadczenia zawodowego zgodnie z art. 16, w celu aktualizacji lub wyjaśnienia rodzajów działalności wymienionych w załączniku IV, w szczególności aby doprecyzować ich zakres oraz odpowiednio uwzględnić najnowsze zmiany w obszarze nazewnictwa stosowanego w ramach danego rodzaju działalności, o ile nie spowoduje to zawężenia zakresu rodzajów działalności związanych z poszczególnymi kategoriami i o ile nie będzie miało miejsca przenoszenie rodzajów działalności między istniejącymi wykazami I, II i III w załączniku IV.”;	T	Art. 14	Art. 14. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie działalności od posiadania wiedzy ogólnej lub zawodowej i umiejętności, właściwych dla danej działalności, właściwy organ uznaje kwalifikacje zawodowe wnioskodawcy za spełniające wymagania określone w tych przepisach, jeżeli wnioskodawca przedłoży dokumenty świadczące o	

			<p>tym, że:</p> <p>1) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr I załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie:</p> <p>a) sześciu lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa albo</p> <p>b) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa,</p> <p>a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa</p>	
--	--	--	---	--

			<p>wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo</p> <p>c) czterech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo</p> <p>d) trzech lat</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wykonywał działalność na własny rachunek, a ponadto przez co najmniej pięć lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo</p> <p>e) pięciu lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, w tym przez co najmniej trzy lata sprawował obowiązki o charakterze technicznym i odpowiadał za co najmniej jeden dział przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające</p>
--	--	--	---

			<p>wszystkie wymagane warunki;</p> <p>2) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr II załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie:</p> <p>a) pięciu lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa albo</p> <p>b) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym</p>
--	--	--	---

			<p>na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo</p> <p>c) czterech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznanym przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo</p>	
--	--	--	---	--

			<p>d) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, a ponadto przez co najmniej pięć lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo</p> <p>e) pięciu lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył trwające co najmniej trzy lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo</p> <p>f) sześciu lat był</p>	
--	--	--	---	--

			<p>zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył trwające co najmniej dwa lata szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki;</p> <p>3) w przypadku zamiaru podjęcia działalności wymienionej w wykazie nr III załącznika nr IV do dyrektywy – w nieprzerwanym okresie:</p> <p>a) trzech lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa albo</p>	
--	--	--	---	--

			<p>b) dwóch lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio ukończył szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki, albo</p> <p>c) dwóch lat wykonywał działalność na własny rachunek lub był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności w charakterze kierownika przedsiębiorstwa, a uprzednio przez co najmniej trzy lata był</p>	
--	--	--	---	--

				<p>zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, albo</p> <p>d) trzech lat był zatrudniony przy wykonywaniu tej działalności, a uprzednio ukończył szkolenie przygotowujące do wykonywania tej działalności, potwierdzone świadectwem uznawanym na terytorium państwa wnioskodawcy lub uznany przez organizację zawodową właściwą dla danej działalności w tym państwie za spełniające wszystkie wymagane warunki.</p> <p>2. Okres od zaprzestania wykonywania działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i d, pkt 2 lit. a i d oraz pkt 3 lit. a i c, do wystąpienia z wnioskiem w postępowaniu o uznanie kwalifikacji nie może przekraczać dziesięciu lat.</p> <p>3. Przepis ust. 1 pkt 1 lit. e nie ma zastosowania do</p>
--	--	--	--	--

				<p>wykonywania działalności objętych nomenklaturą ISIC ex 855.</p> <p>4. Właściwy organ przeprowadza postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zgodnie z zasadami określonymi w art. 17, art. 19 i art. 21, jeżeli wnioskodawca nie spełnia wymogów określonych w ust. 1-3, ale posiada formalne kwalifikacje do wykonywania działalności.</p>	
Art. 21 ust. 4	<p>15) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. W odniesieniu do prowadzenia aptek, które nie podlegają jakimkolwiek ograniczeniom terytorialnym, państwo członkowskie może w drodze odstępstwa postanowić o nieuznawaniu dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w pkt 5.6.2 załącznika V, za uprawniające do otwierania nowych, ogólnodostępnych aptek. Do celów niniejszego ustępu za nowe uważane są także apteki działające krócej niż trzy lata.</p> <p>Odstępstwa tego nie można zastosować do farmaceutów, których kwalifikacje zostały już uznane przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego do innych celów i którzy faktycznie i zgodnie z prawem</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia (przepis fakultatywny)</p>	

	<p>proceeding to professional activity as a pharmacist through at least three consecutive years in that Member State.”;</p>				
<p>Art. 21 ust. 6</p>	<p>b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. Każde państwo członkowskie uzależnia dostęp do zawodów lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza dentysty, lekarza weterynarii, położnej i farmaceuty, oraz wykonywanie tych zawodów, od posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, o którym mowa, odpowiednio, w załączniku V pkt 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 i 5.6.2, poświadczającego, że dana osoba uzyskała w trakcie kształcenia odpowiednio wiedzę, umiejętności i kompetencje, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 31 ust. 6, art. 31 ust. 7, art. 34 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3 oraz art. 44 ust. 3.</p> <p>Aby uwzględnić ogólnie uznany postęp naukowy i techniczny, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu aktualizacji wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 31 ust. 6, art. 34 ust. 3, art. 38 ust. 3, art. 40 ust. 3, art. 44 ust. 3 i art. 46 ust. 4, z myślą o odzwierciedleniu ewolucji prawa Unii mającego bezpośredni wpływ na danych specjalistów.</p> <p>Takie aktualizacje nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy dokonywaniu takich aktualizacji należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację</p>	N		Nie wymaga wdrożenia	

	systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).”;				
	c) skreśla się ust. 7;	N		Nie wymaga wdrożenia	
Art.21a ust.1	16) dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 21a</i> Procedura powiadamiania 1. Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich przyjmowanych przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wydawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zawodach objętych przepisami niniejszego rozdziału. W przypadku dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, o których mowa w sekcji 8, powiadomienie zgodnie z akapitem pierwszym skierowane jest także do pozostałych państw członkowskich.	N		Nie wymaga wdrożenia	
Art 21a ust. 2	2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje informacje na temat czasu trwania i treści programów kształcenia.				
Art. 21a ust. 3	3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się za pośrednictwem systemu IMI.				
Art. 21a ust. 4	4. Aby należycie uwzględnić zmiany ustawodawcze i administracyjne w państwach członkowskich – i pod warunkiem że przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne będące przedmiotem powiadomienia, o				

<p>Art. 21a ust. 5</p>	<p>którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, spełniają warunki określone w niniejszym rozdziale – Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 57c w celu zmiany załącznika V pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 i 5.7.1 poprzez aktualizację tytułów przyjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji oraz – w stosownych przypadkach – instytucji wydającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, zaświadczenia, które mu towarzyszy, oraz odpowiedniego tytułu zawodowego.</p>				
	<p>5. Jeżeli przepisy ustawodawcze, regulacyjne i administracyjne będące przedmiotem powiadomienia zgodnie z ust. 1 nie spełniają warunków określonych w niniejszym rozdziale, Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu odrzucenia proponowanej zmiany w załączniku V pkt 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 lub 5.7.1.”</p>				

Art. 22	<p>1 □) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) □ w akapicie pierwszym lit. b) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„b) państwa członkowskie – zgodnie z procedurami właściwymi dla każdego państwa członkowskiego – poprzez wspieranie ustawicznego rozwoju zawodowego zapewniają, aby specjaliści, których kwalifikacje zawodowe objęte są rozdziałem III niniejszego tytułu, mogli aktualizować swoją wiedzę, umiejętności i kompetencje, aby prowadzić bezpieczną i skuteczną praktykę oraz być na bieżąco ze zmianami w dziedzinie, w której się specjalizują.”;</p> <p>b) dodaje się akapit w brzmieniu:</p> <p>„Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o środkach podjętych na podstawie akapitu pierwszego lit. b) do dnia 18 stycznia 2016 r.”;</p>			<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Art. 89e ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) stanowi, że farmaceuta (zatrudniony w aptece lub hurtowni) zobowiązany jest do podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez uczestnictwo w ciągłym szkoleniu, celem aktualizacji posiadanego zasobu wiedzy oraz stałego dokształcania się w zakresie nowych osiągnięć farmaceutycznych.</p> <p>Art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634, z późn. zm.) stanowi, że lekarza/lekarz dentysta ma prawo i obowiązek doskonalenia zawodowego, w szczególności w różnych formach kształcenia podyplomowego.</p> <p>Art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej</p>	
---------	---	--	--	--	--

				<p>(Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) zobowiązuje pielęgniarkę i położną do stałego aktualizowania wiedzy i umiejętności zawodowych oraz przyznaje prawo do doskonalenia zawodowego w różnych rodzajach kształcenia podyplomowego.</p> <p>Lekarz weterynarii - uchwała Nr 62/2011/V Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 18 października 2011 r. w sprawie dobrowolnego ustawicznego kształcenia lekarzy weterynarii.</p> <p>Architekt – art. 8 pkt 8 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2013 r. poz. 932, z późn. zm.).</p>	
--	--	--	--	--	--

<p>Art. 24 ust. 2</p>	<p>art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Kształcenie medyczne na podstawowym poziomie obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS; okres ten obejmuje co najmniej 5 500 godzin kształcenia teoretycznego i praktycznego prowadzonego na uniwersytecie lub pod jego nadzorem.</p> <p>W przypadku specjalistów, którzy podjęli kształcenie przed dniem 1 stycznia 1972 r., kurs kształcenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, może obejmować sześciomiesięczne kształcenie praktyczne odbywane w pełnym wymiarze godzin na poziomie uniwersyteckim pod nadzorem właściwych organów.”;</p>	<p>N</p>	<p>Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634, z późn. zm.)</p> <p>Art. 164a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o</p>	<p>Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a (...) 2) (...):</p> <p>a) dyplom lekarza wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej sześcioletnich studiów na kierunku lekarskim, obejmujących co najmniej 5500 godzin dydaktycznych zajęć teoretycznych i praktycznych, w tym dwusemestralne praktyczne nauczanie w dziedzinach klinicznych na 6. roku studiów, lub dyplom lekarza dentysty wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej pięcioletnich studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym, obejmujących co najmniej dwusemestralne praktyczne nauczanie na 5. roku studiów, lub (...)</p> <p>Art. 164a. 1. Wynikającym z programu kształcenia</p>	
-----------------------	--	----------	--	---	--

			szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.)	zajęciom zaliczonym przez studenta przypisuje się punkty ECTS. 2. W celu uzyskania dyplomu ukończenia studiów pierwszego stopnia student jest obowiązany uzyskać co najmniej 180 punktów ECTS, studiów drugiego stopnia - co najmniej 90 punktów ECTS, jednolitych studiów magisterskich - co najmniej 300 punktów ECTS w systemie studiów pięcioletnich oraz 360 punktów ECTS w systemie studiów sześcioletnich.	
Art. 25 ust. 1	w art. 25 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Warunkiem podjęcia specjalistycznego kształcenia medycznego jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej□”;	N	Art. 16 c ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry	Nie wymaga wdrożenia. Zgodnie z art. 16c ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634, z późn. zm.), wniosek o odbywanie szkolenia specjalizacyjnego składa lekarz. W ust. 2 wskazano co zawiera wniosek, w tym – numer rejestracyjny	

				lekarza w okręgowej izbie lekarskiej oraz numer seryjny, datę i miejsce wystawienia prawa wykonywania zawodu.	
Art. 25 ust. 3a	<p>„3a. Państwa członkowskie mogą określić w swoim ustawodawstwie krajowym częściowe zwolnienia z części kursów prowadzonych w ramach programu specjalistycznego kształcenia medycznego wymienionego w załączniku V pkt 5.1.3, stosując te zwolnienia na zasadzie indywidualnych przypadków, pod warunkiem że ta część kształcenia odbyła się już w trakcie innego programu kształcenia specjalistycznego wymienionego w załączniku V pkt 5.1.3, a dana osoba uzyskała już kwalifikacje zawodowe w tym zakresie w jednym z państw członkowskich. Państwa członkowskie zapewniają, aby przyznane zwolnienie nie przekraczało połowy minimalnego czasu trwania danego programu specjalistycznego kształcenia medycznego.</p> <p>Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję i inne państwa członkowskie o swoim odpowiednim ustawodawstwie krajowym dotyczącym takich częściowych zwolnień.”;</p>	N	Art. 16m ust. 8 i ust. 12 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry	Art. 16m ust. 8 stanowi, że lekarz/lekarz dentyista odbywający szkolenie specjalizacyjne w pierwszym roku trwania tego szkolenia, po uzyskaniu pozytywnej opinii kierownika specjalizacji, może wystąpić do dyrektora CMKP z wnioskiem o uznanie za równoważne ze zrealizowaniem elementów określonych w programie specjalizacji stażu szkoleniowego, obejmującego szkolenie i uczestniczenie w wykonywaniu oraz wykonanie zabiegów lub procedur medycznych, a także staży kierunkowych lub kursów szkoleniowych odbytych za granicą lub w kraju, w podmiotach	

			<p>prowadzących szkolenie specjalizacyjne, i ewentualne skrócenie okresu odbywanego szkolenia specjalizacyjnego, jeżeli okres od dnia ich ukończenia do dnia rozpoczęcia przez lekarza szkolenia specjalizacyjnego nie jest dłuższy niż 5 lat.</p> <p>Art. 16m ust. 12 stanowi, iż dyrektor CMKP na podstawie opinii powołanego przez siebie zespołu może uznać, w drodze decyzji, staże i kursy, o których mowa w ust. 8, za równoważne ze zrealizowaniem części programu specjalizacji i skrócić lekarzowi okres odbywania tego szkolenia, jednak nie więcej niż o 1/2 okresu trwania szkolenia specjalizacyjnego lub modułów, o których mowa w art. 16 ust. 2.</p>	
Art. 25	ust. 5 otrzymuje brzmienie:	N	Nie wymaga wdrożenia.	

ust. 5	„5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących dostosowania minimalnych okresów kształcenia, o których mowa w załączniku V pkt 5.1.3, do postępu naukowego i technicznego.”;				
Art. 26	w art. 26 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „W celu należytego uwzględnienia zmian w ustawodawstwie krajowym i aktualizacji niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.1.3 o nowe specjalności medyczne występujące w co najmniej dwóch piątych państwach członkowskich.”	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 27 ust. 2a	w art. 27 dodaje się ustęp w brzmieniu: „2a. Państwa członkowskie uznają kwalifikacje lekarzy specjalistów nabyte we Włoszech i wymienione w załączniku V pkt 5.1.2 i 5.1.3 w przypadku lekarzy, którzy rozpoczęli kształcenie specjalistyczne po dniu 31 grudnia 1983 r. i przed dniem 1 stycznia 1991 r., mimo że kształcenie to nie spełnia wszystkich wymogów określonych w art. 25, jeżeli do dokumentów dołączone jest zaświadczenie wydane przez właściwy włoski organ stwierdzające, że dany lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał we Włoszech działalność lekarza danej specjalizacji przez co najmniej siedem kolejnych lat w okresie dziesięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia.”;	T	Art. 57 pkt 3 projektu ustawy Art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry	W art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry po pkt 5 <u>dodaje się pkt 5a w brzmieniu:</u> „5a) dokumentem potwierdzającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarskiej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia po dniu 31 grudnia 1983 r. a przed dniem 1 stycznia 1991 r. w Republice Włoskiej, jeżeli do dokumentu jest dołączone zaświadczenie wydane	

				przez właściwy organ włoski stwierdzające, że dany lekarz faktycznie i zgodnie z prawem wykonywał w Republice Włoskiej działalność lekarza danej specjalizacji przez co najmniej siedem kolejnych lat w okresie dziesięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia, a kwalifikacje te są uważane za równoważne z kwalifikacjami poświadczonymi dokumentami wymienionymi w wykazie, o którym mowa w ust. 3;”.	
Art. 28 ust. 1	art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Warunkiem podjęcia kształcenia specjalistycznego w zakresie ogólnej praktyki medycznej jest potwierdzone ukończenie programu kształcenia medycznego na podstawowym poziomie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, w trakcie którego dana osoba uzyskała właściwą wiedzę w zakresie medycyny podstawowej.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Zgodnie z art. 16c ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, wniosek o odbywanie szkolenia specjalizacyjnego składa lekarz. W ust. 2 wskazano co zawiera wniosek, w tym – numer rejestracyjny lekarza w okręgowej izbie	

				lekarskiej oraz numer seryjny, datę i miejsce wystawienia prawa wykonywania zawodu.	
Art. 31 ust. 1	<p>w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Warunkiem podjęcia kształcenia pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną jest:</p> <p>a) ukończenie kształcenia ogólnego trwającego 12 lat, potwierdzonego dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem wydanym przez właściwe organy lub instytucje państwa członkowskiego lub świadectwem potwierdzającym zdanie egzaminu na równorzędnym poziomie, dającego dostęp do uniwersytetów lub instytucji szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny; albo</p> <p>b) ukończenie kształcenia ogólnego trwającego co najmniej 10 lat, potwierdzonego dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem wydanym przez właściwe organy lub instytucje państwa członkowskiego lub świadectwem potwierdzającym zdanie egzaminu na równorzędnym poziomie, dającego dostęp do zawodowej szkoły pielęgniarstwa lub programu kształcenia zawodowego pielęgniarek.”;</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>W Polsce kształcenia pielęgniarek odbywa się w systemie szkolnictwa wyższego, na bazie kształcenia trwającego min. 6+3+3=12 lat</p>	

Art. 31 ust. 2	<p>w ust. 2 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:</p> <p>„Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmian wykazu określonego w załączniku V pkt 5.2.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.</p> <p>Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 31 ust. 3	<p>ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Kształcenie pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną obejmuje co najmniej trzy lata studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, na które składa się co najmniej 4 600 godzin kształcenia teoretycznego i klinicznego, przy czym kształcenie teoretyczne obejmuje co najmniej jedną trzecią, a kształcenie kliniczne co najmniej połowę minimalnego okresu kształcenia. Państwa członkowskie mogą przyznać częściowe zwolnienie osobom, które odbyły część kształcenia na kursach o co najmniej równorzędnym poziomie.”;</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Art. 52 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) – kształcenie na poziomie studiów pierwszego stopnia (min. 3 lata, min. 4.600 godzin kształcenia zawodowego, w tym kliniczne ½, a teoretyczne co najmniej 1/3).</p> <p>Art. 165 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.) – możliwość</p>	

				uznawania zajęć zaliczonych w innej uczelni, w tym zagranicznej.	
Art. 31 ust. 4	ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Kształcenie teoretyczne stanowi tę część kształcenia pielęgniarek, w trakcie której kandydaci nabywają wiedzę zawodową, umiejętności i kompetencje wymagane na mocy ust. 6 i 7. Kształcenie musi być prowadzone przez wykładowców pielęgniarstwa i inne wykwalifikowane osoby na uniwersytetach, w instytucjach szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny, w zawodowych szkołach pielęgniarstwa lub w ramach programów kształcenia zawodowego pielęgniarek.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględniono w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.	
Art. 31 ust. 5	ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „5. Kształcenie kliniczne stanowi tę część kształcenia pielęgniarek, w trakcie której kandydat – jako członek zespołu i w bezpośrednim kontakcie ze zdrowymi lub chorymi osobami lub społecznościami osób zdrowych lub chorych – uczy się, jak w oparciu o nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje organizować wymaganą kompleksową opiekę pielęgniarstwa, sprawować taką opiekę i dokonywać jej oceny. Kandydat uczy się nie tylko pracy zespołowej, ale także umiejętności kierowania zespołem i organizowania ogólnej opieki pielęgniarstwa, w tym prowadzenia edukacji zdrowotnej na rzecz osób i małych grup w placówkach opieki zdrowotnej lub w danej społeczności.”;	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględniono w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.	
Art. 31 ust. 6	ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Kształcenie pielęgniarek odpowiedzialnych za	N		Nie wymaga wdrożenia. Uwzględniono w art. 54	

	<p>opiekę ogólną gwarantuje, iż osoba, która je odbyła uzyskała następującą wiedzę i umiejętności:</p> <p>a) kompleksową wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się pielęgniarstwo ogólne, łącznie z wystarczającym zrozumieniem budowy, funkcji fizjologicznych i zachowania osób zdrowych i chorych oraz zależności między stanem zdrowia a fizycznym i społecznym środowiskiem człowieka;</p> <p>b) wiedzę o charakterze i etyce zawodu oraz ogólnych zasadach opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa;</p> <p>c) odpowiednie doświadczenie kliniczne; doświadczenie to, dobrane ze względu na jego wartości szkoleniowe, powinno zostać nabyte pod nadzorem wykwalifikowanego personelu pielęgniarstwa w miejscu, w którym dzięki odpowiedniej liczbie wykwalifikowanego personelu i wyposażeniu istnieją odpowiednie warunki do świadczenia opieki pielęgniarstwa;</p> <p>□□ zdolność do uczestnictwa w praktycznym szkoleniu personelu służby zdrowia oraz doświadczenie w pracy z tym personelem;</p> <p>e) doświadczenie we współpracy z przedstawicielami innych zawodów związanych ze służbą zdrowia.”;</p>			<p>ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.</p>	
<p>Art. 31 ust. 7</p>	<p>„7. Kwalifikacje pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną potwierdzają, że dana osoba – niezależnie od tego, czy kształcenie odbywało się na uniwersytetach, w instytucjach szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny, w zawodowych szkołach</p>	<p>N</p>		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Uwzględniono w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.)</p>	

	<p>pielęgniarskich, lub w ramach programu kształcenia zawodowego pielęgniarek – posiada co najmniej następujące kompetencje:</p> <p>a) samodzielne postawienie diagnozy odnośnie do wymaganej opieki pielęgniarskiej na podstawie aktualnej wiedzy teoretycznej i klinicznej oraz planowanie, organizowanie i sprawowanie opieki pielęgniarskiej w procesie leczenia pacjentów na podstawie wiedzy i umiejętności nabytych zgodnie z ust. 6 lit. a), b) i c) w celu doskonalenia w wykonywaniu zawodu;</p> <p>b) efektywna współpraca z innymi podmiotami z sektora zdrowia, w tym uczestnictwo w szkoleniach praktycznych personelu służby zdrowia na podstawie wiedzy i umiejętności zdobytych zgodnie z ust. 6 lit. d) i e);</p> <p>c) wspomaganie osób, rodzin i grup w prowadzeniu zdrowego trybu życia i dbaniu o własne zdrowie na podstawie wiedzy i umiejętności nabytych zgodnie z ust. 6 lit. a) i b);</p> <p>d) samodzielne podejmowanie interwencji ratujących życie oraz podejmowanie działań w przypadku kryzysów i katastrof;</p> <p>e) niezależne udzielanie porad, instruowanie i wspieranie osób wymagających opieki i ich bliskich;</p> <p>f) samodzielne zapewnianie dobrej jakości opieki pielęgniarskiej i jej ocena;</p> <p>g) porozumiewanie się w sposób zrozumiały na temat kwestii zawodowych oraz współpraca z przedstawicielami innych zawodów z sektora zdrowia;</p>			<p>oraz standardzie kształcenia na kierunku „pielęgniarstwo”.</p>	
--	---	--	--	---	--

	h) dokonywanie analizy jakości opieki z myślą o doskonaleniu się w wykonywaniu zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną.”;				
Art. 33	w art. 33 wprowadza się następujące zmiany: a) skreśla się ust. 2;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 33 ust. 3	ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Państwa członkowskie uznają dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarki, które: a) zostały wydane w Polsce pielęgniarkom, które przed dniem 1 maja 2004 r. ukończyły kształcenie niespełniające minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 31; oraz b) są potwierdzone dyplomem licencjackim uzyskanym na podstawie specjalnego programu kształcenia określonego w: (i) art. 11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 92, poz. 885 i z 2007 r. Nr 176, poz. 1237) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczonych dla pielęgniarek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 110, poz. 1170 i z 2010 r. Nr 65, □oz.				

	<p>42□); albo</p> <p>(ii) art. 52 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2011 r. Nr 174, poz. 1039) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów dla pielęgniarek i położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną, kształcą w zawodzie pielęgniarki i położnej (Dziennik Ustaw z 2012 r., poz. 770),</p> <p>w celu potwierdzenia, że dana pielęgniarka posiada wiedzę i umiejętności porównywalne z tymi, jakie mają pielęgniarki posiadające kwalifikacje, które w przypadku Polski określono w załączniku V pkt 5.2.2.”;</p>				
Art. 33a	<p>art. 33a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W odniesieniu do rumuńskich kwalifikacji pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną zastosowanie mają jedynie następujące przepisy dotyczące praw nabytych:</p> <p>W przypadku obywateli państw członkowskich, którzy ukończyli kształcenie pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną w Rumunii, a program kształcenia nie spełniał minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 31, państwa członkowskie uznają za wystarczający dowód poniższe dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, pod warunkiem że dokumentowi takiemu towarzyszy zaświadczenie poświadczające, że ci obywatele państwa</p>	T	<p><u>Art. 73 projektu ustawy</u></p> <p>Art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej</p>	art. 30 ust. 2 otrzymuje brzmienie:	<p>„2. Za równoważne z dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem potwierdzającym posiadanie formalnych kwalifikacji uprawniającymi do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu pielęgniarki, o których mowa w wykazie określonym na podstawie</p>

	<p>członkowskiego faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali zawód pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną w Rumunii, w tym ponosili pełną odpowiedzialność za planowanie, organizację i sprawowanie opieki pielęgniarskiej nad pacjentami, przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających wydanie tego zaświadczenia:</p> <p>a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist uzyskany w wyniku kształcenia ponadśredniego w școală postliceală, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2007 r.;</p> <p>b) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist uzyskany w wyniku krótkiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.;</p> <p>c) Diplomă de licență de asistent medical generalist uzyskany w wyniku długiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.”;</p>		<p>art. 34 ust. 2, uważa się dokumenty wydane przez odpowiednie władze w Rumunii i potwierdzające kwalifikacje pielęgniarki:</p> <p>1) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist uzyskany w wyniku kształcenia ponadśredniego w școală postliceală, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2007 r.,</p> <p>2) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist uzyskany w wyniku krótkiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.,</p> <p>3) Diplomă de licență de asistent medical generalist uzyskany w wyniku długiego cyklu studiów wyższych, poświadczający kształcenie rozpoczęte przed dniem 1 października 2003 r.</p>	
--	--	--	--	--

				– jeżeli do tych dokumentów zostało dołączone zaświadczenie potwierdzające, że osoba posługująca się tymi dokumentami rzeczywiście i zgodnie z prawem wykonywała zawód pielęgniarstwa przez okres co najmniej 3 kolejnych lat z 5 lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, a wymieniona działalność obejmowała pełną odpowiedzialność za planowanie, organizację i opiekę pielęgniarską nad pacjentem.”;	
Art. 34 ust. 2	art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Podstawowe kształcenie lekarsko-dentystyczne obejmuje łącznie co najmniej pięć lat studiów, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, na które składa się co najmniej 5 000 godzin zajęć teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, obejmujących co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.3.1, odbywanych na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu.	T	Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry	Art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a (...) a) dyplom lekarza wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej sześcioletnich studiów na kierunku lekarskim, obejmujących co najmniej 5500 godzin dydaktycznych zajęć teoretycznych i	

	<p>Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu określonego w załączniku V pkt 5.3.1 w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.</p> <p>Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;</p>		<p>Art. 164 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym</p>	<p>praktycznych, w tym dwusemestralne praktyczne nauczanie w dziedzinach klinicznych na 6. roku studiów, lub dyplom lekarza dentysty wydany przez polską szkołę wyższą potwierdzający ukończenie co najmniej pięcioletnich studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym, obejmujących co najmniej dwusemestralne praktyczne nauczanie na 5. roku studiów, lub</p> <p>Art. 164a. 1. Wynikającym z programu kształcenia zajęciom zaliczonym przez studenta przypisuje się punkty ECTS. 2. W celu uzyskania dyplomu ukończenia studiów pierwszego stopnia student jest obowiązany uzyskać co najmniej 180 punktów ECTS, studiów drugiego stopnia - co najmniej 90 punktów ECTS, jednolitych studiów</p>	
--	---	--	---	---	--

				magisterskich - co najmniej 300 punktów ECTS w systemie studiów pięcioletnich oraz 360 punktów ECTS w systemie studiów sześcioletnich.	
Art. 35 ust. 1	<p>w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Warunkiem podjęcia specjalistycznego kształcenia lekarsko-dentystycznego jest potwierdzone ukończenie podstawowego kształcenia lekarsko-dentystycznego, o którym mowa w art. 34, lub posiadanie dokumentów, o których mowa w art. 23 i 37.”;</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Zgodnie z art. 16c ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry, wniosek o odbywanie szkolenia specjalizacyjnego składa lekarz. W ust. 2 wskazano co zawiera wniosek, w tym – numer rejestracyjny lekarza w okręgowej izbie lekarskiej oraz numer seryjny, datę i miejsce wystawienia prawa wykonywania zawodu.</p>	
Art. 35 ust. 2	<p>w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>(i) akapit drugi otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Specjalistyczne kursy lekarsko-dentystyczne w pełnym wymiarze godzin trwają co najmniej trzy lata i są prowadzone pod nadzorem właściwych organów lub instytucji. Obejmują one osobisty udział lekarza dentystry odbywającego</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Art. 16f – 16m ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634, z późn. zm.) – przepisy te określają zasady odbywania</p>	

	<p>specjalistyczne kształcenie w działalności i wypełnianiu obowiązków danej placówki zdrowotnej.”;</p> <p>(ii) uchyla się akapit trzeci;</p>			<p>szkolenia specjalizacyjnego. Załącznik V do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 2 stycznia 2013 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. z 2013 r. poz. 26) – w tym załączniku określono minimalny czas trwania kształcenia specjalizacyjnego dla specjalizacji lekarskich (pkt I) oraz lekarsko – dentystycznych (pkt II).</p>	
Art. 35 ust. 4, 5	<p>„4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących dostosowania minimalnego okresu kształcenia, o którym mowa w ust. 2, do postępu naukowego i technicznego.</p> <p>5. W celu należytego uwzględnienia zmian w ustawodawstwie krajowym i aktualizacji niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących poszerzenia wykazu w załączniku V pkt 5.3.3 o nowe specjalności stomatologiczne istniejące w co najmniej dwóch piątych państwach członkowskich”;</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 37	<p>w art. 37 dodaje się ustępy w brzmieniu:</p> <p>„3. Jeżeli chodzi o dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarzy dentystów, państwa członkowskie uznają takie dokumenty zgodnie z art. 21,</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	

<p>gdy wnioskodawcy rozpoczęli swoje kształcenie najpóźniej w dniu 18 stycznia 2016 r.</p>				
<p>4. Każde państwo członkowskie uznaje dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarza wydane w Hiszpanii osobom, które rozpoczęły uniwersyteckie kształcenie medyczne między dniem 1 stycznia 1986 r. i dniem 31 grudnia 1997 r., jeżeli dokumentom tym towarzyszy zaświadczenie wydane przez właściwe organy hiszpańskie.</p> <p>Zaświadczenie to musi potwierdzać spełnienie następujących warunków:</p> <p>a) dana osoba ukończyła co najmniej trzy lata studiów uznawanych przez właściwe organy hiszpańskie za równoważne kształceniu, o którym mowa w art. 34;</p> <p>b) dana osoba faktycznie wykonywała w Hiszpanii zgodnie z prawem i jako swoje główne zajęcie zadania, o których mowa w art. 36, przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia;</p> <p>c) dana osoba jest upoważniona do wykonywania lub faktycznie, zgodnie z prawem i jako swoje główne zajęcie wykonuje zadania, o których mowa w art. 36, na tych samych warunkach co posiadacze dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, wymienionych dla Hiszpanii w załączniku V pkt 5.3.2.”;</p>	<p>T</p>	<p><u>Art. 57 pkt 1 projektu ustawy</u> Art. 5b ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry</p>	<p>w art. 5b w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:</p> <p>„4a) posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza wydany w Królestwie Hiszpanii, świadczący o rozpoczęciu kształcenia w okresie między dniem 1 stycznia 1986 r. a dniem 31 grudnia 1997 r., oraz zaświadczenie wydane przez właściwe organy Królestwa Hiszpanii potwierdzające, że:</p> <p>– ukończyła co najmniej trzyletnie studia, uznawane przez właściwe organy Królestwa Hiszpanii za równoważne z kształceniem, o którym mowa w przepisach prawa Unii Europejskiej,</p> <p>– faktycznie i zgodnie z prawem wykonywała zawód lekarza dentystry na</p>	

				terytorium Królestwa Hiszpanii przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, – jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych warunkach jak posiadacze dokumentów wymienionych w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii w wykazie, o którym mowa w art. 6b, albo”;	
Art. 38 ust. 1	w art. 38 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Kształcenie lekarzy weterynarii obejmuje co najmniej pięcioletni okres studiów teoretycznych i praktycznych prowadzonych w pełnym wymiarze godzin, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, w trakcie których realizowany jest co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.4.1, odbywanych na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego prowadzącej kształcenie na poziomie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu.	N		Nie wymaga wdrożenia. Rozporządzenie MNiSzW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233) – standard dla kierunku „weterynaria” – jednolite studia magisterskie, trwające nie krócej niż 11 semestrów; liczba godzin i praktyk nie mniejsza niż 5100; liczba	

	<p>Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.4.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.</p> <p>Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;</p>			ECTS nie mniejsza niż 330.	
Art. 38 ust. 3	<p>ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Odbycie przez daną osobę kształcenia weterynaryjnego gwarantuje, że uzyskała ona następującą wiedzę i umiejętności:</p> <p>a) odpowiednią wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się działalność lekarza weterynarii, oraz wiedzę na temat prawa Unii dotyczącego tej działalności;</p> <p>b) odpowiednią wiedzę na temat budowy, funkcjonowania, zachowania i potrzeb fizjologicznych zwierząt, a także umiejętności i kompetencje potrzebne do ich chowu i hodowli, żywienia, zapewnienia dobrostanu, rozmnażania i higieny ogólnej;</p> <p>c) umiejętności i kompetencje kliniczne, epidemiologiczne i analityczne wymagane w celu zapobiegania chorobom zwierząt, ich</p>	N		Rozporządzenie MNiSzW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233) – standard dla kierunku „weterynaria”.	

	<p>diagnozowania i leczenia – co obejmuje znieczulenie, aseptyczne operacje chirurgiczne i eutanazję – w odniesieniu do pojedynczych zwierząt jak i do stad, w tym szczegółową wiedzę na temat chorób, które mogą być przenoszone na człowieka;</p> <p>d) odpowiednią wiedzę, umiejętności i kompetencje w zakresie prewencji weterynaryjnej, w tym kompetencje związane z zapytaniem i certyfikacją;</p> <p>e) odpowiednią znajomość higieny i procesów technologicznych stosowanych przy produkcji, wytwarzaniu oraz wprowadzaniu na rynek pasz dla zwierząt lub produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, w tym umiejętności i kompetencje niezbędne do zrozumienia i wyjaśniania dobrych praktyk w tym zakresie;</p> <p>f) wiedzę, umiejętności i kompetencje wymagane do odpowiedzialnego i rozsądnego wykorzystywania weterynaryjnych produktów leczniczych w celu leczenia zwierząt, a także w celu zagwarantowania bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego i ochrony środowiska.”;</p>				
Art. 40 ust. 1	<p>w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) w ust. 1 akapity trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:</p> <p>„Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.5.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego.</p> <p>Zmiany, o których mowa w akapicie trzecim, nie</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	

	<p>mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględnić odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;</p>				
Art. 40 ust. 2	<p>ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Podjęcie kształcenia w zakresie położnictwa uzależnione jest od spełnienia jednego z następujących warunków:</p> <p>a) w przypadku ścieżki I – ukończenie co najmniej 12 lat kształcenia ogólnego lub posiadanie świadectwa potwierdzającego zdanie egzaminu na równoważnym poziomie uprawniającego do rozpoczęcia nauki w szkole dla położnych;</p> <p>b) w przypadku ścieżki II – posiadanie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2.”;</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>W Polsce kształcenie położnych odbywa się w systemie szkolnictwa wyższego, na bazie kształcenia trwającego minimum 6+3+3=12 lat</p>	
Art. 40 ust. 3	<p>ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Odbycie przez daną osobę kształcenia położniczego gwarantuje, że uzyskała ona następującą wiedzę i umiejętności:</p> <p>a) szczegółową wiedzę w zakresie nauk, na których opiera się działalność położnych, szczególnie położnictwa, opieki położniczej i ginekologii;</p> <p>b) odpowiednią znajomość etyki zawodowej i prawa mającego zastosowanie do wykonywania tego zawodu;</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Uwzględnione w art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „położnictwo”.</p>	

	<p>c) odpowiednią ogólną wiedzę medyczną (funkcje biologiczne, anatomia i fizjologia) oraz farmakologiczną w dziedzinie położnictwa i neonatologii, jak również wiedzę o związku zachodzącym pomiędzy stanem zdrowia a fizycznym i społecznym środowiskiem człowieka, a także o jego zachowaniu;</p> <p>d) odpowiednie doświadczenie kliniczne zdobyte w zatwierdzonych instytucjach, pozwalające położnej, w sposób niezależny i na własną odpowiedzialność, w niezbędnym zakresie i z wyłączeniem sytuacji patologicznych, zapewnić opiekę przedporodową, poprowadzić poród i podejmować działania w jego następstwie w zatwierdzonych instytucjach, nadzorować poród i narodziny, prowadzić opiekę postnatalną i wykonać reanimację noworodka w oczekiwaniu na lekarza;</p> <p>e) odpowiednią znajomość procesu kształcenia personelu służby zdrowia i doświadczenie we współpracy z takim personelem.”;</p>				
Art. 41 ust. 1	<p>art. 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji położnej, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2, podlega automatycznemu uznaniu zgodnie z art. 21, o ile potwierdza spełnienie jednego z następujących warunków:</p> <p>a) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej trzy lata, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 4 600 godzin kształcenia teoretycznego i praktycznego, z czego przynajmniej jedną trzecią stanowi praktyka</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	Art. 32-33 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dz. U. 2014 r. poz. 1435, z późn. zm.) oraz standardzie kształcenia na kierunku „położnictwo).

	<p>kliniczna;</p> <p>b) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej dwa lata, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 3 600 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2;</p> <p>c) ukończenie kształcenia w zakresie położnictwa prowadzonego w pełnym wymiarze godzin przez co najmniej 18 miesięcy, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, obejmującego co najmniej 3 000 godzin, pod warunkiem posiadania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2, po którym nastąpiła roczna praktyka zawodowa potwierdzona zaświadczeniem wydanym zgodnie z ust. 2.”;</p>				
Art. 43 ust. 1a	<p>w art. 43 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„1a. W odniesieniu do dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji położnej państwa członkowskie automatycznie uznają te kwalifikacje, jeżeli wnioskodawca rozpoczął kształcenie przed dniem 18 stycznia 2016 r., a wymogi związane z dopuszczeniem do takiego kształcenia obejmowały 10 lat kształcenia ogólnego lub równorzędny poziom w przypadku ścieżki I, lub ukończone kształcenie pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną poświadczone</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	

	dokumentem potwierdzającym kwalifikacje, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2, przed rozpoczęciem kształcenia w zakresie położnictwa w ramach ścieżki II.”;				
Art. 43 ust. 3	skreśla się ust. 3;	N		Nie wymaga wdrożenia, dotyczy uznawania polskich kwalifikacji.	
Art. 43 ust. 4	ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Państwa członkowskie uznają dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji położnych, które: a) zostały wydane w Polsce położnym, które przed dniem 1 maja 2004 r. ukończyły kształcenie niespełniające minimalnych wymogów w zakresie kształcenia określonych w art. 40; oraz b) są potwierdzone dyplomem licencjackim uzyskanym na podstawie specjalnego programu kształcenia określonego w: (i) art. 11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 92, poz. 885 i z 2007 r. Nr 176, poz. 1237 i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 11 maja 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczonych dla pielęgniarek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w	N		Nie wymaga wdrożenia, dotyczy uznawania polskich kwalifikacji.	

	<p>zawodzie pielęgniarstwa i położnej (Dziennik Ustaw z 2004 r. Nr 110, poz. 1170 i z 2010 r. Nr 65, poz. 420); albo</p> <p>(ii) art. 53 ust. 3 point 3 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej (Dziennik Ustaw z 2011 r. Nr 174, poz. 1039) i w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia studiów dla pielęgniarek i położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną, kształcąca w zawodzie pielęgniarstwa i położnej (Dziennik Ustaw z 2012 r., poz. 770),</p> <p>w celu potwierdzenia, że dana położna posiada wiedzę i umiejętności porównywalne z tymi, jakie mają położne posiadające kwalifikacje, które w przypadku Polski określono w załączniku V pkt 5.5.2.”;</p>				
Art. 44 ust. 2	<p>art. 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji farmaceuty potwierdza odbycie kształcenia trwającego co najmniej pięć lat, co można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS, i obejmującego przynajmniej:</p> <p>a) cztery lata kształcenia teoretycznego i praktycznego w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie, w instytucji szkolnictwa wyższego o statusie uznanym za równorzędny lub pod nadzorem uniwersytetu;</p> <p>b) na koniec lub w trakcie kształcenia teoretycznego i</p>	T	<p><u>Art. 55 pkt 1 projektu ustawy</u></p> <p><u>Art. 2b ust. 1 pkt 1</u> ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429 i 1491)</p>	W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429, z późn. zm.) w art. 2b w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:	<p>„1) ukończyła w Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej pięcioletnie studia na kierunku farmacja, obejmujące co najmniej sześciomiesięczną</p>

	<p>praktycznego, sześciomiesięczną praktykę w ogólnodostępnej aptece lub w szpitalu, pod nadzorem oddziału farmaceutycznego tego szpitala.</p> <p>Cykl kształcenia, o którym mowa w niniejszym ustępie, obejmuje co najmniej program określony w załączniku V pkt 5.6.1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych dotyczących zmiany wykazu zamieszczonego w załączniku V pkt 5.6.1, w celu dostosowania go do postępu naukowego i technicznego, w tym zmian w praktyce farmakologicznej.</p> <p>Zmiany, o których mowa w akapicie drugim, nie mogą w żadnym państwie członkowskim wymagać zmiany istniejących podstawowych zasad ustawodawczych dotyczących struktury zawodów w odniesieniu do kształcenia osób fizycznych i warunków ich dostępu do zawodu. Przy wprowadzaniu takich zmian należy uwzględniać odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów edukacyjnych, zgodnie z art. 165 ust. 1 TFUE.”;</p>			<p>praktykę zawodową w aptece, i uzyskała tytuł magistra farmacji albo”;</p> <p>Rozporządzenie MNiSW z dnia 9 maja 2012 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów: lekarskiego, lekarstwo-dentystycznego, farmacji, pielęgniarstwa i położnictwa (Dz. U. z 2012, poz. 631).</p>	
<p>Art. 45 ust. 2</p>	<p>art. 45 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Państwa członkowskie gwarantują osobom posiadającym dokument potwierdzający posiadanie wykształcenia z zakresu farmacji na poziomie uniwersyteckim lub poziomie uznawanym za równorzędny, spełniający warunki określone w art. 44, możliwość podejmowania i wykonywania – w stosownych przypadkach pod warunkiem posiadania dodatkowego stażu zawodowego – co najmniej następujących czynności:</p> <p>a) sporządzanie formy farmaceutycznej produktów leczniczych;</p>	<p>N</p>		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Ustawa z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429, z późn. zm.) określa jakie usługi farmaceutyczne mogą być udzielane przez farmaceutów. – art. 2a ust. 1 i 2.</p>	

	<ul style="list-style-type: none"> b) wytwarzanie i testowanie produktów leczniczych; c) testowanie produktów leczniczych w laboratorium przeznaczonym do tego celu; d) składowanie, przechowywanie i dystrybucja produktów leczniczych w obrocie hurtowym; e) dostarczanie, sporządzanie, testowanie, składowanie, dystrybucja i wydawanie bezpiecznych i skutecznych produktów leczniczych o wymaganej jakości w ogólnodostępnych aptekach; f) sporządzanie, testowanie, składowanie i wydawanie bezpiecznych i skutecznych produktów leczniczych o wymaganej jakości w szpitalach; g) udzielanie informacji i porad na temat produktów leczniczych, w tym na temat ich prawidłowego stosowania; h) zgłaszanie właściwym organom niepożądanych reakcji na produkty lecznicze; i) zindywidualizowane wsparcie dla pacjentów samodzielnie stosujących leki; j) zaangażowanie w lokalne lub krajowe kampanie na rzecz promocji zdrowia.”; 				
Art. 46 ust. 1	<p>art. 46 otrzymuje brzmienie:</p> <p style="text-align: center;"><i>„Artykuł 46</i></p> <p style="text-align: center;">Kształcenie architektów</p> <p>1. Kształcenie architekta obejmuje:</p> <p>a) co najmniej pięcioletnie studia w pełnym wymiarze</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Rozporządzenie MNiSW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr</p>	

	<p>godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji edukacyjnej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim; lub</p> <p>b) co najmniej czteroletnie studia w pełnym wymiarze godzin na uniwersytecie lub w porównywalnej instytucji edukacyjnej zakończone zdaniem egzaminu na poziomie uniwersyteckim wraz z zaświadczeniem potwierdzającym pomyślne ukończenie dwuletnich praktyk zawodowych zgodnie z ust. 4.</p>			<p>207, poz. 1233) – standard dla kierunku „architektura” - studia pierwszego stopnia min. 7 semestrów (min. 210 ECTS) + studia drugiego stopnia min. 3 semestry (90 ECTS).</p>	
<p>Art. 46 ust. 2</p>	<p>2. Architektura musi być głównym przedmiotem studiów, o których mowa w ust. 1. Studia w równoważnym stopniu obejmują teoretyczne i praktyczne aspekty kształcenia architekta oraz gwarantują przynajmniej uzyskanie następującej wiedzy, umiejętności i kompetencji:</p> <p>a) umiejętności tworzenia projektów architektonicznych spełniających wymogi zarówno estetyczne, jak i techniczne;</p> <p>b) odpowiedniej znajomości historii i teorii architektury oraz sztuk pokrewnych, technologii i nauk humanistycznych;</p> <p>c) wiedzy na temat sztuk pięknych w zakresie, w jakim wpływają one na jakość projektu architektonicznego;</p> <p>d) odpowiedniej znajomości urbanistyki, planowania oraz umiejętności niezbędnych w procesie planowania;</p> <p>e) rozumienia związków zachodzących pomiędzy ludźmi a budynkami oraz pomiędzy budynkami a środowiskiem je otaczającym, oraz rozumienia potrzeby dostosowania budynków oraz przestrzeni</p>	<p>N</p>		<p>Rozporządzenie MNiSW z dnia 29 września 2011 r. w sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233).</p>	

	<p>między nimi do ludzkich potrzeb i skali;</p> <p>f) rozumienia charakteru zawodu architekta oraz jego roli w społeczeństwie, w szczególności w przygotowywaniu koncepcji projektów uwzględniających czynniki społeczne;</p> <p>g) rozumienia metod gromadzenia informacji i przygotowywania koncepcji projektu;</p> <p>h) rozumienia projektowania konstrukcji oraz problemów budowlanych i inżynierskich związanych z projektowaniem budynków;</p> <p>i) odpowiedniej wiedzy w zakresie problemów fizycznych i technologii oraz funkcji budynków, umożliwiającej zapewnienie wygodnych wnętrz oraz zabezpieczenia przed niekorzystnym działaniem czynników atmosferycznych, zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju;</p> <p>j) umiejętności koniecznych do projektowania budynków spełniających wymogi użytkowników w zakresie, w jakim umożliwiają to dostępne środki finansowe i przepisy budowlane;</p> <p>k) odpowiedniej znajomości gałęzi przemysłu, organizacji, przepisów i procedur niezbędnych dla realizacji projektów budynków oraz integracji planów z ogólnym projektem planistycznym.</p>				
<p>3. Liczbę lat studiów wyższych, o których mowa w ust. 1 i 2, można dodatkowo wyrazić przy pomocy równoważnych punktów ECTS.</p>		<p>N</p>		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Rozporządzenie MNiSW z dnia 29 września 2011 r. w</p>	

Art. 46 ust. 3			sprawie standardów kształcenia dla kierunków studiów weterynarii i architektury (Dz. U. Nr 207, poz. 1233) – standard dla kierunku „architektura”- studia pierwszego stopnia min. 7 semestrów (min. 210 ECTS) + studia drugiego stopnia min. 3 semestry (90 ECTS).	
Art. 46 ust. 4	4. Praktyki zawodowe, o których mowa w ust. 1 lit. b), można odbyć dopiero po ukończeniu pierwszych trzech lat studiów. Co najmniej rok tych praktyk zawodowych musi opierać się na wiedzy, umiejętnościach i kompetencjach zdobytych w trakcie studiów, o których mowa w ust. 2. W tym celu praktyki zawodowe muszą odbywać się pod nadzorem osoby lub instytucji upoważnionej przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego. Takie nadzorowane praktyki mogą mieć miejsce w dowolnym państwie. Praktyki zawodowe oceniane są przez właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego.”;	N	Nie wymaga wdrożenia. Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn.zm.) warunkiem zaliczenia praktyki zawodowej jest praca polegająca na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych albo na pełnieniu funkcji technicznej na budowie pod kierownictwem osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane, a w przypadku odbywania praktyki za granicą pod kierunkiem osoby posiadającej uprawnienia odpowiednie w danym kraju. Zgodnie z § 3 ust. 3	

				rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 11 września 2014 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1278) do praktyki zawodowej zalicza się praktykę odbytą po ukończeniu trzeciego roku studiów wyższych, potwierdzoną przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane i wpisaną na listę członków izby.	
Art. 47	<p>art. 47 otrzymuje brzmienie:</p> <p style="text-align: center;"><i>„Artykuł 47</i></p> <p>Odstępstwa od warunków kształcenia architektów</p> <p>W drodze odstępstwa od art. 46 za spełniające wymogi określone w art. 21 uznaje się także kształcenie: odbywane w ramach programu rozwoju społecznego lub w formie studiów wyższych w niepełnym wymiarze godzin, spełniające wymogi określone w art. 46 ust. 2 i potwierdzone zdaniem egzaminu z architektury przez osobę, która pracowała w dziedzinie architektury przez co najmniej siedem lat pod nadzorem architekta albo biura architektonicznego. Egzamin musi być zdany na poziomie uniwersyteckim i odpowiadać egzaminowi końcowemu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 lit. b).”;</p>	N		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Uwzględnione w obwieszczeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 20 sierpnia 2013 r. w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów, wydawanych przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskie Unii Europejskiej, Konfederację Szwajcarską, państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony</p>	

				umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, potwierdzających posiadanie kwalifikacji do wykonywania zawodu architekta oraz terminów, w których odbywało się kształcenie (M. P. z 2013 r. poz. 757).	
Art. 49 ust. 1a	w art. 49 wprowadza się następujące zmiany: a) dodaje się ustęp w brzmieniu: „1a. ust. 1 stosuje się również do dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji architekta, które wymieniono w załączniku V, jeżeli kształcenie rozpoczęło się przed dniem 18 stycznia 2016 r.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 49 ust. 3	dodaje się ustęp w brzmieniu: „3. Każde państwo członkowskie przyznaje wymienionemu poniżej dokumentowi taki sam skutek na swoim terytorium jak dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji, który samo wydaje do celów dostępu do zawodu architekta i jego wykonywania: zaświadczenie o ukończeniu programu kształcenia istniejącego od dnia 5 sierpnia 1985 r. i rozpoczętego nie później niż dnia 17 stycznia 2014 r., prowadzonego przez »Fachhochschulen« w Republice Federalnej Niemiec przez okres trzech lat, spełniającego wymogi określone w art. 46 ust. 2 i dającego możliwość wykonywania działalności, o której mowa w art. 48 w tym państwie członkowskim, na podstawie tytułu zawodowego architekta, jeżeli po zakończeniu tego programu kształcenia dana osoba uzyskała cztery lata	N		Nie wymaga wdrożenia.	

	doświadczenia zawodowego w Republice Federalnej Niemiec, poświadczonego zaświadczeniem wydanym przez właściwy organ, w którego rejestrze widnieje nazwisko architekta pragnącego skorzystać z przepisów niniejszej dyrektywy.”;				
Tytuł III Rozdz. IIIA Art. 49a	<p>w tytule III dodaje się rozdział w brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;">„Rozdział IIIA</p> <p style="text-align: center;">Automatyczne uznawanie na podstawie wspólnych zasad kształcenia</p> <p style="text-align: center;"><i>Artykuł 49a</i></p> <p style="text-align: center;">Wspólne ramy kształcenia</p> <p>1. Na użytek niniejszego artykułu »wspólne ramy kształcenia« oznaczają wspólny minimalny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania określonego zawodu. Wspólne ramy kształcenia nie zastępują krajowych programów kształcenia, chyba że dane państwo członkowskie postanowi inaczej na mocy prawa krajowego. Do celów dostępu do tego zawodu i jego wykonywania w państwach członkowskich, które regulują ten zawód, państwo członkowskie przyznaje dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji nabytych w oparciu o takie ramy taki sam skutek na swoim terytorium jak dokumentowi potwierdzającemu posiadanie kwalifikacji, który samo wydaje, pod warunkiem że takie ramy spełniają warunki określone w ust. 2.</p>	T	Art. 4 pkt 17	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 17) wspólnej ramie kształcenia – oznacza to wspólny minimalny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych do wykonywania zawodu lub działalności uregulowany przepisami prawa Unii Europejskiej;	
Art. 49a	2. Wspólne ramy kształcenia muszą spełniać następujące warunki:		Art. 31	Art. 31. 1. W przypadku zawodów regulowanych albo działalności regulowanych, dla których zostały określone wspólne ramy kształcenia albo wspólne testy, nie przeprowadza się postępowania w sprawie uznania kwalifikacji. 2. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają	

ust. 2	<p>a) wspólne ramy kształcenia umożliwiają większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi;</p> <p>b) zawód, do którego mają zastosowanie wspólne ramy kształcenia, jest regulowany lub kształcenie i szkolenie prowadzące do tego zawodu jest regulowane w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich;</p> <p>c) wspólny zasób wiedzy, umiejętności i kompetencji obejmuje wiedzę, umiejętności i kompetencje wymagane w systemach kształcenia i szkolenia mających zastosowanie w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich; nie ma znaczenia, czy ta wiedza, umiejętności i kompetencje zostały nabyte w ramach kształcenia ogólnego na uniwersytecie lub w instytucji szkolnictwa wyższego, czy w ramach kształcenia zawodowego;</p> <p>d) wspólne ramy kształcenia muszą opierać się na poziomach przewidzianych w europejskich ramach kwalifikacji określonych w załączniku II do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie ⁽¹⁸⁾;</p> <p>e) dany zawód nie jest objęty innymi wspólnymi ramami kształcenia ani nie podlega automatycznemu uznaniu na podstawie tytułu III rozdział III;</p> <p>f) wspólne ramy kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z odpowiednimi zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w</p>			<p>wydania decyzji w sprawie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, uprawniony organ wydaje tę decyzję na podstawie dokumentu potwierdzającego odbycie kształcenia zgodnego ze wspólną ramą kształcenia albo zdanie wspólnego testu.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz wspólnych ram kształcenia i wspólnych testów wraz z przyporządkowanymi im polskimi kwalifikacjami, i – o ile to jest możliwe – tytułami ustalonymi dla poszczególnych zawodów w Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę organizację systemu edukacji w Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyeliminowanie możliwości wystąpienia</p>	
--------	---	--	--	--	--

	<p>których dany zawód nie jest regulowany;</p> <p>g) wspólne ramy kształcenia zapewniają obywatelom każdego państwa członkowskiego dostęp do uzyskania kwalifikacji zawodowych na podstawie tych ram bez uprzedniej konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek organizacji zawodowej.</p>			<p>poważnego ryzyka dla porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego, a także dla bezpieczeństwa usługobiorców lub ochrony środowiska na skutek przyjęcia wspólnych ram lub wspólnych testów.</p>	
Art. 49a ust. 3	<p>3. Reprezentatywne organizacje zawodowe na szczeblu Unii, jak również krajowe organizacje zawodowe lub właściwe organy z co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich mogą przedstawić Komisji sugestie dotyczące wspólnych ram kształcenia, które spełniają warunki określone w ust. 2.</p>				
	<p>4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych określających wspólne ramy kształcenia dla danego zawodu w oparciu o warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.</p>				
Art.49a ust. 4	<p>5. Państwo członkowskie jest zwolnione z obowiązku wprowadzenia na swoim terytorium wspólnych ram kształcenia, o których mowa w ust. 4, oraz z obowiązku automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w oparciu o te wspólne ramy kształcenia, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:</p>				
Art. 49a ust. 5	<p>a) na terytorium tego państwa nie ma instytucji edukacyjnych lub ośrodków kształcenia, które oferowałyby tego typu kształcenie w danym zawodzie;</p> <p>b) wprowadzenie wspólnych ram kształcenia wpłynęłoby negatywnie na organizację</p>				

	<p>systemu edukacji i kształcenia zawodowego tego państwa;</p> <p>c) istnieją znaczne różnice między wspólnymi ramami kształcenia a kształceniem wymaganym na terytorium tego państwa, co oznacza poważne ryzyko dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego lub bezpieczeństwa usługobiorców lub ochrony środowiska.</p>				
<p>Art. 49a ust. 6</p>	<p>6. W terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 4, państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o:</p> <p>a) krajowych kwalifikacjach oraz, w stosownych przypadkach, krajowych tytułach zawodowych zgodnych ze wspólnymi ramami kształcenia; lub</p> <p>b) każdym przypadku skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 5, podając uzasadnienie, które z warunków, o których mowa w tym ustępie, zostały spełnione. Komisja może w terminie trzech miesięcy zażądać dodatkowych wyjaśnień, jeżeli uzna, że państwo członkowskie nie przedstawiło dowodów, że jeden z tych warunków został spełniony, lub dowody te są niewystarczające. Państwo członkowskie odpowiada na każde takie żądanie w terminie trzech miesięcy.</p> <p>Komisja może przyjąć akt wykonawczy zawierający listę krajowych kwalifikacji zawodowych i krajowych tytułów zawodowych podlegających automatycznemu uznawaniu na podstawie wspólnych ram kształcenia</p>				

	przyjętych zgodnie z ust. 4.				
	7. Niniejszy artykuł ma również zastosowanie do specjalizacji zawodowych, pod warunkiem że takie specjalizacje dotyczą działalności zawodowej, do której dostęp lub której prowadzenie jest regulowane w państwach członkowskich, jeżeli zawód ten już podlega automatycznemu uznawaniu zgodnie z tytułem III rozdział III, a dana specjalizacja nie.				
Art. 49a ust. 7	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 49b</i></p> <p style="text-align: center;">Wspólne testy kształcenia</p> <p>1. Do celów niniejszego artykułu »wspólny test kształcenia« oznacza ustandaryzowany test umiejętności dostępny we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich i zarezerwowany dla posiadaczy określonych kwalifikacji zawodowych. Zdanie takiego testu w danym państwie członkowskim uprawnia posiadacza określonych kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu w każdym przyjmującym państwie członkowskim na takich samych warunkach, jakie obowiązują posiadaczy kwalifikacji zawodowych zdobytych w tym państwie członkowskim.</p>		Art. 4 pkt 18	<p>Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:</p> <p>18) wspólnym teście – oznacza to ustandaryzowany test umiejętności dla posiadaczy określonych kwalifikacji zawodowych uregulowany przepisami prawa Unii Europejskiej.</p>	
Art. 49b ust. 1	<p>2. Wspólny test kształcenia musi być zgodny z następującymi warunkami:</p> <p>a) wspólny test kształcenia umożliwia większej liczbie specjalistów przemieszczanie się między państwami członkowskimi;</p> <p>b) zawód, do którego ma zastosowanie wspólny</p>		Art. 31	<p>Art. 31. 1. W przypadku zawodów regulowanych albo działalności regulowanych, dla których zostały określone wspólne ramy kształcenia albo wspólne testy, nie przeprowadza się</p>	

<p>Art. 49b ust. 2</p>	<p>test kształcenia, lub kształcenie prowadzące do tego zawodu są regulowane w co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich;</p> <p>c) wspólny test kształcenia przygotowano w następstwie przejrzystego, należytego procesu obejmującego współpracę z odpowiednimi zainteresowanymi stronami pochodzącymi z państw członkowskich, w których dany zawód nie jest regulowany;</p> <p>d) wspólny test kształcenia umożliwia obywatelom każdego państwa członkowskiego uczestnictwo w tym teście i w praktycznej organizacji takich testów w państwach członkowskich bez uprzedniej konieczności członkostwa ani rejestracji w jakiegokolwiek organizacji zawodowej.</p>			<p>postępowania w sprawie uznania kwalifikacji.</p> <p>2. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają wydania decyzji w sprawie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, uprawniony organ wydaje tę decyzję na podstawie dokumentu potwierdzającego odbycie kształcenia zgodnego ze wspólną ramą kształcenia albo zdanie wspólnego testu.</p>
	<p>3. Reprezentatywne organizacje zawodowe na szczeblu Unii, jak również krajowe organizacje zawodowe lub właściwe organy z co najmniej jednej trzeciej państw członkowskich mogą przedstawić Komisji sugestie dotyczące wspólnych testów kształcenia, które spełniają warunki określone w ust. 2.</p>			<p>3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz wspólnych ram kształcenia i wspólnych testów wraz z przyporządkowanymi im polskimi kwalifikacjami, i – o ile to jest możliwe – tytułami ustalonymi dla poszczególnych zawodów w Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę organizację systemu</p>
<p>Art. 49b ust. 3</p>	<p>4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 57c aktów delegowanych określających zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia oraz warunki wymagane do wzięcia udziału w tym teście i do zdania go.</p>			
	<p>5. Państwo członkowskie jest zwolnione z obowiązku organizacji na swoim terytorium wspólnego testu</p>			<p>edukacji</p>

<p>Art. 49b ust. 4</p>	<p>kształcenia, o którym mowa w ust. 4, oraz z obowiązku automatycznego uznawania kwalifikacji specjalistów, którzy zdali wspólny test kształcenia, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:</p> <p>a) dany zawód nie jest regulowany na terytorium tego państwa;</p> <p>b) zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia nie ograniczy w wystarczającym stopniu poważnych zagrożeń dla zdrowia publicznego lub bezpieczeństwa usługobiorców, które występują szczególnie na terytorium tego państwa;</p> <p>c) zakres przedmiotowy wspólnego testu kształcenia sprawiłby, że dostęp do danego zawodu stałby się o wiele mniej atrakcyjny w porównaniu z wymogami krajowymi.</p>			<p>w Rzeczypospolitej Polskiej oraz wyeliminowanie możliwości wystąpienia poważnego ryzyka dla porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego, a także dla bezpieczeństwa usługobiorców lub ochrony środowiska na skutek przyjęcia wspólnych ram lub wspólnych testów.</p>	
<p>Art. 49b ust. 5</p>	<p>6. W terminie sześciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 4, państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o:</p> <p>a) dostępnych możliwościach organizacji takich testów; lub</p> <p>b) każdym przypadku skorzystania ze zwolnienia, o którym mowa w ust. 5, podając uzasadnienie, które z warunków, o których mowa w tym ustępie zostały spełnione. Komisja może w terminie trzech miesięcy zażądać dodatkowych wyjaśnień, jeżeli uzna, że dane państwo członkowskie nie przedstawiło dowodów, że jeden z tych warunków został spełniony, lub dowody te są niewystarczające. Państwo członkowskie odpowiada na każde takie żądanie w terminie trzech miesięcy.</p>				
<p>Art. 49b ust. 6</p>					

	Komisja może przyjąć akt wykonawczy zawierający listę państw członkowskich, w których organizuje się wspólne testy kształcenia, przyjęte zgodnie z ust. 4, i określający częstotliwość organizowania takich testów w ciągu roku kalendarzowego oraz przedstawiający inne ustalenia niezbędne do organizacji wspólnych testów kształcenia w państwach członkowskich.				
Art. 50 ust. 3a	<p>w art. 50 dodaje się ustępy w brzmieniu:</p> <p>„3a. W przypadku uzasadnionych wątpliwości przyjmujące państwo członkowskie może wystąpić do właściwych organów państwa członkowskiego o potwierdzenie faktu, że wnioskodawca nie jest objęty zawieszeniem prawa do wykonywania zawodu lub zakazem wykonywania zawodu w wyniku poważnego wykroczenia zawodowego lub wyroku skazującego za przestępstwa związane z prowadzeniem przez niego działalności zawodowej.</p>		Art. 51 ust. 1 pkt 1	<p>Art. 51. 1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może zwrócić się do właściwego organu państwa członkowskiego o potwierdzenie:</p> <p>1) braku zakazu albo zawieszenia prawa wykonywania zawodu orzeczonych w stosunku do osoby, o której mowa w art. 2 ust. 1, ubiegającej się o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej;</p>	
	3b. Wymiana informacji między właściwymi organami różnych państw członkowskich zgodnie z niniejszym artykułem odbywa się za pomocą systemu IMI.”,	T	Art. 48	Art. 48. Współpraca z organami państw członkowskich jest realizowana za	

Art. 50 ust. 3b				pośrednictwem systemu IMI, w zakresie określonym rozporządzeniem (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzeniem w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).	
Art. 52 ust. 3	w art. 52 dodaje się ustęp w brzmieniu: „3. Państwo członkowskie nie może zastrzec używania tytułu zawodowego dla posiadaczy kwalifikacji zawodowych, jeżeli nie powiadomiło Komisji i pozostałych państw członkowskich o stowarzyszeniu lub organizacji zgodnie z art. 3 ust. 2.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 53 ust. 1	art. 53 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 53</i> Znajomość języków 1. Specjaliści, których kwalifikacje podlegają uznaniu, muszą posiadać znajomość języków niezbędną do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim.	T	Art. 30 ust.1	Art. 30. 1. Osoba, której kwalifikacje podlegają uznaniu, jest obowiązana posiadać znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej.	

Art. 53 ust. 2	2. Państwo członkowskie zapewnia, aby wszelkie sprawdzanie znajomości języka przeprowadzane przez właściwy organ lub pod jego nadzorem, dotyczące zgodności z obowiązkiem określonym w ust. 1, było ograniczone do znajomości jednego języka urzędowego przyjmującego państwa członkowskiego lub jednego języka administracyjnego przyjmującego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jest on również językiem urzędowym Unii.	N		Nie wymaga wdrożenia. W Polsce jest tylko jeden język urzędowy.	
Art. 53 ust. 3	3. Sprawdzenie znajomości języka przeprowadzane zgodnie z ust. 2 może być zastosowane, jeżeli dany zawód ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów. Sprawdzenie znajomości języka może być zastosowane w przypadku innych zawodów wówczas, gdy istnieje poważna i konkretna wątpliwość, czy specjalista posiada wystarczającą znajomość języka, by zgodnie z zamierzeniami mógł wykonywać daną działalność zawodową. Sprawdzenie znajomości języka można przeprowadzać tylko po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej zgodnie z art. 4d lub po uznaniu kwalifikacji zawodowych, w zależności od przypadku.		Art. 30 ust.2 i 3	Art. 30. 2. Po uznaniu kwalifikacji do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, właściwy organ albo wskazana przez ten organ instytucja mogą dokonać weryfikacji znajomości języka polskiego, w przypadku osób wykonujących:	
Art. 53 ust. 4	4. Każde sprawdzenie znajomości języka musi być proporcjonalne do działalności, która ma być prowadzona. Zainteresowany specjalista może się odwołać od takiego sprawdzenia zgodnie z prawem krajowym.”			1) zawody mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów; 2) inne zawody – jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do	

				<p>wystarczającej do wykonywania zawodu albo działalności znajomości języka polskiego.</p> <p>3. Po dokonaniu weryfikacji znajomości języka polskiego właściwy organ wydaje decyzję w tej sprawie.</p>
			<p>Art. 26</p>	<p>Art. 26. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w sprawie uznania kwalifikacji stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183 i 1195).</p>
			<p><u>Art. 57 pkt 2 projektu</u> Art. 6 ust. 2a ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry</p>	<p>W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634, z późn. zm.) w art. 6 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. W przypadku lekarza</p>

			<p>lub lekarza dentystry obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarska, w zakresie spełnienia wymagania, o którym mowa w art. 5 ust. 2, uznaje za wystarczające przedstawienie dokumentu potwierdzającego złożenie z wynikiem pozytywnym egzaminu, o którym mowa w art. 7 ust. 3.”;</p> <p><u>Art. 55 pkt 2 projektu ustawy</u> Art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich</p>	<p>W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2014 r. poz. 1429 i 1491) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W przypadku cudzoziemca oraz obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, uważa się za spełniony, gdy znajomość języka polskiego jest potwierdzona pozytywnym złożeniem egzaminu zorganizowanego i przeprowadzonego przez</p>
--	--	--	--	--

				Naczelną Radę Aptekarską. Wymóg ten nie dotyczy cudzoziemca, który ukończył studia na kierunku farmacja prowadzone w języku polskim.”.	
Tyt. IV Art.55a ust. 1	w tytule IV dodaje się artykuł w brzmieniu: <i>„Artykuł 55a</i> Uznawanie praktyk zawodowych 1. Jeżeli warunkiem dostępu do zawodu regulowanego w rodzimym państwie członkowskim jest odbycie praktyk zawodowych, właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego, rozpatrując wniosek o zezwolenie na wykonywanie zawodu regulowanego, uznaje praktyki zawodowe odbyte w innym państwie członkowskim, jeżeli praktyki te są zgodne z opublikowanymi wytycznymi, o których mowa w ust. 2, a także bierze pod uwagę praktyki zawodowe odbyte w państwie trzecim. Państwa członkowskie mogą jednak w swoim prawodawstwie krajowym ustanowić rozsądny pułap w odniesieniu do okresu trwania części praktyk zawodowych, którą można odbyć za granicą.		Art. 7 ust. 1 i 2	Art. 7. 1. Ilekroć przepisy regulacyjne uzależniają nabycie prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od odbycia, pod nadzorem, równoległe z kształceniem albo po uzyskaniu dokumentu potwierdzającego jego ukończenie, praktyki zawodowej niezbędnej do uzyskania kwalifikacji do wykonywania zawodu regulowanego, zwanej dalej „praktyką zawodową”.	

			<p>uprawniony organ:</p> <p>1) uznaje praktykę zawodową odbyłą w państwie członkowskim;</p> <p>2) bierze pod uwagę praktykę zawodową odbyłą w państwie niebędącym państwem członkowskim.</p> <p>2. Uprawniony organ określa i podaje do wiadomości, przez zamieszczenie na swojej stronie internetowej, zasady uznawania praktyk zawodowych odbytych za granicą, uwzględniając maksymalny uznawany okres praktyki.</p>	
			<p>Art. 15 ust. 9 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty</p>	<p>Art. 15. 9. ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty stanowi, że staż podyplomowy odbyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa</p>

				członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny w całości lub w części ze stażem podyplomowym odbyтым w Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 55a ust. 2	2. Uznanie praktyk zawodowych nie zastępuje obowiązujących wymogów dotyczących zdania egzaminu w celu uzyskania dostępu do danego zawodu. Właściwe organy publikują wytyczne dotyczące organizacji i uznawania praktyk zawodowych odbytych w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, szczególnie w odniesieniu do roli podmiotu nadzorującego praktyki zawodowe.”;		Art. 7 ust. 3	Art. 7. 3. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają innych warunków dostępu do zawodu regulowanego albo działalności regulowanej określonych w przepisach regulacyjnych.	
Tyt. V	tytuł tytułu V otrzymuje brzmienie: „TYTUŁ V WSPÓLPRACA ADMINISTRACYJNA I ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA WYKONANIE WOBEC OBYWATELI”				
Art. 56 ust. 2	w art. 56 wprowadza się następujące zmiany: ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „Właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego wymieniają między sobą informacje dotyczące postępowań dyscyplinarnych lub nałożonych sankcji karnych lub innych poważnych, szczególnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na wykonywanie działalności zgodnie		Art. 49 ust. 1, 5,6	Art. 49. 1. Właściwy organ przekazuje, na wniosek zainteresowanych organów państw członkowskich, informacje o toczących się i prawomocnie zakończonych postępowaniach	

	<p>z niniejszą dyrektywą. Przestrzegają one przy tym przepisów dotyczących ochrony danych osobowych przewidzianych w dyrektywach 95/46/WE i 2002/58/WE.”;</p>		<p>dyscyplinarnych lub karnych, oraz innych istotnych okolicznościach, które mogą wywierać skutki na prawo wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>5. Właściwy organ zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1-3, o jej przekazaniu organom państw członkowskich oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie.</p> <p>6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściwy organ:</p> <p>1) dokonuje sprostowania informacji objętej wnioskiem i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek, o sposobie sprostowania tej informacji;</p> <p>2) usuwa informację objętą wnioskiem z</p>	
--	---	--	---	--

			<p>systemu IMI i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek;</p> <p>3) odmawia sprostowania albo usunięcia informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym osobę, która złożyła wniosek.</p>	
			<p>Art. 10</p> <p>Art. 10. Właściwy organ gromadzi i przekazuje innym organom zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych dokumenty i informacje dotyczące:</p> <p>1) osób ubiegających się w Rzeczypospolitej Polskiej o uznanie kwalifikacji zawodowych;</p> <p>2) usługodawców świadczących usługi transgraniczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	
Art. 56 ust. 2a	<p> dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„2a. Do celów ust. 1 i 2 właściwe organy stosują system IMI.”;</p>		<p>Art. 48</p> <p>Art. 48. Współpraca z organami państw członkowskich jest realizowana za</p>	

				pośrednictwem systemu IMI, w zakresie określonym rozporządzeniem (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzeniem w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).	
Art. 56 ust. 4	<p>ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Każde państwo członkowskie wyznacza koordynatora działań właściwych organów, o których mowa w ust. 1, o czym zawiadamia pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję.</p> <p>Do zadań tych koordynatorów należy:</p> <p>a) wspieranie jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy;</p> <p>b) gromadzenie wszystkich informacji istotnych dla stosowania niniejszej dyrektywy, takich jak informacje dotyczące warunków dostępu do zawodów regulowanych w państwach członkowskich;</p> <p>c) rozpatrywanie sugestii dotyczących wspólnych ram kształcenia oraz wspólnych testów kształcenia;</p> <p>d) wymiana informacji i najlepszych praktyk na potrzeby optymalizacji ustawicznego rozwoju zawodowego w państwach członkowskich;</p> <p>e) wymiana informacji i najlepszych praktyk dotyczących stosowania środków wyrównawczych, o</p>		Art. 45	<p>Art. 45. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wyznacza pracownika obsługującego go urzędu do pełnienia funkcji koordynatora systemu uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych i działalnościach regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „koordynatorem”.</p> <p>2. Do zadań koordynatora należy w szczególności:</p> <p>1) zapewnianie jednolitego stosowania przepisów ustawy przez właściwe organy;</p>	

	<p>których mowa w art. 14.</p> <p>W celu wywiązania się z zadania określonego w lit. b) niniejszego ustępu koordynatorzy mogą zwracać się o pomoc do ośrodków wsparcia, o których mowa w art. 57b.”</p>		<p>2) gromadzenie informacji o prowadzonych przez właściwe organy postępowaniach w sprawie uznania kwalifikacji oraz wymogach dotyczących zawodów regulowanych i działalności regulowanych;</p> <p>3) współpraca z organizacjami zawodowymi i ośrodkiem wsparcia.</p> <p>3. Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia, powołuje zespół do współpracy przy realizacji zadań związanych z koordynacją systemu uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych i działalnościach regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej i określa jego szczegółowe zadania oraz tryb pracy.</p> <p>4. W skład zespołu, o którym mowa w ust. 3, wchodzi koordynator i przedstawiciele ministrów kierujących działami</p>	
--	---	--	---	--

				administracji rządowej właściwych w sprawach uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych lub działalnościach regulowanych.	
Art. 56a ust. 1	<p>dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;"><i>„Artykuł 56a</i></p> <p style="text-align: center;">Mechanizm ostrzeżenia</p> <p>1. Właściwe organy państwa członkowskiego informują właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich o specjalście, wobec którego organy lub sądy krajowe wydały zakaz lub ograniczenie, nawet tymczasowo, prowadzenia na terytorium tego państwa członkowskiego następujących rodzajów działalności zawodowej w jej pełnym lub częściowym zakresie:</p> <p>a) lekarza i lekarza ogólnego posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.1 i 5.1.4;</p> <p>b) lekarza specjalisty posiadającego tytuł, o którym mowa w załączniku V pkt 5.1.3;</p> <p>c) pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną posiadającej kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.2.2;</p> <p>d) lekarza dentysty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.3.2;</p>		Art. 49 ust. 2	<p>Art. 49. 2. W przypadku osób wykonujących zawody regulowane, które mają wpływ na bezpieczeństwo pacjentów albo są związane z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją, oraz w przypadku osób wykonujących zawód lekarza weterynarii, w stosunku do których orzeczono zakaz albo ograniczenie prawa wykonywania zawodu, właściwy organ przekazuje organom państw członkowskich, w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, następujące informacje:</p> <p>1) o tożsamości osoby;</p>	

<p>e) wyspecjalizowanego lekarza dentysty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.3.3;</p> <p>f) lekarza weterynarii posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.4.2;</p> <p>g) położnej posiadającej dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o którym mowa w załączniku V pkt 5.5.2;</p> <p>h) farmaceuty posiadającego dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, wymieniony w załączniku V pkt 5.6.2;</p> <p>i) posiadaczy zaświadczeń wymienionych w załączniku VII pkt 2, poświadczających, że posiadacz dokumentu ukończył kształcenie, które spełnia wymogi minimalne wymienione odpowiednio w art. 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 lub 44, ale które rozpoczęło się przed datami odniesienia dla kwalifikacji wymienionymi w załączniku V pkt 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 i 5.6.2;</p> <p>j) posiadaczy zaświadczeń o prawach nabytych, o których mowa w art. 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 i 43a;</p> <p>k) innych specjalistów prowadzących działalność, która ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, w przypadku gdy specjalista wykonuje zawód regulowany w danym państwie członkowskim;</p> <p>l) specjalistów prowadzących działalność związaną z edukacją osób małoletnich, w tym z opieką na dziećmi i wczesną edukacją, w przypadku gdy specjalista wykonuje zawód regulowany w danym państwie członkowskim.</p>		<p>Art. 50</p>	<p>2) określenie zawodu, którego dotyczy orzeczenie;</p> <p>3) wskazanie organu, który wydał orzeczenie;</p> <p>4) zakres ograniczenia prawa wykonywania zawodu;</p> <p>5) dotyczące zakazu wykonywania zawodu;</p> <p>6) okres obowiązywania zakazu albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu.</p> <p>Art. 50. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zawodów regulowanych:</p> <p>1) mających wpływ na bezpieczeństwo pacjentów – o których mowa w art. 30 ust. 2 pkt 1 i art. 49 ust. 2,</p> <p>2) związanych z edukacją osób małoletnich, w tym opieką nad dziećmi i wczesną edukacją – o</p>	
--	--	-----------------------	--	--

			<p>których mowa w art. 49 ust. 2</p> <p>– mając na uwadze potrzebę zapewnienia przejrzystej informacji na temat zawodów podlegających wzajemnemu ostrzeganiu państw członkowskich w ramach systemu IMI.</p> <p><u>Art. 54 pkt 3 projektu ustawy</u></p> <p>Art. 2m i 2n ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych</p>	<p>Po art. 2l dodaje się art. 2m i 2n w brzmieniu:</p> <p>„Art. 2m. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna informuje właściwe organy innych państw członkowskich, za pośrednictwem systemu IMI, o lekarzu weterynarii, wobec którego sąd albo inny organ wydał zakaz albo ograniczenie, nawet tymczasowo, wykonywania zawodu lekarza weterynarii, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.</p> <p>2. Informacja przekazywana zgodnie z</p>
--	--	--	---	--

				<p>ust. 1 obejmuje następujące dane:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) tożsamość lekarza weterynarii; 2) określenie zawodu, którego dotyczy orzeczenie; 3) wskazanie organu, który wydał orzeczenie; 4) zakres ograniczenia prawa wykonywania zawodu; 5) dotyczące zakazu wykonywania zawodu; 6) okres obowiązywania zakazu albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu. <p>3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przekazuje właściwym organom innych państw członkowskich, za pośrednictwem systemu IMI, informacje o tożsamości osób, które, ubiegając się o uznanie kwalifikacji zawodowych, posłużyły się fałszywymi dokumentami potwierdzającymi</p>	
--	--	--	--	--	--

			<p>spełnianie wymagań do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego wydanego w tej sprawie.</p> <p>4. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna, która przekazała informację, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie informuje właściwe organy innych państw członkowskich o wszelkich zmianach dotyczących zakazu lub ograniczenia.</p> <p>5. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna zawiadamia osobę, której dotyczy informacja, o której mowa w ust. 1 lub 3, o jej przekazaniu innym państwom członkowskim za pośrednictwem systemu IMI oraz o możliwości złożenia wniosku o jej sprostowanie albo usunięcie.</p> <p>6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa</p>	
--	--	--	--	--

			<p>w ust. 5, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna:</p> <ol style="list-style-type: none">1) dokonuje sprostowania informacji objętej wnioskiem i zawiadamia wnioskodawcę o sposobie jej sprostowania;2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia o tym wnioskodawcę;3) odmawia sprostowania albo usunięcia informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym wnioskodawcę. <p>Art. 2n. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna jest organem właściwym do przekazywania za pośrednictwem systemu IMI, na wniosek organów właściwych z innych państw członkowskich, informacji na temat postępowań dyscyplinarnych, sankcji karnych lub innych okoliczności, które mogą mieć wpływ na prawo</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wykonywania zawodu lekarza weterynarii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>2. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, na potrzeby prowadzonych przez nią postępowań, oraz okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne mają dostęp do informacji zawartych w systemie IMI.”.</p>	
			<p><u>Art. 73 pkt 3 projektu ustawy</u></p> <p>Art. 39 ust. 6-14 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej</p>	<p>W art. 39 dodaje się ust. 6-14 w brzmieniu:</p> <p>„6. Współpraca, o której mowa w ust. 1, odbywa się za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji na Rynku Wewnętrznym IMI, zwanego dalej „systemem IMI”, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym</p>

				<p>(„rozporządzeniu w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 1, z późn. zm.).</p> <p>7. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich o pielęgniarce lub położnej, wobec której:</p> <p>1) okręgowa rada pielęgniarek i położnych albo Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych wydała uchwałę o:</p> <p>a) zawieszeniu prawa wykonywania zawodu,</p> <p>b) ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych,</p> <p>2) sąd pielęgniarek i położnych wydał orzeczenie, w którym:</p> <p>a) ograniczył zakres czynności w wykonywaniu</p>	
--	--	--	--	---	--

			<p>zawodu,</p> <p>b) zawiesił prawo wykonywania zawodu,</p> <p>c) pozbawił prawa wykonywania zawodu,</p> <p>3) sąd powszechny orzekł zakaz wykonywania zawodu</p> <p>– w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się uchwały lub orzeczenia.</p> <p>8. Ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 7, obejmuje:</p> <p>1) imię i nazwisko pielęgniarzki lub położnej;</p> <p>2) wskazanie wykonywanego zawodu; informacje o ograniczeniu, zawieszeniu albo zakazie, o których mowa w ust. 7, oraz o organie, który podjął rozstrzygnięcie w tym zakresie;</p> <p>4) zakres ograniczenia, o którym mowa w ust. 7;</p> <p>5) okres, przez jaki obowiązuje ograniczenie, zawieszenia albo zakaz, o których mowa w ust. 7.</p> <p>9. Okręgowe rady</p>	
--	--	--	---	--

			<p>pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości pielęgniarki lub położnej, która w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyła się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie.</p> <p>10. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych niezwłocznie informują o wykonaniu uchwał i orzeczeń, o których mowa w ust. 7, oraz o wszelkich zmianach terminu ich</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wykonania.</p> <p>11. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych niezwłocznie zawiadamiają na piśmie pielęgniarkę lub położną, której dotyczy ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 7 lub 9, o jego przekazaniu innym państwom członkowskim za pośrednictwem systemu IMI oraz o możliwości złożenia wniosku o jego sprostowanie albo usunięcie.</p> <p>12. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 11, okręgowa rada pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych:</p> <p>1) dokonuje sprostowania informacji objętej wnioskiem i zawiadamia pielęgniarkę lub położną o sposobie jej sprostowania;</p> <p>2) usuwa informację objętą wnioskiem z</p>	
--	--	--	---	--

				<p>systemu IMI i zawiadamia o tym pielęgniarkę lub położną;</p> <p>3) odmawia sprostowania albo usunięcia informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym pielęgniarkę lub położną.</p> <p>13. Dane dotyczące ostrzeżeń mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie do dnia wykonania uchwały lub orzeczenia, o których mowa w ust. 7, wskazanego w treści uchwały lub orzeczenia. Ostrzeżenia usuwa się w terminie 3 dni od dnia wykonania uchwały lub orzeczenia.</p> <p>14. Postępowanie w ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, oraz postępowanie w sprawie przesyłania ostrzeżeń, o którym mowa w ust. 7, jest poufne i odbywa się z zachowaniem przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia</p>	
--	--	--	--	---	--

				1997 r. o ochronie danych osobowych.”.	
Art. 56a ust. 2	<p>2. Właściwe organy przesyłają poprzez ostrzeżenie w systemie IMI informacje, o których mowa w ust. 1, najpóźniej w terminie trzech dni od daty przyjęcia decyzji o zakazie lub ograniczeniu wykonywania działalności zawodowej w jej pełnym lub częściowym zakresie przez danego specjalistę. Informacje te ograniczają się do następujących danych:</p> <p>a) tożsamość specjalisty;</p> <p>b) zawód;</p> <p>c) informacje o organie lub sądzie krajowym wydającym decyzję o ograniczeniu lub zakazie;</p> <p>d) zakres ograniczenia lub zakazu; oraz</p> <p>e) okres, przez jaki obowiązuje ograniczenie lub zakaz.</p>		<p>Art. 49 ust. 2</p> <p><u>Art. 73 pkt 3 projektu ustawy</u></p> <p>Art. 39 ust. 7 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej</p> <p><u>Art. 54 pkt 3 projektu ustawy</u></p> <p>Art. 2 m ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych</p>	jw	
Art. 56a ust. 3	<p>3. Właściwe organy państwa członkowskiego informują właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich poprzez ostrzeżenie w systemie IMI najpóźniej w terminie trzech dni od daty wydania decyzji sądowej o tożsamości specjalistów, którzy zwrócili się z wnioskiem o uznanie kwalifikacji na mocy niniejszej dyrektywy i którzy, jak później ustalił to sąd,</p>		Art. 49 ust. 3	Art. 49. 3. W terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w sprawie posłużenia się podrobionym lub	

	<p>posłużyli się w tym kontekście fałszywymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji.</p>		<p><u>Art. 54 pkt 3 projektu ustawy</u> Art. 2 m ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych</p>	<p>przerobionym dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji lub uprawnień, złożonym wraz z wnioskiem w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji, właściwy organ przekazuje organom państw członkowskich informację o tożsamości osoby, której dotyczy to orzeczenie.</p> <p>3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przekazuje właściwym organom innych państw członkowskich, za pośrednictwem systemu IMI, informacje o tożsamości osób, które, ubiegając się o uznanie kwalifikacji zawodowych, posłużyły się fałszywymi dokumentami potwierdzającymi spełnianie wymagań do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, w terminie trzech dni od dnia uprawomocnienia się</p>	
--	--	--	--	---	--

			<p>orzeczenia sądowego wydanego w tej sprawie.</p> <p><u>Art. 73 pkt 3</u> <u>projektu</u> <u>ustawy</u> Art. 39 ust. 9 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej</p>	<p>9. Okręgowe rady pielęgniarek i położnych oraz Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych informują odpowiednie władze lub organizacje pozostałych państw członkowskich, w trybie ostrzeżenia w systemie IMI, o tożsamości pielęgniarki lub położnej, która w postępowaniu o uznanie kwalifikacji posłużyła się podrobionymi lub przerobionymi dokumentami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji zawodowych, w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądowego w tej sprawie.</p>	
Art. 56a ust. 4	4. Na użytek wymiany informacji, o których mowa w ust. 1 i 3, dane osobowe przetwarza się zgodnie z		Art. 47 ust. 3	Art. 47. 3. Właściwe organy są obowiązane do przekazywania, na wniosek	

	dyrektywami 95/46/WE i 2002/58/WE. Komisja przetwarza dane osobowe zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.			ośrodka wsparcia oraz ośrodków wsparcia z państw członkowskich, informacji niezbędnych do realizacji ich zadań, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych.	
Art. 56a ust. 5	5. Właściwe organy wszystkich państw członkowskich są bezzwłocznie informowane o tym, że wygasł zakaz lub ograniczenie, o których mowa w ust. 1. W tym celu od właściwego organu państwa członkowskiego, który dostarcza informacje zgodnie z ust. 1, wymaga się również informacji o terminie wygaśnięcia ograniczenia lub zakazu oraz o wszelkich późniejszych zmianach tego terminu.		Art. 49 ust. 4	Art. 49. 4. Właściwy organ niezwłocznie informuje organy państw członkowskich o wygaśnięciu okresu obowiązywania zakazu albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu, o których mowa w ust. 2.	
Art. 56a ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają, aby specjaliści, których dotyczą ostrzeżenia wysłane do innych państw członkowskich, byli informowani na piśmie o decyzjach w sprawie ostrzeżeń w momencie wysłania tych ostrzeżeń, aby mogli odwoływać się na mocy prawa krajowego od decyzji lub wnioskować o jej sprostowanie oraz aby mieli dostęp do środków prawnych w odniesieniu do wszelkich szkód wyrządzonych na skutek fałszywych ostrzeżeń wysłanych do innych państw członkowskich, przy czym w takich przypadkach w decyzji w sprawie ostrzeżenia zastrzega się, że jest ona przedmiotem postępowania wszczętego przez specjalistę.		Art. 49 ust. 6	Art. 49. 6. W wyniku rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściwy organ: 1) dokonuje sprostowania informacji objętej wnioskiem i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek, o sposobie sprostowania tej	

				<p>informacji;</p> <p>2) usuwa informację objętą wnioskiem z systemu IMI i zawiadamia osobę, która złożyła wniosek;</p> <p>3) odmawia sprostowania albo usunięcia informacji objętej wnioskiem i zawiadamia o tym osobę, która złożyła wniosek.</p>	
Art. 56a ust. 7	7. Dane dotyczące ostrzeżeń mogą być przetwarzane w systemie IMI wyłącznie przez okres ich ważności. Ostrzeżenia usuwa się w ciągu trzech dni od dnia wydania decyzji o odwołaniu lub od dnia wygaśnięcia ograniczenia lub zakazu, o których mowa w ust. 1.		Art. 49 ust. 7	<p>Art. 49. 7. Sąd, organ samorządu zawodowego lub organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne niezwłocznie informują właściwy organ o:</p> <p>1) orzeczeniu, o którym mowa w ust. 2 lub 3;</p> <p>2) wygaśnięciu okresu obowiązywania zakazu albo ograniczenia prawa wykonywania zawodu;</p> <p>3) orzeczeniach wydanych na skutek</p>	

				wznowienia postępowania w sprawie, w której został wydany zakaz albo ograniczenie prawa wykonywania zawodu.	
Art. 56a ust. 8	8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu stosowania mechanizmu ostrzegania. Te akty wykonawcze zawierają przepisy dotyczące organów uprawnionych do wysyłania lub przyjmowania ostrzeżeń oraz wycofywania i zamykania ostrzeżeń oraz środków mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa przetwarzania danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 57 ust. 1	art. 57 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 57</i> Centralny internetowy dostęp do informacji 1. Państwa członkowskie zapewniają dostępność w internecie za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych, o których mowa w art. 6 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, i regularną aktualizację: a) wykazu zawodów regulowanych w państwie członkowskim, w tym danych kontaktowych właściwych organów ds. poszczególnych zawodów regulowanych i danych kontaktowych ośrodków	N		Nie wymaga wdrożenia. Artykuły dyrektywy 2013/55/UE dotyczące zadań dla pojedynczego punktu kontaktowego (art. 57 i 57a) zostaną wdrożone przez Ministerstwo Gospodarki w przepisach nowelizujących ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.	

	<p>wsparcia, o których mowa w art. 57b;</p> <p>b) wykazu zawodów, dla których dostępna jest europejska legitymacja zawodowa, informacji na temat funkcjonowania takiej legitymacji, w tym wszystkich powiązanych opłat należnych od osób wykonujących dany zawód, oraz właściwych organów zajmujących się jej wydawaniem;</p> <p>c) wykazu wszystkich zawodów, do których państwo członkowskie stosuje art. 7 ust. 4, w ramach krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych;</p> <p>d) wykazu rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego oraz rodzajów kształcenia o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii);</p> <p>e) informacji o wymogach i procedurach, o których mowa w art. 7, 50, 51 i 53 w odniesieniu do zawodów regulowanych w danym państwie członkowskim, w tym wszystkich powiązanych opłat należnych od obywateli oraz dokumentów, które muszą oni przedłożyć właściwym organom;</p> <p>f) informacji na temat sposobu odwoływania się zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi od decyzji właściwych organów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.</p>				
--	---	--	--	--	--

Art. 57 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje, o których mowa w ust. 1, były udzielane w sposób jasny i zrozumiały dla użytkowników, były łatwo dostępne na odległość i drogą elektroniczną oraz aby były aktualizowane.				
Art. 57 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają, aby na wszelkie wnioski o udzielenie informacji kierowane do pojedynczych punktów kontaktowych odpowiadano jak najszybciej.				
Art. 57 ust. 4	4. Państwa członkowskie i Komisja podejmują środki wspierające, aby zachęcić pojedyncze punkty kontaktowe do udostępniania informacji wymienionych w ust. 1 w innych językach urzędowych Unii. Nie ma to wpływu na ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące stosowania języków na ich terytoriach.				
Art. 57 ust. 5	5. Na użytek wdrażania przepisów ust. 1, 2 i 4 państwa członkowskie współpracują ze sobą oraz z Komisją.				

<p>Art. 57a ust. 1</p>	<p>dodaje się artykuły w brzmieniu:</p> <p style="text-align: center;"><i>„Artykuł 57a</i></p> <p>Procedury przeprowadzane drogą elektroniczną</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość łatwego spełnienia wszystkich wymogów, przeprowadzenia procedur i dopełnienia formalności związanych z kwestiami objętymi zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, na odległość i drogą elektroniczną, za pośrednictwem odpowiedniego pojedynczego punktu kontaktowego lub odpowiednich właściwych organów. Nie stanowi to przeszkody dla właściwych organów państw członkowskich w zwróceniu się z wnioskiem o poświadczony kopie na późniejszym etapie w razie uzasadnionych wątpliwości i gdy jest to absolutnie niezbędne.</p>	<p>N</p>		<p>Nie wymaga wdrożenia.</p> <p>Artykuły dyrektywy 2013/55/UE dotyczące zadań dla pojedynczego punktu kontaktowego (art. 57 i 57a) zostaną wdrożone przez Ministerstwo Gospodarki w przepisach nowelizujących ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.</p>	
<p>Art. 57a ust. 2</p>	<p>2. Ust. 1 nie ma zastosowania do przeprowadzania stażu adaptacyjnego lub testu umiejętności.</p>				

Art. 57a ust. 3	3. Jeżeli uzasadnione jest wymaganie przez państwa członkowskie zaawansowanego podpisu elektronicznego, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych, w celu przeprowadzenia procedur, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie akceptują podpisy elektroniczne zgodnie z decyzją Komisji 2009/767/WE z dnia 16 października 2009 r. ustanawiającą środki ułatwiające korzystanie z procedur realizowanych drogą elektroniczną poprzez pojedyncze punkty kontaktowe zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽²¹⁾ oraz zapewniają środki techniczne do przetwarzania dokumentów z zaawansowanym podpisem elektronicznym w formatach określonych w decyzji Komisji 2011/130/UE z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie ustalenia minimalnych wymagań dotyczących transgranicznego przetwarzania dokumentów podpisanych elektronicznie przez właściwe organy zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽²²⁾ .				
-----------------------	--	--	--	--	--

Art. 57a ust. 4	4. Wszystkie procedury przeprowadza się zgodnie z art. 8 dyrektywy 2006/123/WE dotyczącym pojedynczych punktów kontaktowych. Bieg terminów proceduralnych, określonych w art. 7 ust. 4 i art. 51 niniejszej dyrektywy, rozpoczyna się w momencie złożenia przez obywatela wniosku lub brakującego dokumentu w pojedynczym punkcie kontaktowym lub bezpośrednio odpowiedniemu właściwemu organowi. Wniosku o poświadczone kopie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie uznaje się za wniosek o brakujące dokumenty.				
Art. 57b ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 57b</i></p> <p style="text-align: center;">Ośrodki wsparcia</p> <p>1. Każde państwo członkowskie wyznacza nie później niż do dnia 18 stycznia 2016 r. ośrodek wsparcia, którego zadaniem jest udzielanie obywatelom, jak i ośrodkom wsparcia w innych państwach członkowskich, pomocy w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych przewidzianego w niniejszej dyrektywie, w tym informacji na temat przepisów krajowych regulujących zawody oraz ich wykonywanie, na temat ustawodawstwa socjalnego i w stosownych przypadkach zasad etyki zawodowej.</p>	T	Art. 47 ust. 4	Art. 47. 4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wyznaczy, w drodze rozporządzenia, ośrodek wsparcia oraz określi szczegółowy zakres jego zadań, uwzględniając w szczególności konieczność zapewnienia dostępu do właściwej informacji oraz wsparcia obywatelom państw członkowskich oraz ośrodkom wsparcia w państwach członkowskich.	
Art. 57b ust.	2. Ośrodki wsparcia w przyjmujących państwach członkowskich pomagają obywatelom w korzystaniu z		Art. 47 ust. 1	Art. 47. 1. Osoby, o	

2	<p>praw przyznanych im na podstawie niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach we współpracy z ośrodkiem wsparcia w rodzimym państwie członkowskim oraz właściwymi organami i pojedynczymi punktami kontaktowymi w przyjmującym państwie członkowskim.</p>			<p>których mowa w art. 2 ust. 1, mogą zwracać się o udzielenie informacji w sprawach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych w Rzeczypospolitej Polskiej, w tym dotyczących wymagań określonych w przepisach regulacyjnych dla poszczególnych zawodów regulowanych i działalności, do ośrodka wsparcia.</p>	
Art. 57b ust. 3	<p>3. Każdy właściwy organ w rodzimym lub przyjmującym państwie członkowskim jest zobowiązany do pełnej współpracy z ośrodkiem wsparcia w przyjmującym państwie członkowskim i, w stosownych przypadkach, w rodzimym państwie członkowskim oraz do udzielania takim ośrodkom na ich wniosek wszystkich istotnych informacji na temat indywidualnych przypadków, z zastrzeżeniem przepisów o ochronie danych zgodnie z dyrektywami 95/46/WE i 2002/58/WE.</p>		Art. 47 ust. 2	<p>Art. 47. 2. Ośrodek wsparcia współpracuje w szczególności z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) koordynatorem; 2) właściwymi organami; 3) pojedynczym punktem kontaktowym, o którym mowa w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej; 4) ośrodkami wsparcia z państw 	

				<p>członkowskich;</p> <p>5) właściwymi organami z państw członkowskich;</p> <p>6) Komisją Europejską.</p> <p>3. Właściwe organy są obowiązane do przekazywania, na wniosek ośrodka wsparcia oraz ośrodków wsparcia z państw członkowskich, informacji niezbędnych do realizacji ich zadań, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych.</p>	
Art. 57b ust. 4	4. Ośrodki wsparcia udzielają Komisji na jej wniosek informacji na temat rozwiązania spraw, którymi się zajmują, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania takiego wniosku.	T	Art. 47 ust. 2 pkt 6	Art. 47. 2. Ośrodek wsparcia współpracuje w szczególności z: 6) Komisją Europejską.	
Art. 57c ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 57c</i></p> <p style="text-align: center;">Wykonywanie przekazanych uprawnień</p> <p>1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.</p>	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art.	2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o				

57c ust. 2	których mowa w art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 stycznia 2014 r.. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.				
Art. 57c ust. 3	3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.				
Art. 57c ust.	4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego				

4	Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.				
Art. 57c ust. 5	5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 2 akapit trzeci, art. 20, art. 21 ust. 6 akapit drugi, art. 21a ust. 4, art. 25 ust. 5, art. 26 akapit drugi, art. 31 ust. 2 akapit drugi, art. 34 ust. 2 akapit drugi, art. 35 ust. 4 i 5, art. 38 ust. 1 akapit drugi, art. 40 ust. 1 akapit trzeci, art. 44 ust. 2 akapit drugi, art. 49a ust. 4 i art. 49b ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.				
Art. 58	art. 58 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 58</i> Procedura komitetowa 1. Komisję wspomaga Komitet ds. Uznawania Kwalifikacji Zawodowych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 59	art. 59 otrzymuje brzmienie:	N		Nie wymaga wdrożenia.	

ust. 1	<p style="text-align: center;"><i>„Artykuł 59</i></p> <p style="text-align: center;">Przejrzystość</p> <p>1. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz występujących na ich terytorium zawodów regulowanych, wyszczególniający rodzaje działalności składające się na dany zawód, oraz wykaz rodzajów kształcenia i szkolenia regulowanego i rodzajów kształcenia o specjalnym programie, o których mowa w art. 11 lit. c) ppkt (ii). Każda zmiana wprowadzona w tych wykazach jest również bez zbędnej zwłoki zgłaszana Komisji. Komisja ustanawia i prowadzi ogólnodostępną bazę danych dotyczących zawodów regulowanych, zawierającą ogólny opis rodzajów działalności składających się na dany zawód.</p>				
Art. 59 ust. 2	<p>2. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz zawodów, w odniesieniu do których przeprowadzenie wstępnego sprawdzenia kwalifikacji jest niezbędne na mocy art. 7 ust. 4. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji szczegółowe uzasadnienie umieszczenia w tym wykazie każdego z tych zawodów.</p>				
Art. 59 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie sprawdzają, czy wymogi, zgodnie z którymi w ramach ich systemu prawnego dostęp do zawodu lub jego wykonywanie, w tym korzystanie z tytułów zawodowych oraz działalność zawodowa dozwolona na podstawie takich tytułów, i o których mowa w niniejszym artykule jako o „wymogach”, są możliwe tylko dla osób posiadających określone kwalifikacje zawodowe, są zgodne z następującymi zasadami:</p>				

	<p>a) wymogi nie mogą prowadzić do bezpośredniej ani pośredniej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania;</p> <p>b) wymogi muszą być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego;</p> <p>c) wymogi muszą być odpowiednie dla zapewnienia osiągnięcia wyznaczonego celu i nie mogą wykraczać poza to, co niezbędne do osiągnięcia tego celu.</p>				
Art. 59 ust. 4	4. Ust. 1 ma również zastosowanie do zawodów regulowanych w danym państwie członkowskim przez stowarzyszenie lub organizację w rozumieniu art. 3 ust. 2 oraz wszelkich wymogów związanych z członkostwem w tych stowarzyszeniach lub organizacjach.				
Art. 59 ust. 5	5. Do dnia 18 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przedstawiają Komisji informacje na temat wymogów, które zamierzają utrzymać, oraz powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 3. Państwa członkowskie przedstawiają informacje na temat wymogów, które wprowadziły w późniejszym terminie, i powody uznania tych wymogów za zgodne z ust. 3, w terminie sześciu miesięcy od przyjęcia środka.				
Art. 59 ust. 6	6. Do dnia 18 stycznia 2016 r., a następnie co dwa lata, państwa członkowskie przekazują również Komisji sprawozdanie dotyczące wymogów, które zostały zniesione lub złagodzone.				
Art. 59	7. Komisja przekazuje sprawozdania, o których mowa w ust. 6, pozostałym państwom członkowskich, które przedstawiają swoje uwagi w terminie sześciu miesięcy.				

ust. 7	W tym samym okresie sześciu miesięcy Komisja przeprowadza konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym z przedstawicielami zainteresowanych grup zawodowych.				
Art. 59 ust. 8	8. Komisja przedkłada sprawozdanie zbiorcze sporządzone na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie grupie koordynatorów ustanowionej na podstawie decyzji Komisji 2007/172/WE z dnia 19 marca 2007 r. ustanawiającej grupę koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych, która może przedstawić uwagi.				
Art. 59 ust. 9	9. W świetle uwag przewidzianych w ust. 7 i 8 Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 18 stycznia 2016 r. swoje ustalenia końcowe, którym towarzyszą w stosownych przypadkach wnioski dotyczące przyszłych inicjatyw.				
Art. 60 ust. 1	w art. 60 wprowadza się następujące zmiany: a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu: „Od dnia 18 stycznia 2016 r. statystyczne podsumowanie podjętych decyzji, o którym mowa w akapicie pierwszym, zawiera szczegółowe informacje o liczbie i rodzajach decyzji przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym o rodzajach decyzji o przyznaniu dostępu częściowego przyjętych przez właściwe organy zgodnie z art. 4f, oraz opis podstawowych problemów wynikających ze stosowania niniejszej dyrektywy.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
Art. 60 ust. 2	ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Komisja opublikuje sprawozdanie w sprawie				

<p>wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 18 stycznia 2019 r., a następnie co pięć lat.</p> <p>W pierwszym z tych sprawozdań szczególna uwaga zostanie zwrócona na nowe elementy wprowadzone w niniejszej dyrektywie, a zwłaszcza zostaną rozważone następujące kwestie:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) funkcjonowanie europejskiej legitymacji zawodowej; b) aktualizacja wiedzy, umiejętności i kompetencji w przypadku zawodów objętych przepisami tytułu III rozdział III, w tym wykazu kompetencji, o których mowa w art. 31 ust. 7; c) funkcjonowanie wspólnych ram kształcenia oraz wspólnych testów kształcenia; d) wyniki specjalnego programu podwyższania kwalifikacji na mocy rumuńskich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących osób posiadających dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 33a, a także osób posiadających dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji na poziomie pomaturalnym, w celu zbadania konieczności przeglądu obowiązujących przepisów regulujących system praw nabytych mający zastosowanie do rumuńskich dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną. <p>Państwa członkowskie przekazują wszystkie informacje niezbędne do opracowania sprawozdania.”;</p>				
--	--	--	--	--

Art. 61	art. 61 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje akt wykonawczy, aby zezwolić zainteresowanemu państwu członkowskiemu na odstępstwo od odpowiednich przepisów przez określony czas.”;	N		Nie wymaga wdrożenia.	
	skreśla się załączniki II i III;	N		Zmiana została wdrożona poprzez wykreślenie odniesienia do tych załączników w definicjach odpowiednich poziomów kształcenia (art. 4 pkt 12).	
Załącznik VII	w załączniku VII pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu: „g) Jeżeli państwo członkowskie stosuje taki wymóg wobec swoich obywateli, zaświadczenie potwierdzające, że dana osoba nie została tymczasowo lub ostatecznie zawieszona w wykonywaniu zawodu lub o niekaralności.”.	T	Art. 23	Art. 23. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają podjęcie lub wykonywanie zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od: 1) spełnienia wymogów dotyczących niekaralności, 2) spełnienia wymogów dotyczących postawy etycznej, 3) braku ogłoszenia upadłości, 4) braku zakazu wykonywania zawodu, 5) braku zawieszenia prawa wykonywania	

				<p>zawodu</p> <p>– właściwy organ ustala spełnienie przesłanek przewidzianych w tych przepisach na podstawie dokumentów wydanych przez państwo wnioskodawcy albo inne państwo członkowskie, w którym wnioskodawca wykonywał zawód albo działalność.</p> <p>2. Jeżeli w państwie wnioskodawcy nie są wydawane dokumenty, o których mowa w ust. 1, dowodem w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji jest oświadczenie wnioskodawcy złożone w formie i trybie określonych w przepisach tego państwa.</p> <p>3. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej odpowiedniego stanu zdrowia, dowodem w postępowaniu</p>	
--	--	--	--	--	--

			<p>w sprawie uznania kwalifikacji są dokumenty wydane przez upoważnioną instytucję państwa wnioskodawcy albo innego państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca wykonywał ostatnio dany zawód albo działalność.</p> <p>4. Jeżeli przepisy regulacyjne uzależniają wykonywanie zawodu regulowanego albo działalności regulowanej od sytuacji finansowej wnioskodawcy, właściwy organ ustala spełnienie tej przesłanki na podstawie zaświadczenia wydanego przez bank prowadzący działalność w państwie członkowskim.</p> <p>5. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają od osób wykonujących zawód regulowany albo działalność regulowaną obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, właściwy organ</p>	
--	--	--	---	--

				<p>uznaje ten obowiązek za spełniony także w przypadku, gdy wnioskodawca zawarł umowę ubezpieczenia z ubezpieczycielem prowadzącym działalność w państwie członkowskim i przedstawi dowód zawarcia takiej umowy spełniającej warunki określone w tych przepisach.</p> <p>6. Wnioskodawca przedkłada dokumenty, o których mowa w ust. 1-5, nie później niż w terminie trzech miesięcy od dnia ich wydania.</p>	
		N	Art. 18	<p>Art. 18. W przypadku zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, do wykonywania których nie są wymagane formalne kwalifikacje, lecz posiadanie poziomu wykształcenia określonego w przepisach regulacyjnych, właściwy organ uznaje kwalifikacje wnioskodawcy po stwierdzeniu, zgodnie z</p>	<p>Zawód dla którego określono wymóg posiadania określonego poziomu wykształcenia jest zawodem regulowanym, nawet jeśli nie wskazano wymaganego profilu zawodowego. Uznanie kwalifikacji</p>

				odrębnymi przepisami dotyczącymi uznawania wykształcenia uzyskanego za granicą, czy wnioskodawca spełnia ten wymóg.	odbywa się na mocy Traktatu, a nie dyrektywy 2005/36/WE i w zasadzie powinno być automatyczne, po porównaniu wymaganego poziomu kształcenia (czyli po sprawdzeniu, czy wnioskodawca posiada określone wykształcenie). W związku z powyższym wprowadzenie art. 18 jest uzasadnione zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu.
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego			Uzasadnienie wprowadzenia przepisu	
Art. 2	Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do: <ol style="list-style-type: none"> 1) obywateli polskich, 2) obywateli państw członkowskich, 3) członków rodzin obywateli państw członkowskich w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2014 r. poz. 1525), 4) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt rezydenta 			Art. 2 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 w sprawie <i>norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielania ochrony</i>	

	<p>długoterminowego Unii Europejskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004),</p> <p>5) cudzoziemców posiadających status uchodźcy lub objętych ochroną uzupełniającą,</p> <p>6) cudzoziemców, którzy przybywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywają na tym terytorium w celu połączenia się z rodziną i są członkami rodziny cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z nadaniem mu statusu uchodźcy lub udzieleniem mu ochrony uzupełniającej,</p> <p>7) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach,</p> <p>8) obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celach innych niż wykonywanie pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym i mają prawo do wykonywania pracy oraz posiadają dokument pobytowy wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.) oraz obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub prawem krajowym,</p> <p>9) obywateli państw trzecich posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 151 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach</p> <p>– którzy posiadają kwalifikacje, o których mowa w art. 1 pkt 1.</p>	<p>(Dz. Urz. UE L 337 z 20.12.2011)</p> <p>dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz. U. UE L z dnia 18 czerwca 2009 r.)</p> <p>dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz. U. UE L z dnia 23 grudnia 2011 r.)</p> <p>dyrektywa Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie wspólnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych (Dz. Urz. UE L 289 z 03.11.2011)</p>
Art. 3	Art. 3. Do uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych nabytych w państwach członkowskich stosuje się przepisy ustawy, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.	Art. 1 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 4 pkt 1	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:	Art. 1 dyrektywy 2005/36/WE

	1) dyrektywie – oznacza to dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, z późn. zm.);	
Art. 4	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:	Art. 3 ust. 1 lit. a dyrektywy 2005/36/WE
pkt 2	2) przepisach regulacyjnych – oznacza to przepisy prawa polskiego regulujące wymagania kwalifikacyjne i warunki wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych;	
pkt 3	3) zawodzie regulowanym – oznacza to zespół czynności zawodowych, których wykonywanie jest uzależnione od spełnienia wymagań kwalifikacyjnych i warunków określonych w przepisach regulacyjnych;	
pkt 4	4) działalności regulowanej – oznacza to działalność wymienioną w załączniku nr IV do dyrektywy, jeżeli jej wykonywanie w Rzeczypospolitej Polskiej jest uzależnione od spełnienia wymagań kwalifikacyjnych i warunków określonych w przepisach regulacyjnych;	
pkt 5	5) wykonywaniu zawodu – oznacza to wykonywanie zawodu na własny rachunek, na podstawie umowy o pracę albo w innej formie dozwolonej przez przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym zawód był, jest lub ma być wykonywany;	
pkt 6	6) podejmowaniu lub wykonywaniu działalności – oznacza to podejmowanie lub wykonywanie działalności na własny rachunek albo zatrudnienie przy jej wykonywaniu;	
Art. 4 pkt 7	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 7) państwie wnioskodawcy – oznacza to państwo, w którym osoba, o której mowa w art. 2 ust. 1, zamierzająca wykonywać zawód regulowany albo działalność regulowaną w Rzeczypospolitej Polskiej, uzyskała kwalifikacje do wykonywania zawodu albo wykonywała działalność;	Art. 3 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 4 pkt 8	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:	Art. 3 ust. 1 lit. c dyrektywy 2005/36/WE

	8) uprawnionej instytucji – oznacza to instytucję w państwie członkowskim prowadzącą kształcenie lub szkolenie, których ukończenie jest potwierdzane dyplomem lub świadectwem, zgodnie z przepisami o systemie edukacji w tym państwie, a także stowarzyszenie albo organizację zawodową, których wykaz stanowi załącznik nr I do dyrektywy;	
Art. 4 pkt 9	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 9) kształceniu regulowanym – oznacza to kształcenie przygotowujące do wykonywania zawodu w państwie wnioskodawcy, uzupełnione – o ile jest to wymagane – szkoleniem zawodowym, okresem próbnym lub praktyką zawodową, których poziom i program są określone przepisami państwa wnioskodawcy lub podlegają zatwierdzeniu lub ocenie przez instytucję powołaną w tym celu w państwie wnioskodawcy;	Art. 3 ust. 1 lit. e dyrektywy 2005/36/WE
Art. 4 pkt 10	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 10) kwalifikacjach do podejmowania lub wykonywania działalności – oznacza to formalne kwalifikacje lub doświadczenie zawodowe;	Art. 3 ust. 1 lit. b dyrektywy 2005/36/WE
Art. 4 pkt 11	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 11) formalnych kwalifikacjach – oznacza to kwalifikacje potwierdzone dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem, poświadczającymi posiadanie wiedzy, umiejętności i kompetencji do wykonywania zawodu lub działalności;	Art. 3 ust. 1 lit. c dyrektywy 2005/36/WE
Art. 4 pkt 13	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 13) kierownika przedsiębiorstwa – oznacza to: a) członka organu zarządzającego przedsiębiorstwa, pełnomocnika przedsiębiorstwa do spraw zarządzania, prokurenta, kierującego przedsiębiorstwem lub jego zastępcę, kierującego wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa, posiadającego upoważnienie do zaciągania zobowiązań w imieniu przedsiębiorstwa lub kierującego komórką organizacyjną przedsiębiorstwa, od którego wymaga się posiadania specjalistycznej wiedzy lub doświadczenia zawodowego i który jest upoważniony do zaciągania zobowiązań w imieniu przedsiębiorstwa, b) osobę kierującą co najmniej jedną komórką organizacyjną przedsiębiorstwa, od której wymaga się specjalistycznej wiedzy handlowej lub technicznej lub doświadczenia	Art. 3 ust. 1 lit. i dyrektywy 2005/36/WE

	zawodowego;	
Art. 4 pkt 14	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 14) stażu adaptacyjnym – oznacza to wykonywanie zawodu regulowanego w ramach stosunku pracy albo na podstawie umowy cywilnoprawnej, pod nadzorem wykwalifikowanego przedstawiciela tego zawodu, z możliwością odbycia dodatkowego szkolenia;	Art. 3 ust. 1 lit. g dyrektywy 2005/36/WE
Art. 4 pkt 16	Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o: 16) organizacji zawodowej – oznacza to organizację zawodową, stowarzyszenie zawodowe, samorząd zawodowy lub gospodarczy;	Art. 4 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 5	Art. 5. Organem właściwym w sprawach uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych oraz w sprawach uznawania kwalifikacji do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych jest organ, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 743, z późn. zm. ³⁾), zwany dalej „właściwym organem”.	Art. 3 ust. 1 lit. d dyrektywy 2005/36/WE
Art. 6	Art. 6. Organem uprawnionym do wydawania decyzji w sprawie prawa wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodów regulowanych albo działalności regulowanych w stosunku do osób, którym zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, jest organ wskazany w przepisach regulacyjnych, wydający takie decyzje w stosunku do osób, które uzyskały kwalifikacje do wykonywania tych zawodów	Art. 4 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 8	Art. 8. Właściwy organ, na wniosek osoby, która uzyskała w Rzeczypospolitej Polskiej prawo wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, wydaje zaświadczenie potwierdzające posiadanie przez tę osobę kwalifikacji zawodowych, w celu uznania tych kwalifikacji w państwie członkowskim.	Art. 50 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE Załącznik VII pkt 2 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 9	Art. 9. 1. Upoważniony organ, na wniosek osoby wykonującej działalność w Rzeczypospolitej Polskiej, zamierzającej wykonywać tę działalność na terytorium państwa członkowskiego, wydaje zaświadczenie stwierdzające charakter, okres i rodzaj	Art. 50 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE Załącznik VII pkt 1 lit. c dyrektywy 2005/36/WE

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 oraz z 2014 r. poz. 496, 829, 915, 932 i 1533.

	<p>działalności wykonywanej przez tę osobę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz zawierające informacje o doświadczeniu zawodowym nabytym podczas wykonywania tej działalności na własny rachunek oraz podczas zatrudnienia przy jej wykonywaniu, w tym w charakterze kierownika przedsiębiorstwa.</p> <p>2. Organem upoważnionym do wydania zaświadczenia jest marszałek województwa albo inny wskazany przez niego organ, właściwy dla miejsca zamieszkania osoby składającej wniosek, a w przypadku braku miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – właściwy ze względu na ostatnie miejsce wykonywania działalności albo zatrudnienia przy wykonywaniu działalności, w tym w charakterze kierownika przedsiębiorstwa.</p> <p>3. Wydanie zaświadczenia podlega opłacie w wysokości 3% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314), obowiązującego w roku wydania zaświadczenia. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy organu upoważnionego.</p> <p>4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, 2) wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o wydanie zaświadczenia – uwzględniając konieczność zachowania przejrzystości i kompletności informacji zawartych w zaświadczeniu. 	
Art. 11	<p>Art. 11. 1. Postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „postępowaniem w sprawie uznania kwalifikacji”, wszczyna się na wniosek zawierający w szczególności informacje dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imienia, nazwiska, daty i miejsca urodzenia wnioskodawcy; 2) obywatelstwa oraz państwa wnioskodawcy; 3) określenia zawodu regulowanego albo działalności regulowanej wraz z formą i okresem jej wykonywania w państwie członkowskim; 4) posiadanych kwalifikacji i uprawnień; 5) odbytego kształcenia regulowanego; 	<p>Art. 50 ust. 1 Art. 51 ust. 1 Załącznik VII pkt 1</p>

	<p>6) dokumentów dołączanych do wniosku.</p> <p>2. Wnioski w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji składa się w języku polskim. Dokumenty w toku tego postępowania składa się w języku polskim albo w innym języku wraz z tłumaczeniem na język polski. W przypadku dokumentów szczególnie istotnych dla przeprowadzenia postępowania właściwy organ może wymagać tłumaczenia dokonanego przez tłumacza przysięgłego prowadzącego działalność w Rzeczypospolitej Polskiej lub w państwie członkowskim. Tłumaczenie na język polski nie jest wymagane w przypadku dokumentów potwierdzających informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.</p> <p>3. Okresy wykonywania działalności w państwie członkowskim dokumentuje się przez przedłożenie świadectwa albo zaświadczenia, wydanych przez upoważniony organ administracji albo organizacji zawodowej, stwierdzających charakter, okres i rodzaj wykonywanej działalności.</p> <p>4. Wnioski w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji składa się na formularzach udostępnianych na stronie internetowej właściwego organu lub ośrodka wsparcia. Formularze można składać także drogą elektroniczną, za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁴⁾).</p> <p>5. Właściwy organ zawiadamia wnioskodawcę o otrzymaniu wniosku w postępowaniu o uznanie kwalifikacji w terminie jednego miesiąca od dnia jego otrzymania. W przypadku stwierdzenia braków formalnych wniosku właściwy organ wzywa wnioskodawcę do ich uzupełnienia w terminie wskazanym w wezwaniu, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none">1) wzory formularzy wniosków w postępowaniu o uznanie kwalifikacji,2) wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosków <p>– biorąc pod uwagę zróżnicowanie zakresu wniosku w przypadku wnioskodawców ubiegających się o uznanie kwalifikacji do wykonywania zawodu regulowanego</p>	
--	---	--

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238, 1304 i 1650 oraz z 2014 r. poz. 822, 1133, 1138, 1146 i 1885.

	i wnioskodawców ubiegających się o uznanie kwalifikacji do wykonywania działalności regulowanej.	
Art. 12	<p>Art. 12. 1. Przeprowadzenie postępowania i wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, zwanej dalej „decyzją w sprawie uznania kwalifikacji”, podlega opłacie w wysokości 35% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku wszczęcia postępowania. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy właściwego organu.</p> <p>2. Właściwy organ może obniżyć wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę poniesione koszty postępowania.</p>	
Art. 13	<p>Art. 13. 1. Jeżeli przepisy regulacyjne wymagają do uzyskania prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej decyzji albo opinii organów organizacji zawodowych, organy te uczestniczą w postępowaniu w sprawie uznania kwalifikacji na prawach strony.</p> <p>2. Decyzje w sprawie uznania kwalifikacji wiążą organizacje zawodowe właściwe w sprawach wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej.</p>	Art. 4 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 15	Art. 15. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, przyporządkowanie działalności z wykazów w załączniku nr IV do dyrektywy do Polskiej Klasyfikacji Działalności, mając na uwadze ujednoczenie oznaczeń działalności w toku postępowania przed właściwymi organami.	Art. 16 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 24	Art. 24. W przypadku gdy do podjęcia zawodu regulowanego albo działalności regulowanej jest wymagane złożenie ślubowania albo przysięgi, a ich formuła nie może być wykorzystana przez wnioskodawcę, stosuje się odpowiednią, równoważną formułę ustaloną przez właściwy organ.	Art. 50 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 25	Art. 25. 1. Właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w terminie trzech miesięcy od dnia przedłożenia przez wnioskodawcę wszystkich wymaganych dokumentów. W szczególnych przypadkach termin wydania decyzji w sprawie uznania kwalifikacji może być przedłużony o miesiąc.	Art. 51 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE

	2. W przypadku wnioskodawcy, który odbywa staż adaptacyjny lub przystępuje do testu umiejętności, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu do dnia uzyskania przez właściwy organ oceny, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 20.	
Art. 28	<p>Art. 28. 1. Osoba, której zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, posługuje się tytułem ustalonym dla danego zawodu albo działalności w Rzeczypospolitej Polskiej lub jego skrótem.</p> <p>2. W przypadku gdy używanie tytułu ustalonego dla danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej jest uzależnione od przynależności do organizacji zawodowej albo od decyzji uprawnionego organu, o której mowa w art. 6, wnioskodawca ma prawo używać tego tytułu lub jego skrótu odpowiednio po uzyskaniu członkostwa w organizacji albo po uzyskaniu decyzji organu.</p>	Art. 52 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 29	<p>Art. 29. 1. Osoba, której zostały uznane kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, ma prawo posługiwać się tytułem określającym wykształcenie uzyskany w systemie szkolnictwa państwa członkowskiego lub jego skrótem, w oryginalnym brzmieniu z podaniem nazwy i siedziby uprawnionej instytucji, która nadała ten tytuł.</p> <p>2. W przypadku gdy tytuł określający wykształcenie uzyskany w systemie szkolnictwa państwa członkowskiego w oryginalnym brzmieniu może być mylony z tytułem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej w wyniku odbycia dodatkowego kształcenia lub szkolenia, którego osoba, której kwalifikacje do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej zostały uznane, nie odbyła, może ona posługiwać się tytułem używanym w państwie członkowskim w oryginalnym brzmieniu, w formie określonej przez właściwy organ w decyzji w sprawie uznania kwalifikacji.</p>	Art. 54 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 33 ust. 2-4	<p>Art. 33. 2. Od usługodawcy nie wymaga się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) posiadania prawa wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, o którym mowa w art. 6; 2) członkostwa w organizacji zawodowej; 3) rejestracji w organizacji zawodowej albo wpisu do rejestru zawodowego 	Art. 6 dyrektywy 2005/36/WE

	<p>prowadzonego przez uprawniony organ;</p> <p>4) rejestracji działalności w systemie ubezpieczeń społecznych w celu dokonywania rozliczeń związanych ze świadczeniem usługi transgranicznej na rzecz osób ubezpieczonych; przy czym usługodawca jest obowiązany poinformować Zakład Ubezpieczeń Społecznych o zamiarze świadczenia usługi transgranicznej przed jego rozpoczęciem, a w nagłych przypadkach – o świadczeniu usługi transgranicznej po jego zakończeniu.</p> <p>3. Usługodawca podlega przepisom prawa polskiego dotyczącym ochrony i bezpieczeństwa konsumentów oraz sposobu wykonywania danego zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, w szczególności przepisom dotyczącym definicji zawodu albo działalności, używania tytułów zawodowych i poważnych uchybień zawodowych, oraz przepisom dyscyplinarnym obowiązującym osoby wykonujące dany zawód.</p> <p>4. W celu ułatwienia stosowania wobec usługodawców przepisów dyscyplinarnych obowiązujących osoby wykonujące dany zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:</p> <p>1) uprawniony organ może wprowadzić uproszczoną tymczasową rejestrację w organizacji zawodowej albo tymczasowy wpis do rejestru zawodowego albo</p> <p>2) organizacja zawodowa może wprowadzić tymczasowe członkostwo w tej organizacji</p> <p>– jeżeli nie spowoduje to konieczności poniesienia dodatkowych kosztów przez usługodawcę, opóźnień lub utrudnień w świadczeniu usługi transgranicznej.</p>	
Art. 38	<p>Art. 38. Jeżeli usługa transgraniczna jest świadczona na podstawie tytułu, o którym mowa w art. 36 ust. 1, albo na podstawie formalnych kwalifikacji usługodawcy, właściwy organ może wymagać, aby usługodawca przekazał usługobiorcy informacje o tym tytule, a w przypadku gdy taki tytuł nie istnieje – informacje o kwalifikacjach usługodawcy i nazwie państwa członkowskiego, w którym zostały uzyskane, oraz:</p> <p>1) w przypadku gdy usługodawca jest wpisany do rejestru przedsiębiorców albo innego rejestru – wskazanie tego rejestru, numeru usługodawcy w rejestrze albo</p>	Art. 7 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE

	<p>innych zawartych w nim danych pozwalających na identyfikację usługodawcy;</p> <p>2) w przypadku gdy w państwie usługodawcy jest wymagane pozwolenie na wykonywanie danego zawodu albo działalności – nazwę i siedzibę organu, który je wydał;</p> <p>3) nazwę organizacji zawodowej lub innej instytucji, w której usługodawca jest zarejestrowany;</p> <p>4) w przypadku gdy usługodawca wykonuje zawód albo działalność podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług – numer identyfikacji podatkowej, o którym mowa w przepisach o podatku od towarów i usług;</p> <p>5) szczegółowe dane dotyczące polisy ubezpieczeniowej lub innych środków indywidualnego albo zbiorowego ubezpieczenia w związku z wykonywaniem danego zawodu albo działalności.</p>	
Art. 46	<p>Art. 46. 1. Właściwy organ przekazuje koordynatorowi okresowe informacje o zmianach wymogów dotyczących zawodów regulowanych i działalności regulowanych oraz o wydanych decyzjach w sprawie uznania kwalifikacji.</p> <p>2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, o których mowa w ust. 1, a także terminy ich przekazywania, kierując się zobowiązaniami Rzeczypospolitej Polskiej wobec państw członkowskich i instytucji Unii Europejskiej.</p>	Art. 56 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE
Art. 51 ust. 1 pkt 2 i ust. 2	<p>Art. 51. 1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może zwrócić się do właściwego organu państwa członkowskiego o potwierdzenie:</p> <p>1) (...)</p> <p>2) autentyczności dokumentów, o których w art. 16 ust. 2-6.</p> <p>2. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do dokumentów potwierdzających wykształcenie uzyskane w całości albo w części w państwie członkowskim innym niż państwo, którego organ wydał dokument, lub ukończenie szkolenia odbytego w całości albo w części w państwie członkowskim innym niż państwo, którego organ wydał dokument, właściwy organ może sprawdzić, we współpracy z organem wydającym ten dokument, czy:</p>	Art. 50 ust. 2 i 3 dyrektywy 2005/36/WE

	<ol style="list-style-type: none"> 1) przebieg kształcenia lub szkolenia został formalnie zatwierdzony przez uprawnioną instytucję w państwie członkowskim, w którym dokument został wydany; 2) wydany dokument jest taki sam jak dokument, który zostałby wydany w przypadku ukończenia kształcenia lub szkolenia odbytego w całości na terytorium państwa członkowskiego, w którym dokument został wydany; 3) dokument przyznaje te same prawa do wykonywania zawodu na terytorium państwa członkowskiego, w którym został wydany. 	
--	---	--

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy